

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University  
Faculty of Romance and Germanic Philology  
Linguistics and Translation Department

**Translation project:**

**Translating humour and witty elements in the romantic comedy novel *Bananapants* by Penny Reid**

MA Paper

Daryna Hnatiuk  
PERm-1-24-1.4d

Scientific advisor:  
Svitlana Merkulova, Ph.D.

Цим підписом я засвідчую,  
що подані на захист рукопис  
та електронний документ  
є ідентичні  
29.11.2025



Kyiv 2025

Київський столичний університет імені Бориса Грінченка  
Факультет романо-германської філології  
Кафедра лінгвістики та перекладу

**Перекладацький проєкт:**  
**Відтворення гумору та елементів дотепності в перекладі романтичного комедійного роману «Bananaapants» Пенні Рейд**

Магістерська робота  
(ОР магістерський)

Гнатюк Дарина  
ПЕРМ-1-24-1.4д

Науковий керівник:  
С. Меркулова

Київ 2025

## АНОТАЦІЯ

У перекладацькому проєкті перекладено та проаналізовано у сумі чотири розділи книги Пенні Рейд «Bananapants». Перекладацький проєкт складається з двох розділів: перший розділ присвячений перекладу книги, а другий містить перекладацький аналіз елементів гумору та дотепності. При перекладі книги Пенні Рейд, дотримано лексичних, стилістичних та граматичних норм мови перекладу, а також з метою збереження авторського стилю застосовано увесь набір перекладацьких інструментів. У другому розділі проаналізовано та класифіковано особливості перекладу елементів гумору та дотепності як лексичних одиниць, а також типові труднощі, з якими стикаються перекладачі при роботі з такою лексикою. У книзі зустрічається величезна кількість гумору різного типу, сама книга сповнена живої та яскравої лексики, ситуацій та додаткових контекстів. Текст містить дотепні елементи, які відтворюють внутрішню картинку персонажів, так само, як і їхні переживання та думки. Типи та підтипи гумору класифіковані за Мартою Дайнел, а перекладацькі прийоми застосовувались відповідно до класифікації Ампаро Уртадо Альбір та Лусії Моліні.

**Ключові слова:** *гумор, дотепність, елементи гумору та дотепності, класифікація гумору, типи та підтипи гумору, переклад гумору, перекладацькі прийоми.*

## ABSTRACT

In the translation project a total of four chapters of John Penny Reid's book *Bananapants* were translated and analyzed. The translation project consists of two sections: the first section is devoted to the translation of the book, and the second section contains a translation analysis of witty and humour elements. In translating Penny Reid's book, the lexical, stylistic and grammatical norms of the target language were followed, and the entire set of translation tools was used to preserve the author's style. The second chapter analyzes and classifies the peculiarities of translating elements of humour and wit as lexical units, as well as the typical difficulties that translators encounter when working with such vocabulary. The book contains a huge amount of humour of various types, and the book itself is full of lively and vivid vocabulary, situations and additional contexts. The text contains witty elements that reproduce the inner picture of the characters, as well as their experiences and thoughts. The types and subcategories of humour are classified according to Marta Dynel, and translation techniques are applied in accordance with the classification of Amparo Hurtado Albir and Lucia Molina.

**Keywords:** *humour, wit, humour and witty elements, classification of humour, types and subcategories of humour, translation of humour, translation techniques.*

## CONTENTS

<b>FOREWORD .....</b>	<b>5</b>
<b>CHAPTER 1. TRANSLATION OF THE BOOK <i>BANANAPANTS</i> BY PENNY REID .....</b>	<b>6</b>
<b>CHAPTER 2. CHALLENGES IN TRANSLATING HUMOUR AND WITTY ELEMENTS IN THE ROMANTIC COMEDY NOVEL <i>BANANAPANTS</i> BY PENNY REID</b>	
2.1. Penny Reid and her romantic comedy novel .....	52
2.2. Humour and witty elements in <i>Bananapants</i> .....	53
2.3. Translation methods and techniques applied while rendering humour and witty elements in Ukrainian .....	58
<b>CONCLUSIONS .....</b>	<b>64</b>
<b>REFERENCES .....</b>	<b>65</b>
<b>APPENDIX A .....</b>	<b>67</b>
<b>APPENDIX B .....</b>	<b>68</b>
<b>APPENDIX C .....</b>	<b>69</b>

## FOREWORD

The book *Bananapants* does not merely concern itself with romantic relationships or just humour, but rather delves deeply into the intersection of love, identity, and mental health through the lens of contemporary romantic comedy. Exploring how personal trauma, emotional resilience, and psychological complexity shape interpersonal connections, it offers readers both laughter and introspection. Classified as a contemporary romantic comedy, it is particularly relevant in today's cultural context, which is characterised by a growing awareness of mental health, authenticity in relationships, and the redefinition of modern love.

In a world where social interactions are increasingly mediated by technology and shaped by evolving societal expectations, the novel's exploration of vulnerability, neurodiversity, and self-acceptance takes on a newfound significance. Reid's work entertains and illuminates the ways in which mental health, specifically bipolar disorder, affects one's capacity to love, trust and forgive. In this translation project, therefore, we will analyse a romantic comedy that transcends its genre boundaries by incorporating themes of emotional intelligence by means of humour and witty elements.

This book demonstrates how psychological struggles and emotional miscommunication can distort perception, relationships and self-concept. However, it also shows how humour and wittiness can facilitate and foster the ground for healing. In other words, it illustrates that love and mental health are inseparately linked: people make emotional mistakes, get their wires crossed, misunderstand or even misjudge others and hide their vulnerabilities, and these actions have real consequences for their relationships and personal development even though it is replete with a great sense of humour.

Exploring the intersection of psychology and romance, this insightful narrative delves into the intricate relationship between human emotion and decision-making in intimate contexts. Through a captivating blend of sharp wit, authentic dialogue, emotional depth, and fascinating jokes readers are invited to reflect on how some real issues and struggles can be perceived less significant and not so much touching when there is room for humour.

Moreover, *Bananapants* exemplifies the evolution of the modern romantic comedy: it is not just about attraction and happy endings, but also about self-understanding, the complexities of the mind, and the courage to be honest, yet not without jokes for reflecting on some important things. The book has a clear and engaging narrative structure that includes humour, wit and vulnerability. During this paper, we will concentrate on the thematic and linguistic features typical of contemporary romantic fiction that integrates humour and witty elements. We will also explore the jokes and figurative language used to convey emotional states of the characters, using their narrative and analyzing the challenges and strategies of rendering such emotionally charged material into Ukrainian.

**The goal** of our project is to translate the piece of the book and explore humour and witty elements used in the book and describe the ways of their rendering.

**The objectives** of the translation project are:

- to characterize the author's style and writing manner;
- to classify and explore humour and witty elements used in the book;
- to outline challenges of translation of humour and witty elements into Ukrainian language;
- to analyze the usage of translation methods and techniques applied in the translation.

**The structure of the translation project.** The translation project consists of an annotation, foreword, 2 chapters, references, and 3 appendixes. The source text consists of 68,344 characters; the target text consists of 76,014 characters. **The total volume** of the translation project is 66 pages.

## CHAPTER 1

### TRANSLATION OF THE BOOK *BANANAPANTS* BY PENNY REID

SL	TL
<p><b>Chapter One</b> *Ava*</p> <p>Batman: “It’s obvious. Only a criminal would disguise himself as a licensed, bonded guard yet callously park in front of a fire hydrant.” — <i>Batman</i> (1966–1968 TV series)</p> <p>Desperate boredom called for desperate measures, and this new mantra of mine was how I’d found myself at a secret society marriage meetup on a Thursday night as a favor to a coworker, under an assumed name, wearing a wig, and having just been abandoned by the person who was supposed to escort me for the entire evening.</p> <p><i>No problem. I can do this. I can pretend to be an auburn-haired, forty-year-old cultured heiress with impeccable manners and unsurpassed elegance.</i></p> <p>Gathering several deep breaths from my spot overlooking the ballroom, I descended the stairs to the main floor, doing my best to feign an air of imperviousness. The glasses of champagne I’d downed earlier helped, bolstering my confidence. It’s not that I didn’t have confidence typically. I probably had too much confidence, which probably had more to do with never leaving my comfort zone.</p> <p>That said, I used to have an abundance of any-time, any-place confidence. Not so much anymore. But that ended tonight!</p>	<p><b>Розділ перший</b> <b>ЕЙВА</b></p> <p>«Це очевидно. Тільки злочинець міг би замаскуватися під справжнього охоронця, але при цьому безтурботно припаркуватися перед пожежним гідрантом». – Бетмен (телесеріал, 1966-1968)</p> <p>Несамовита нудьга вимагала рішучих дій, і завдяки цій новій мантрі я опинилася на таємній вечірці для знайомств у четвер увечері, на прохання колеги, під вигаданим ім’ям, в перуці, і щойно покинута людиною, яка мала б скласти мені компанію протягом усього заходу.</p> <p><i>Не біда. Я цілком здатна розважити себе сама. Я можу вдавати, що я сорокарічна освічена жінка з каштановим волоссям, бездоганними манерами та незрівнянною витонченістю.</i></p> <p>Глибоко вдихнувши кілька разів, я врешті-решт спустилася зі своєї схованки на перший поверх, оминаючи сходи і намагаючись здаватися абсолютно байдужою. Келихи шампанського, які я вже встигла випити дещо раніше, неабияк допомогли мені, надаючи впевненості. Не те, що я зазвичай була невпевненою в собі – навпаки, я була надто впевненою, що, у свою чергу, скоріш, було пов’язано з тим, що я ніколи не виходила за межі своєї зони комфорту.</p> <p>Тим не менш, раніше я завжди і всюди почувалася впевнено. Але не тепер. Сьогодні все змінилося!</p>

I stepped down from the bottom stair. Though I felt out of my depth here, I was glad for the opportunity and would make an effort to milk this experience for all it was worth. Who knew when I'd have another chance to pretend to be someone else like this?

Eyeing a few clusters of well-dressed, artfully coiffed, white-teethed people, I debated how to approach. Or should I wait for them to approach me? Or...what?

I'd agreed to Chelsea's request on a whim a mere two hours ago, which had given me zero time to talk myself out of this little adventure. Talking myself out of fun or weird or interesting things tended to be my *modus operandi* these days. Discomfort was so uncomfortable, and pajamas and murder shows were so delightfully cozy.

But look at me now! Taking the place of my *doppelgänger* coworker at this secret society party of rich and affluent people, people who apparently met up annually to find a suitable, marriageable partner. I didn't blame them. Did there exist even one individual who actually enjoyed online dating? Or bars? Or blind dates? No such thing, bro.

Now all I needed to do was stick around for another few minutes, a half hour tops, and that's it. I'd promised Chelsea an hour and an hour would be what she got. Never let it be said that I, Ava Archer, shirked her pretending-to-be-someone-else-at-a-marriage-meet-up-in-order-to-save-her-coworker-from-experiencing-tension-in-said-coworker's-long-term-releationship-as-a-favor responsibilities.

At a loss as I hovered near the bottom of the staircase, I maintained my mask of cool self-assurance and decided to walk to the bar in the far corner. Once there, I would order a drink,

Я спустилася з останньої сходинки. Хоча я й почувалася тут не в своїй тарілці, однак була рада цій нагоді і вирішила скористатися нею на повну. Хто знає, коли мені ще випаде шанс так само вдавати з себе когось іншого?

Дивлячись на весь цей натовп добре одягнених, майстерно зачесаних людей з білосніжними посмішками, я розмірковувала, як до них підійти. Або може, варто почекати, поки вони підійдуть до мене? Або... які там ще є варіанти?

Я погодилася на прохання Челсі лише дві години тому, і в мене не було стільки часу, аби відмовитися від цієї маленької авантюри. Відмовлятися від веселих, дивних або цікавих речей було моїм звичним способом дії останнім часом. Останнім часом відмовлятися від веселих, чудернацьких чи захоплюючих занять було моїм звичним способом життя. Вихід із зони комфорту – це справжній дискофорт, а ось піжами та серіали про вбивства були настільки приголомшливо затишними.

Але погляньте на мене зараз! Я заміню свою колегу-двійника на цій вечірці таємного товариства багатих і заможних людей, які, судячи з усього, щороку збираються, щоб знайти собі підходящого кандидата або кандидатку на шлюб. Я їх не звинувачую. Хіба є хоч одна людина, якій дійсно подобаються онлайн-знайомства? Або бари? Або побачення наосліп? Нічого подібного, чуваче.

Тепер мені лишалося затриматися ще на кілька хвилин, максимум на півгодини, і все. Я пообіцяла Челсі пробути тут годину, і саме стільки я й буду тут, не більше й не менше. Ніколи не кажіть, що я, Ейва Арчер, не дотрималася обіцянки прикидатися-кимось-іншим-на-весільній-зустрічі-щоб-врятувати-свою-колегу-від-відчуття-тиску-оточуючих-на-її-тривалі-стосунки.

Не знаючи, що робити, я затрималася біля краю сходів, але зберегла маску холоднокровної самовпевненості і вирішила підійти до бару в протилежному кутку. Там я замовила б собі випивку, на цей раз

nonalcoholic this time. If no one spoke to me or if nothing happened by the time I finished my drink, I would leave and my night would be over. No biggie. Tonight felt like a big win already simply because I'd stepped out of my comfort zone. Plus, free new shoes. Woot!

I'd made it maybe seven steps from the grand staircase before a guy with brown hair blocked my path. "I know who you are," he said, a little grin tugging his mouth to one side. He had a British accent. It sounded like my dad's. Very posh.

Successfully keeping the mild burst of anxiety from my features—again, thank you champagne—I worked to adopt the usual aloof-but-amused expression my coworker Chelsea Albrecht-Walton, aka the aforementioned heiress doppelgänger, wore during department meetings and asked, "Should I know who you are?"

His grin widened and he put his hand out, but not for a handshake. His fingers were facing up, like he wanted me to take them, like we'd be holding hands. I lifted an eyebrow and inspected this man. He wore a carnelian pin. This meant he was old money but not one of the founding members of the secret society.

Assuming he hadn't been aging backward like Chelsea, I suspected he was in his mid-thirties. His hair was short and reasonably thick, but he didn't have the hairline of someone in their twenties. No beard. His eyes were a pale, grayish blue. I estimated he was six foot or six foot one. With me in three-inch heels, we were exactly the same height.

без алкоголю. Якби ніхто не заговорив би до мене і нічого б не сталося до того, як я допила станню краплю, я б пішла, і моя ніч була б завершена. Нічого такого. Ця ніч вже здавалася мені великою перемогою просто тому, що я вийшла зі своєї зони комфорту. На додачу, ще й нові безкоштовні туфлі отримала. Оце так!

Я встигла пройти, мабуть, кроків сім від центральних сходів, як хлопець із каштановим волоссям заступив мені дорогу.

– Я знаю, хто ви, – сказав він з легкою посмішкою на вустах. У нього був британський акцент. Як і у мого тата. Дуже пафосно.

Успішно приховуючи легке хвилювання на обличчі – знову ж таки, завдячуючи шампанському – я намагалась здаватися (як і до цього) байдужою, але водночас мати достатньо кумедний вираз обличчя, який вирізняв мою колегу Челсі Альбрехт-Уолтон (я вже вище згадувала, що мені дісталась роль її двійника) під час нарад відділу. І все ж запитала:

– Хочете сказати, я повинна знати, хто ви?

Тепер його посмішка здавалась ширшою, і він простягнув мені руку, але не для ввічливого рукостискання. Його долоня була направлена вгору, ніби він хотів, щоб я стиснула її в своїй руці так, типу ми раптово взялися б за руки. Я підняла одну брову і оглянула цього чоловіка. Він носив сердоликову шпильку. Це означало, що він був старим багатієм, але не одним із засновників таємного товариства.

Припускаючи, що він не старів через стрес так швидко, як Челсі, я підозрювала, що йому було десь за тридцять. Його волосся було коротким і досить густим, але він не мав такої шевелюри, як у двадцятирічних. І без бороди. Бліді сіро-блакитні очі. Дещо менше двох метрів заввишки. З моїми майже десяти-сантиметровими підборами ми були однакового зросту.



Angling my chin, I lightly placed my fingers on top of his. He lifted my hand to his lips and placed a whisper of a kiss on my knuckles, then released me. “Your pictures don’t do you justice.”

*Oh. He’s only seen Chelsea’s picture.*

I was so relieved he’d never met Chelsea in person before, I didn’t catch my retort before it fled my mouth. “Should I hire a new photographer?”

He blinked like my response surprised him, then he abruptly threw his head back and laughed. Loudly.

I had to try very, very hard not to squint at him. My question was nowhere near as funny as he was making it out to be. Amusing maybe. Not funny.

“You’re very witty.”

“Indeed.” Like when I performed my impersonations of Chelsea at work—all sanctioned and done in front of her—I kept my teeth slightly closer together and barely moved my lips while I spoke.

“And you are?”

“William Toussaint.” His gaze skated over me, giving me the impression he was waiting for me to recognize the name.

I did recognize his last name. The Toussaints were notable clients of my law firm’s London branch. I was fairly certain his mother or grandmother was a duchess or baroness or something like that. *Look at me! Chatting it up with a baroness’s son. Or grandson. Or nephew.* Point is, he was a relative of someone fancy.

As an aside, technically I was the granddaughter of someone fancy on my dad’s side. He never talked about it, or wanted to talk about it, thus we kids never asked.

But the reminder that this Toussaint guy in front of me had a mother and grandmother somewhere spurred me to ask, “And how is your family?”

Нахиливши підборіддя, я легенько торкнулася його пальців своїми. Він підніс мою руку до своїх губ і ніжно поцілував, а потім відпустив.

– Ваші фотографії не відображають всієї вашої краси.

*Так-с... Він бачив Челсі лише на фото.*

Він ніколи не бачив Челсі особисто! Я не змогла стримати себе через неабике відчуття полегшення, тому не змогла стриматися, випаливши:

– Можливо, мені варто найняти іншого фотографа?

Він блимнув очима, ніби моя відповідь його здивувала, а потім раптово відкинув голову назад і голосно розсміявся. Дуже голосно. Мені коштувало неабияких зусиль не дивитися на нього скося. Моє запитання було навіть близько не таким смішним, як він це обіграв. Можливо, воно було дотепним. Але не смішним.

– Ви дуже влучні.

– Авжеж, – я продовжувала пародіювати Челсі, згадавши, як колись копіювала її на роботі (звісно ж, що з її згоди та за її пристуності), ледве стискаючи зуби і майже не рухаючи губами, коли нарешті запитала. – А ви...?

– Вільям Туссен, – він обвів мене поглядом так, ніби чекав, що я впізнаю його.

І я дійсно впізнала його прізвище. Сім’я Туссенів була відомими клієнтами лондонського відділення юридичної фірми, в якій я працюю. Я навіть була майже впевнена, що його мати чи бабуса була герцогинею, баронесою чи якоюсь шишкою. Тож подивіться на мене ще раз! Я розмовляю з сином баронеси. Або онуком. Або племінником. Суть в тому, що він був родичем когось знатного.

До речі, фактично я була онукою якоїсь знатної особи по батьковій лінії. Він ніколи про це не говорив і не хотів говорити, тому ми, діти, ніколи й не запитували. Але думка про те, що цей Туссен, який стояв переді мною, точно мав відомих матір і бабусю, спонукала мене запитати:

– Як справи у вашої родини?

Everyone had a family, and therefore it was a safe topic. “I trust they’re all in good health?”

“Oh, you know.” He sorta rolled his eyes, his cheerful pretense dropping. Abruptly, he looked quite put out. As put out as Lady Catherine de Bourgh from the Keira Knightley film adaptation of *Pride and Prejudice*.

*Are the shades of Pemberley to be thus polluted?!*

“Made the trip special for this,” he said, twisting at the waist and lifting his rocks glass, making a vague gesture indicating to the room at large. “I’m here with Henri Wickford, mind. Though I’ll be damned if I know where he went.” William sniffed once, his chest puffing out a bit, and I got the sense *Henri Wickford* was a name drop. “Not sure you know Henri, do you? I’m guessing you want an introduction.”

I stalled, glancing at my watch. Now that I was faced with meeting people and having conversations, I wasn’t sure I should. I wasn’t nervous anymore, but what if Chelsea ran into these people later? I should write a report for her describing who I met and what we talked about, bring her up to speed.

Ultimately, I evaded his question. “You tell me. I’m not staying much longer and haven’t much time.” Whoa. That sounded good. Disinterested. Nice.

“Oh, come off it.” William breathed out a snort. “Everyone wants to meet Henri.”

“How about this.” I lifted my empty champagne flute toward a passing waiter and placed it on his tray, now in entitled-heiress

У кожного була сім’я, тому це була цілком допустима тема для розмови.

– Припускаю, що у них все добре.

– То ви вже знаєте... – він, схоже, закотив очі, і його весела маска зникла. Раптом він навіть почав здаватися дуже пригніченим. Настільки пригніченим, як леді Кетрін де Бург в екранізації книги «Гордість і упередження», де ще грала Кіра Найтлі.

*Чи справді тіні Пемберлі мають бути так осквернені?!*

– Тільки через це ця подорож така особлива, – сказав він, обертаючись навколо себе і піднімаючи склянку, невиразним жестом вказуючи на всю кімнату. – Я тут з Генрі Вікфордом, майте на увазі. Хоча хай мене чорти вхоплять, якщо я знаю, куди він подівся.

Вільям голосно вдихнув повітря через ніс, під одягом його грудна клітка дещо збільшилася, і я зрозуміла, що ім’я *Генрі Вікфорда* це був свого роду козир.

– Не впевнений, що ви знаєте Генрі, чи не так? Гадаю, ви хочете, щоб я вас представив.

Я зупинилася, поглянувши на годинник. Тепер, коли мені вже довелося знайомитися і розмовляти з людьми, я не була впевнена, чи мені слід було це робити. Я вже не нервувала, але що, якщо Челсі пізніше наштовнеться на цих людей деінде? Я повинна написати для неї звіт, в якому опишу, з ким я зустрілася і про що ми говорили, щоб вона була в курсі.

Зрештою, я уникнула його питання.

– Це ви мені скажіть. Я не збираюся затримуватися тут надовго і у мене обмаль часу, – оце так! Звучало непогано. Незацікавленно. Круто.

– О, годі вже вам, – Вільям пихнув. – Всі хочуть познайомитися з Генрі.

– Як щодо такого варіанту, – я піднесла свій порожній келих від шампанського в бік офіціанта, котрий проходив повз, і поставила його на його піднос, тепер вже в режимі привілейованої копії Челсі,

mode. “I’ll allow the introduction if you help me escape immediately afterward.” Ha! This was kind of fun.

“Pardon?” The word was ripe with skepticism.

“Don’t you think I’m more than capable of making an introduction on my own, if I’d wanted one?” I affixed a politely dismissive smile on my face and sidestepped around him, only to be brought up short by the placement of another person standing directly in my path.

Rocking backward, I looked up, prepared to say “Excuse me” and continue on my way, pleased with my performance and myself, and therefore ready to leave.

The words died on my tongue because the most coldly beautiful man I’d ever seen gazed down at me, his features like a Greek statue, carved marble, blond hair arranged in masculine ringlets — if you can imagine such a thing is possible, which I would’ve doubted if I hadn’t seen his hair firsthand — his eyes summer-sky blue and yet lacking any ounce of warmth.

I blinked up at him. He stared down at me, his cold expression reminding me that I wasn’t presently Ava Archer. I was Chelsea Albrecht-Walton. Unlike Ava, Chelsea was also a boss at being chilly when necessary.

Sighing in character, I said, “You’ve interrupted me on my way to the bar.”

His mouth opened at the same time I spoke, making me think I’d interrupted some planned statement from him.

Smiling tightly in a way I’d witnessed Chelsea do with junior attorneys who asked silly questions, I lifted my hand and motioned for him to move, flicking my wrist. “Please.”

– я погоджуся на знайомство, якщо ви допоможете мені втекти відразу після цього.

Отакої! Буде весело.

– Прошу? – в його тоні відчувався скептицизм.

– Ви не вважаєте, що я цілком здатна сама представитися, якби того захотіла? – я натягнула на обличчя ввічливу посмішку і оминула його, але зупинилася, помітивши, що на моєму шляху з’явилася ще одна людина.

Відхилившись назад, я підняла голову, і вже готова була сказати щось типу «перепрошую» і рушити далі, повністю задоволена своєю грою на на публіку. Я все зробила і я йду.

Слова застрягли в горлі, бо на мене дивився найбільш недосяжний і водночас найгарніший чоловік, якого я коли-небудь бачила, з рисами обличчя, як у грецької скульптури, витесаної з мармуру, з блондинистим акуратно зачесаним кучерявим волоссям. Якщо ви можете уявити (але признаюсь, я слабо в це вірю), що таке можливо, то я взагалі ні, якби не побачила його волосся на власні очі... Ще й з очима кольору літнього неба, в яких не було ані краплі тепла.

Я кліпнула і подивилася на нього. Він також дивився на мене, і його крижаний погляд нагадав мені, що я зараз не Ейва Арчер. Я була Челсі Альбрехт-Волтон. На відміну від Ейви, Челсі мала рівень «бос» у тому, як бути незворушною, коли це необхідно.

– Ви завадили мені дістатися бару, – зітхнула я, знову граючи свою роль.

Він розтулив рота в той самий момент, коли я заговорила, і я подумала, що перервала його заплановану репліку.

Посміхаючись так само, як Челсі посміхалася молодим адвокатам, які задавали дурні питання, я підняла руку і жестом запросила його пройти повз, махнувши зап’ястком.

– Будь ласка.

His eyebrows ticked up a few millimeters, like he was surprised but kept his expressions on a tight leash. “Please what?” Was he American? Or British? I couldn’t tell.

“Please move.” I noted his pin was moonstone. Ugh. New money. *How odious. Yeeeeeah. I was fully in character now.*

Oddly enough, his mouth tugged to one side at my dismissive gesture. He didn’t move, instead subtly tilting his head to the side, his cold eyes moving between mine. “Didn’t you want an introduction?”

“I don’t recall requesting one.” I stepped back, crossing my arms lightly over my middle. “What I do remember is needing a drink, and now you’re in my way.”

This pretty person continued looking at me like I was confused, and that confused him. But all he said was, “Is that so?”

“That is so.” On a whim, fueled by an Oscar-worthy performance thus far, I asked, “How will you make it up to me?”

He blinked, like this question also surprised and confused him.

I loved how in K-dramas heroes were always flirting with heroines by asking the question, “How will you make it up to me?” It was cute.

The blond angel seemed to think it was cute too. His gaze didn’t warm precisely, but he suddenly looked infinitely less bored.

“Must I make it up to you?”

“Absolutely.”

“What do you suggest?” His voice lowered and so did his gaze, dropping to my chin or neck for a brief moment before returning to mine.

Його брови піднялися на кілька міліметрів, ніби він був здивований, але тримав свої емоції під суворим контролем.

– Будь ласка, що? – він був американцем? Чи британцем? Важко сказати.

– Будь ласка, відійдіть, – я помітила, що його шпилька була з місячного каменю. Фу. *Ще один багатій. Як огидно. Таааак. Тепер я повністю вжилася в роль.*

Як не дивно, у відповідь на мій зневажливий жест лінія його вуст скривилася. Він не рухався, лише ледь помітно нахилив голову вбік, вдивляючись мені в очі холодним поглядом.

– Ви не хотіли, щоб я представився?

– Не пригадую, щоб просила про це, – я відступила назад, слабо схрестивши руки на талії. – Я пам’ятаю лише, що збиралася випити, а ви мені заважаєте.

Цей красунчик продовжував дивитись на мене так, ніби у ситуації, що склалася, розгубилась я, проте насправді це він був тим, кого збили з пантелику. Однак, все, що він сказав, звучало доволі сухо:

– Невже?

– Вже, – під впливом емоцій, підсилених моєю оскароносною грою, я запитала: – Як ви мені це компенсуєте?

Він блимнув очима, ніби це питання його також здивувало. Мені подобалося, як у корейських драмах герої завжди фліртували з героїнями, задаючи питання: «Як ви мені це компенсуєте?». Це було мило.

Білявий ангелочок, здавалося, теж вважав це милим. Його погляд не був теплішим, але в моменті йому стало не так вже й нудно.

– Я мушу вам це компенсувати?

– Безумовно.

– Що ви пропонуєте? – його голос став тихішим, і він перевів погляд, на мить зупинившись на моєму підборідді або на лінії ший, перш ніж знову повернутися до моїх очей.

<p>“If you need me to provide ideas, then you are simply incapable of making reparations.” I plucked my clutch from under my arm and prepared to haughtily walk around him.</p> <p>He stepped in my path again. “Please,” he said “I have ideas. Many ideas.”</p> <p>“Good for you.” For some reason, I was smiling. But it was definitely a reserved Chelsea smile and not a big old toothy Ava smile. I gave myself a mental fist bump for my character immersion. Truly, I should switch careers. I was an acting genius.</p> <p>Extending his hand—not like William’s platform fingers earlier, but perpendicular to the ground like a regular handshake—he said, “I’m Henri Wickford.” However, like William, he watched me as though waiting for me to recognize his name.</p> <p>I didn’t recognize his name other than from William Toussaint’s earlier reference to it but accepted his handshake. “Chelsea Albrecht-Walton.”</p> <p>“I know,” he said. Before I could react to that, he asked, “What are you drinking?”</p> <p>“Nothing, thanks to you.” My response was rapid-fire. <i>I was born to play this role!</i> After tonight, I would take to the stage. I would conquer Broadway first, then Hollywood. It was my destiny!</p> <p>Looking mock-mournful, Henri placed a hand over his heart. “Allow me to remedy the situation. William,” he said, calling to his friend. Or associate. Or whatever they were.</p> <p>William appeared at Henri’s elbow. “Yes?”</p> <p>“A manhattan for Chelsea.”</p>	<p>– Якщо вам потрібні мої ідеї, то ви просто не спроможні на відшкодування, – я витягла сумочку з-за пазухи і приготувалася гордовито обійти його.</p> <p>Він знову перегоротив мені дорогу.</p> <p>– Будь ласка, – сказав він, – у мене є ідеї. Багато ідей.</p> <p>– Дуже добре, – я посміхалася без видимої на те причини. Але це була, безумовно, стримана посмішка Челсі, а не широка посмішка Ейви, засліплююча оточуючих. Я подумки похвалила себе за те, що так вжилася в роль. Клянусь, мені варто змінити професію. Я була геніальною актрисою.</p> <p>Простягнувши руку – не так, як це зробив раніше Вільям, а паралельно до землі, подібно до звичайного рукостискання, – він сказав:</p> <p>– Я Генрі Вікфорд.</p> <p>Єдине, що він робив так само, як і Вільям – дивився на мене, очікуючи, що я одразу впізнаю його ім’я. Звісно, що я його не впізнала, проте потиснула руку, згадучи слова Туссена, які стосувалися цього самого Генрі.</p> <p>– Челсі Альбрехт-Волтон.</p> <p>– Знаю, – вимовив він, і не чекаючи мою відповідь, продовжив. – Що питимете?</p> <p>– Нічого. Завдяки вам, – не вагаючись, відповіла я. <i>Чорт, та я була створена, щоб грати цю роль!</i> Після сьогоднішнього вечора я вийду на сцену. Спочатку я підкорю Бродвей, а потім Голлівуд. Це доля!</p> <p>З удавано сумним виглядом Генрі поклав руку на серце.</p> <p>– Дозвольте мені виправити ситуацію. Вільяме, – вимовив він, гуківши свого друга. Або бізнес-партнера. Або хто вони там одне одному були.</p> <p>Вільям винирунув біля Генрі.</p> <p>– Так?</p> <p>– Коктейль «Мангеттен» для Челсі.</p>
---	---

Ava wanted to frown, but Chelsea kept her features dispassionate. The Toussaint family was notoriously snobby and this Henri Wickford dude was treating their grandson like he was a waiter. *Who is this guy?*

“Absolutely,” William nodded, looking cheerful again. “Anything for you, Henri?”

“Nothing you can give me.” Henri said this without taking his eyes from mine.

I allowed myself to cock an eyebrow after William left to fetch my drink. Like he was a dog instead of the heir to an old money empire.

Henri must’ve been extremely competent at his job or insanely wealthy. A fascinating truth I’ve learned about life in my twenty-five years is that many (not all, but many) nonrelatives and nonfriends will put up with oddness and poor manners in the subjectively very physically attractive, the extremely competent, or the staggeringly wealthy. But if you’re none of the above, you better be lacking in all eccentricities or incredibly charismatic.

“Tell me, Chelsea. Your accent. Where are you from originally?” He took a half step closer.

“Chicago. And you?” I didn’t think anything of his question. Chelsea did have a strange accent. She’d given me good-natured pointers whenever I impersonated it and had praised my pronunciation of certain words, saying I sounded a lot like her grandmother had.

“Delaware.”

*Hmm. What would Chelsea think about someone being from Delaware?* I decided Chelsea would think Delaware was fine.

Ейва хотіла було насупитися, але Челсі зберігала незворушний вираз обличчя. Сім’я Туссен була відома своїми статками, а цей Генрі Вікфорд ставився до їхнього онука, наче до звичайного офіціанта. *Хто цей чувак?*

– Звичайно, – Вільям кивнув головою, тепер він знову поведився живіше. – Щось для вас, Генрі?

– Нічого, що ви могли би мені дати, – Генрі не відводив від мене пристального погляду.

Я дозволила собі підняти брову, коли Вільям відійшов, щоб принести мені коктейль. Він поведився, наче пес, а не спадкоємець старовинної фінансової імперії.

Припускаю, що Генрі був надзвичайно компетентним у своїй справі або ж просто шалено багатим. За двадцять п’ять років життя я усвідомила одну цікаву річ: більшість (не всі, але більшість) людей, які не є родичами чи друзями, готові терпіти прищепленість та погані манери у тих, хто суб’єктивно має привабливу зовнішність, надзвичайну компетентність у своїй справі або ж приголомшливе багатство. Але якщо ви не належите до жодної з цих категорій, вам краще позбудитися всіх своїх дивакуватих рис характеру, ну, або ж, просто бути неймовірно харизматичним.

– Скажіть мені, Челсі. Ваш акцент. Звідки ви родом? – він наблизився до мене на півкроку.

– Чикаго. А ви? – я не звернула увагу на його запитання. Челсі дійсно мала дивний акцент. Вона навіть давала мені доброзичливі поради, коли я імітувала його, і хвалила мою вимову деяких слів, кажучи, що я дуже схожа на її бабусю.

– Делавер.

*Хм. Якої думки була б Челсі про людину з Делавера? Я вирішила, що Челсі вважала б Делавер цілком приємним місцем.*

<p>“Are you in town just for tonight?” I asked, honestly curious. “Or did this event happily coincide with other plans?”</p> <p>“If I had plans prior to now, I honestly can’t recall them.” He sounded dishonest and flirty.</p> <p>“Maybe you’re suffering from short-term memory loss,” I said, and tried not to cringe because that sounded like something Ava would say, not Chelsea.</p> <p>Thankfully, it made him grin. “Should I get myself checked out?”</p> <p>“It’s not a bad idea.”</p> <p>“Would you do it? If I asked?”</p> <p>“I’m not a doctor.”</p> <p>“No. You just play one on TV, right?”</p> <p><i>Did he just quote a movie?</i></p> <p>No.</p> <p><i>YES!</i></p> <p>Also possible, this Henri person had quoted the original source, actor Chris Robinson’s Vicks Formula 44 cough syrup commercial from the 1980s.</p> <p>Unable to help myself, I asked, “Big fan of General Hospital? Or do you have a cough?”</p> <p>His eyes brightened, losing their frost for the first time. “You watch <i>General Hospital</i>?” He placed his hand on my elbow and leaned forward, his voice hushed.</p> <p>“Reruns. I shipped Jason and Elizabeth. How about you?” I whisper-answered in his ear before I could think better of it. Later, I would blame the champagne and the heady feeling of finding someone who also liked to quote famous lines from TV, books, and movies. No one at work ever seemed to realize when</p>	<p>– Ви в місті тільки на сьогоднішній вечір? – запитала я, щиро зацікавившись. – Чи ця подія просто успішно збіглася з іншими планами?</p> <p>– Якщо у мене і були якісь плани до цього, то, чесно кажучи, я їх не пам’ятаю, – його голос звучав кокетливо, хоча слова були цілковитою брехнею.</p> <p>– Можливо, у вас короткочасна втрата пам’яті, – відповіла я, намагаючись не здригнутися, бо мої слова звучали як слова Ейви, а не Челсі.</p> <p>На щастя, це змусило його посміхнутися.</p> <p>– Мені варто пройти медичне обстеження?</p> <p>– Це непогана ідея.</p> <p>– Ви б провели обстеження? Якби я вас попросив?</p> <p>– Я не лікар.</p> <p>– Ні. Ви просто граєте роль лікаря в серіалі, так?</p> <p><i>Він щойно процитував фільм?</i></p> <p>Ні.</p> <p><i>ТАК!</i></p> <p>Також можливо, що цей чувак Генрі процитував першоджерело, рекламу сиропу від кашлю «Vicks Formula 44» з актором Крісом Робінсоном з 1980-х років.</p> <p>Не втримавшись, я запитала:</p> <p>– Ви великий шанувальник серіалу «General Hospital»? Чи у вас кашель?</p> <p>Його очі засвітилися, вперше втративши свій, здавалося, природній холод.</p> <p>– Ви дивитеся «General Hospital»? – він поклав руку мені на лікоть і нахилився вперед, його голос здавався тихішим.</p> <p>– Передивляюсь. Я вболівала за Джейсона та Елізабет. А ви? – прошепотіла я йому на вухо, не встигнувши добре обміркувати свою відповідь. Пізніше я б звинуватила в усьому шампанське та п’янке відчуття задоволення, що нарешті знайшла людину, яка також любила цитувати відомі фрази з телевізійних серіалів, книг</p>
---	--

<p>I was quoting a movie, so I rarely did out loud, for obvious reasons.</p> <p>A choking sort of laugh emerged from him. “Not Sonny and Carly?”</p> <p>Now I laughed. “No way. Too much drama.”</p> <p>“But isn’t that the point? Of a soap opera, I mean.” He leaned closer.</p> <p>“What? No! I don’t think so at all.”</p> <p>“What <i>do</i> you think?” Henri’s volume dropped further to a whisper, his gaze making a detour to my lips again.</p> <p>“I think—”</p> <p>“Oh my God. Is that you? Celeste?!”</p> <p>Automatically, my head turned toward the sound, and this was for two reasons. First, Celeste was my middle name and only one person in my life ever called me that with any frequency. Second, my subconscious recognized the voice that said it. And then I saw him.</p> <p>The room narrowed, all sound falling away. I felt the color drain from my face but wasn’t aware of much else because Des was there. My Des. Dressed in a dark gray suit. Vivid blue tie. White shirt. Strolling toward me. My childhood and teenage-hood best friend. My person. My —</p> <p><i>No. Wait.</i> It wasn’t my Des. It was adult Des. Very adult Des. I’d never seen adult Des.</p> <p>Taller, wider shoulders, more substantial and angular features. But the eyes, they were the same as when we were fifteen, before he left me, before he cut me out of his life. Electric blue beneath dark auburn eyebrows. Hawkish and sharp.</p> <p>Before I knew it, he’d wrapped me in a tight—<i>very</i> tight—hug,</p>	<p>та фільмів. На роботі ніхто ніколи не помічав, коли я цитувала фільми, тому я рідко робила це вголос, з очевидних причин.</p> <p>З його грудей вирвався задушливий сміх.</p> <p>– Тільки не Сонні і Карлі...</p> <p>Тепер вже я засміялася.</p> <p>– Нізашо. Занадто драматично.</p> <p>– Але хіба не в цьому суть? Я маю на увазі мильну оперу, – він нахилився ближче.</p> <p>– Що? Ні! Я так не думаю.</p> <p>– А ви що думаєте? – голос Генрі став ще тихішим, і він знову перевів погляд на мої губи.</p> <p>– Я думаю...</p> <p>– О Боже. Це ти? Селеста?!</p> <p>Моя голова машинально повернулася на звук, і на це було дві причини. Перша – так, Селеста – це моє друге ім’я, і тільки одна людина в моєму житті часто так мене називала. Друга – я підсвідомо впізнала цей голос. А потім я вже побачила його.</p> <p>Кімната ментально звузилася, всі навколишні звуки перестали існувати. Я відчула, як різко зблідла, але я більше нічого не помічала, бо там був Дез. Мій Дез. Одягнений у темно-сірий костюм. Яскраво-синя краватка. Біла сорочка. Він наближався до мене. Мій найкращий друг дитинства та юності. Моя людина. Мій...</p> <p><i>Ні. Зачекайте.</i> Це був не мій Дез. Це був дорослий Дез. Дуже дорослий Дез. Я ніколи не бачила дорослого Деза.</p> <p>Вищий, з ширшими плечима, більш виразними і гострими рисами обличчя. Але очі були такими ж, як і коли нам було п’ятнадцять, до того, як він покинув мене, до того, як він викреслив мене зі свого життя. Електрично-блакитні під темно-каштановими бровами. Гострі, як у яструба.</p> <p>Перш ніж я встигла що-небудь збагнути, він міцно – <i>дуже</i> міцно – обійняв мене, вичавивши з моїх легень залишки повітря, його</p>
--	---



squeezing the breath out of me, his big hand coming to the back of my head and pressing my cheek firmly against his chest, over his heart.

*What. The. Hell.*

I'd barely processed anything by the time he released me. I sucked in air through my nose to replace the breath I'd lost from his harsh hug. My brain told me he smelled great.

Des's hands still on my arms, he leaned back with a meanish-looking curve to his lips to say, "It's been, what? Ten years? How are your parents? And what are you doing here? Is your mom still with the CIA? Also, what's with this wig?"

## Chapter Two

### \*Desmond\*

"Being bipolar is like not knowing how to swim. It might be embarrassing to tell people, and it might be hard to take you certain places. But they have arm floaties. And if you just take your arm floaties, you can go wherever the hell you want."

— *Taylor Tomlinson: Look at You (2022 Netflix special)*

Ava's voice had carried to me. The accent and words were all wrong, but the voice was exactly right. At first I thought I was imagining things. I'd never hallucinated during one of my psychotic episodes, my last one being seven years ago, but that didn't mean it was outside the realm of possibility.

But, you know, one thing at a time.

Excusing myself from the conversation I'd been having with a pretty doctor and her hedge fund manager brother under the pretense of needing another whiskey, I'd searched the crowd for

велика рука опинилася на моїй потилиці і тісно притиснула мою щоку до його грудей, над серцем.

*Що. За. Нафіг.*

Я ледь встигла переварити все, що відбулось, коли він відпустив мене. Я вдихнула повітря носом, намагаючись відновити дихання після міцних обіймів. Мій мозок підказував мені, що Дез чудово пахне.

Дез все ще тримав мене за плечі, відхилившись назад із злісною посмішкою на устах, а потім сказав:

– Скільки минуло, десять років? Як твої батьки? І що ти тут робиш? Твоя мама все ще працює в ЦРУ? І що це за перука?

## Розділ другий

### ДЕЗМОНД

«Бути біполярним – це наче не вміти плавати. Може бути незручно розповідати про це людям, і, можливо, складно потрапити у деякі місця. Але для цього існують нарукавники. І якщо просто надягти нарукавники, то можна дістатися куди завгодно.»

– Тейлор Томлінсон, «Look at you» (спецвипуск Netflix, 2022)

Голос Ейви долинав до мене. Акцент був дуже дивний, як і слова, які вона підбирала, ніби це була не вона, а хтось інший, проте сам голос точно належав саме їй. Спочатку я подумав, що мені здається. Я ніколи не мав галюцинацій під час психотичних епізодів, останній з яких був сім років тому, але це все ще не означало, що зараз я цілком сприймаю реальність такою, якою вона є.

Але давайте розберемося з усім по черзі.

Під приводом того, що мені необхідно випити ще один віскі, я вибачився перед симпатичною лікаркою та її братом, менеджером хедж-фонду, і пішов шукати Ейву серед натовпу, що насправді

Ava and spotted her easily. I wasn't drinking whiskey. It was iced tea. I can't drink alcohol. But lying about whether diluted decaf Earl Grey was actually Johnnie Walker was the least of my deceptions tonight.

I don't keep count of the lies, but I'm very good at keeping my story straight.

Watching Ava Archer from my spot by the bar, not ten feet from where she spent several minutes making absurd conversation after introducing herself as Chelsea Albrecht-Walton, I listened in and evaluated her performance. Her wig was on straight, and that was the only nice thing I could say about her act tonight.

She was ridiculous.

I hadn't seen Ava Archer in ten years and yet I'd know her anywhere, didn't matter if she called herself Chelsea or Samantha or Olaf. Didn't matter if it was sixty years from now and we were meeting again for the first time on a Yangtze River cruise. And it certainly didn't matter if she wore an auburn wig, a designer cocktail dress, and a fake beauty mark.

I would know her. That's what happens when the first fifteen years of your life are shaped by and reliant on primarily one person. And the years after are spent trying not to think about them.

"Who is that chick? She looks so familiar." the voice in my head—meaning, the voice coming from the virtually invisible earpiece I wore—asked. Sue, my chain-smoking hacker handler, rarely commented or asked questions that weren't related to the mission while I worked a job. She could see everything I could see through the camera inside the pin at the top of my tie.

"Just someone I know," I mumbled loud enough so only Sue would be able to hear.

було нескладно. Я не пив віскі. То був холодний чай. Я взагалі не можу пити алкоголь. Але збрехати, що розбавлений безкофеїновий чай «Earl Grey» був насправді «Johnnie Walker» було найменшою з моїх витівок цієї ночі.

Я не веду рахунок того, скільки разів я збрехав, але дуже добре вмію триматися однієї версії, аби не виглядати підозріло.

Спостерігаючи за Ейвою Арчер зі свого куточка біля бару, менш ніж за три метри від того місця, де вона кілька хвилин вела абсурдну розмову, представившись Челсі Альбрехт-Волтон, я слухав і оцінював її акторську гру. Її перука сиділа просто ідеально, і це було єдиною річчю, якій я міг би зробити комплімент за сьогоднішній вечір.

Вона була дивачкою.

Я не бачив Ейву Арчер десять років, але я б упізнав її де завгодно, ким би вона не представилась – Челсі, Самантою чи Олафом. Я б упізнав її навіть через шістдесят років, навіть якщо ми зустрілися б знову вперше на круїзі по річці Янцзи. І, звичайно, неважливо, чи носила вона перуку каштанового кольору, дизайнерську вечірню сукню і штучну родимку – я все одно б її впізнав.

І так, я її впізнав. Так буває, коли перші п'ятнадцять років твого життя залежать переважно від однієї людини, яка формує твій світогляд. А всі наступні роки ти намагаєшся не думати про цю людину.

– Хто ця чікса? Вона здається такою знайомою, – запитав голос у моїй голові, а точніше голос, що лунав із майже непомітного навушника, який я носив. Це була Сью, моя хакерка-кураторка, яка постійно курила, рідко щось коментувала і так само рідко задавала питання, які не стосувалися завдань, котрі я виконував. Вона бачила все, що бачив я, через камеру всередині шпильки на моїй краватці.

– Просто хтось, кого я знаю, – пробурмотів я достатньо голосно, щоб тільки Сью могла мене почути.

“That’s a wig,” Sue said, matter-of-fact. “And what’s that accent? Mid- Atlantic or some shit? She sounds like Mayor Quimby from *The Simpsons*. Or, you know, that Catherine O’Hara character from that TV show. Crappola on a cracker, what was the name of that show?”

I’d decided to let Ava be—the guy she was speaking with, William Toussaint, was harmless— when Henri Wickford sauntered up and blocked her path.

Sighing, I rubbed my forehead and cursed under my breath. Unlike Ava, I was here tonight under my real name, so I wasn’t worried about her blowing *my* cover. Worst-case scenario, she’d blow her own cover and —

*Actually. No.*

I amended my previous thought. The actual worst-case scenario was that she’d genuinely catch the attention of Henri Wickford, the asshole with whom she was currently speaking and a jerkoff who—reliable intel suggested—possessed a nasty habit of becoming obsessive with women who piqued his interest. We’d been told he was like a spoiled toddler on a playground: he only wanted the toys that weren’t his, lost interest once they were, and would prefer to break them than see anyone else enjoy them. I blamed his upbringing.

Also, the dickwaffle happened to be my target.

Careful not to frown at the scene playing out in front of me, I gritted my teeth as Henri’s hand came to her elbow and he leaned forward so that she could speak directly next to his ear, like they were playing telephone or telling secrets. When he leaned back, he laughed.

Now I did frown. I couldn’t help it. In the months I’d been building a rapport with that evil bag of shit, I’d never seen Henri genuinely laugh. Five minutes with Ava and it’s like he’s watching his first *Arrested Development* episode.

– Це перука, – сказала Сью, як про щось цілком звичайне. – А що це за акцент? Середньоатлантичний чи ще якась дурня? Вона звучить як мер Квімбі з «Сімпсонів». Або, знаєш, як героїня, яку грала Кетрін О’Гара, з... того телесеріалу. Чорт забирай, як називався той серіал?

Я вирішив залишити Ейву в спокої, бо хлопець, з яким вона розмовляла, Вільям Туссен, не становив загрози. Аж тут з’явився Генрі Вікфорд і перегородив їй дорогу.

Зітхнувши, я потер лоба і тихо вилаявся. На відміну від Ейви, я був тут сьогодні під своїм справжнім ім’ям, тому не хвилювався, що вона викриє *мене*. У найгіршому випадку вона викриє себе і...

*Власне, ні.*

Я одразу ж передумав, бо найгіршим випадком міг би бути той, де вона привертає увагу Генрі Вікфорда – того козла, з яким вона зараз розмовляла, саме того останнього ідіота, який, за надійною інформацією, мав паскудну звичку одержимо захоплюватися жінками, які його чимось зацікавили. Я десь чув, що він був схожий на розпеченого малюка на дитячому майданчику: він хотів тільки ті іграшки, які належали іншим дітям, і втрачав до них інтерес, щойно отримував бажане, а потім волів би розтрошити їх, оскільки це набагато краще, ніж бачити, як ними грається хтось інший. Я списував це на його виховання.

Крім того, цей придурок виявився моєю ціллю.

Намагаючись не супитися та обережно спостерігаючи за сценою, що розгорталася переді мною, я зціпив зуби, коли Генрі взяв її за лікоть і нахилився ближче, щоб вона могла говорити прямо йому на вухо, ніби вони грали в зіпсований телефон або обмінювалися секретами. Коли він відхилився назад, то засміявся.

Тепер я таки насупився. Нічого не міг вдіяти з собою. За ті місяці, що я налагоджував контакт з цим шматком лайна, я ніколи не бачив, щоб він щиро сміявся. П’ять хвилин з Ейвою – і Генрі ніби дивиться свою першу серію «Arrested Development».

<p><i>Then again, she is ridiculous.</i></p> <p>I didn't like how his hand stayed put on her elbow. I didn't like how his thumb brushed back and forth over the bare skin of her upper arm. And I really didn't like how his eyes had flickered down to the front of her dress, cut flatteringly low and showing exactly the right amount.</p> <p>Leaving her alone wasn't an option anymore, not as long as she was talking to Henri. The question was, how pissed off would Ava be if I walked over there and outed her? I hoped it was a lot. Finishing the last of my decaf tea, I set the rocks glass on the bar, did a hand check of my tie, collar, and cuffs, and then pasted on a real pretty smile.</p> <p>"Oh my God. Is that you? Celeste?!" I decided to use her middle name, not her first name, since I didn't want Henri to know anything about her.</p> <p>I was the only one who'd ever called Ava by her middle name, and only when we were kids. We'd used our middle names as code names, thinking we were brilliant at the time.</p> <p>From my earpiece, Sue gasped. "You're blowing her cover? My dude. That's cold."</p> <p>A professional faux pas, but Ava Archer wasn't in the business. She was a tax attorney last time I heard, nice and safe and nerdy.</p> <p>Ava's head whipped toward me and she blinked. Her lips parted. Hereyes blew wide. Then she blanched.</p> <p>Henri glanced between us as I approached. I ignored him.</p> <p>I didn't hesitate to step into her space and manhandle her into a hug. My plan was to force Henri to drop his hand from her elbow. It worked. I also didn't hold her for very long, but I did give her a tight, punishing squeeze, allowing some of my aggravation to</p>	<p><i>Але знову ж таки, вона була дивачкою.</i></p> <p>Мені не подобалося, що його рука не відпускала її ліктя. Мені не подобалося, що його великий палець гладив її оголену шкіру на передпліччі. І мені зовсім не подобалося, як його погляд ковзнув униз, вздовж її сукні, яка мала глибоке декольте і підкреслювала всі її принади.</p> <p>Я не міг більше залишати її саму, поки вона розмовляла з Генрі. Питання було в тому, наскільки Ейва розлютиться, якщо я підійду до неї і розкрию всі карти? Я сподівався, що дуже.</p> <p>Допивши останній ковток свого безкофеїнового чаю, я поставив склянку на барну стійку, перевібив краватку, комір і манжети, а потім натягнув на обличчя дуже милу посмішку.</p> <p>– О Боже. Це ти? Селеста?! – я вирішив звернутися до неї за другим ім'ям, а не за першим, оскільки не хотів, аби Герні дізнався щось про неї.</p> <p>Я був єдиним, хто називав Ейву за її другим ім'ям, і то тільки в дитинстві. Ми використовували наші другі імена як кодові звертання одне до одного, вважаючи себе геніями того часу.</p> <p>З навушника я почув, як Сью вигукнула:</p> <p>– Ти викриваєш її акторську гру? Чуваче, це дуже жорстоко.</p> <p>Це було професійне порушення етикету з мого боку, особливо на заходах такого роду, але Ейва Арчер не працювала в цій сфері. Востаннє, коли я про неї чув, вона була податковим адвокатом – приємною, надійною і трохи ботанкою.</p> <p>Ейва різко розвернулася в мій бік і кліпнула. Її губи розтулилися, ніби вона хотіла щось сказати. Очі широко розплющилися. А потім вона геть зблідла.</p> <p>Генрі зиркнув у нашу сторону, коли я підійшов. Я проігнорув його погляд.</p> <p>Я не вагаючись наблизився до неї і міцно обійняв. Мій задум полягав у тому, щоб змусити Генрі нарешті відпустити її лікоть. Це спрацювало. Я не обіймав її надто довго, проте достатньо міцно, щоб вона могла зрозуміти, що я злюсь, бо я дійсно злився. Я знав,</p>
--	--

show. She was so smart. Why would she put herself in this kind of situation?

Leaning back but not releasing her shoulders, I smiled. “It’s been, what? Ten years? How are your parents? And what are you doing here? Is your mom still with the CIA? Also, what’s with this wig?” Her mom hadn’t worked for the CIA for thirty years or more. Fiona Archer was the chief operating officer of my father’s billion-dollar security empire and had been since we were kids.

“Wait. Fuck. CIA?” Sue choked out, infinitely chattier tonight than usual while I was in the field.

Ignoring Sue, I kept my eyes on Ava. The CIA question should send Henri running in the other direction. He didn’t much like attention from the worker-bee, waterboarding branches of the US government.

Ava’s face went through a number of fascinating contortions as I’d tossed my rapid-fire questions at her, finally settling on irritation and something resembling embarrassment when I tugged on the end of the wig. Her eyes flashed and she opened her mouth, likely to shout at me.

Also, Ava Archer was still goddamn gorgeous, something I noticed against my will. She’d been beautiful as a teenager and she was equally—if not more so—stunning now. Like she had a spotlight on her and she glittered like a diamond kind of beautiful. An epically frustrating development.

Betraying nothing of my thoughts, I rubbed the strands of auburn between my thumb and forefinger, not giving Ava a chance to voice a reprimand. “Wow. Is this real hair? Do they make wigs out of real hair? I thought it was always plastic. Hey, this color looks like mine.” I pointed to my own head, grinning like an idiot.

що вона дуже розумна. Чому вона взагалі опинилася в такій ситуації?

Відхилившись назад, все ще тримаючи її за плечі, я посміхнувся.

– Скільки минуло, десять років? Як твої батьки? І що ти тут робиш? Твоя мама все ще працює в ЦРУ? І що це за перука?

Її мама не працювала в ЦРУ вже більше тридцяти років. Фіона Арчер була керівницею операційної діяльності у багатомільярдному охоронному бізнесі мого батька й залишалася нею ще з тих часів, як ми були дітьми.

– Стривай. Дідько. Яке ще ЦРУ? – вирвалося у Сью, яка сьогодні була набагато балакучішою, ніж зазвичай, коли я був на завданнях. Проігнорувавши Сью, я не зводив очей з Ейви. Питання про ЦРУ мало б змусити Генрі кинутися навтьоки. Він не дуже любив увагу з боку працьовитих бджілок, які займалися водними катуваннями в урядових установах США.

Вираз обличчя Ейви змінювався безліч разів, поки я засипав її безперервними запитаннями, і врешті-решт на ньому відбилася роздратування і щось схоже на обурення, коли я шарпнув за кінець її перуки. Очі Ейви зблиснули, і лінія її вуст здригнулася, мабуть, вона вже була готова накричати на мене.

Мушу сказати, що Ейва Арчер все ще була до біса красивою, і це я помітив всупереч своїй волі. Вона була красунею ще в підлітковому віці, і зараз нічого не змінилося, якщо тільки вона не стала ще вродливішою. У цьому тьмяному залі на неї нібито спрямували світло прожектора, і вона мерехтіла, як діамант. Такий хід подій мене вкрай дратував.

Не видаючи своїх думок, я пропустив пасма каштанового волосся між великим і вказівним пальцями, не даючи Ейві бодай якоїсь можливості заперечувати.

– Вау. Це справжнє волосся? Вони роблять перуки зі справжнього волосся? Я думав, що це завжди пластик. Ой, а цей колір схожий на мій, – вказав на свою голову, посміхаючись, як ідіот.

Luckily, Henri already thought I was an idiot, so my asinine behavior tracked with the himbo character I'd been cultivating for his benefit.

"What are you doing here?" she seethed, her cheeks hot and pink, yanking the tips of the wig from my grip and throwing ninja stars with her eyes. Beautiful and still cute. A lethal combination.

I told myself not to laugh at her expression. I told myself that, as much as I enjoyed this and as angry as it made her, I was blowing her cover for her benefit. The last person any decent human wanted to get tangled up with was Henri Wickford. Unless Ava had magically morphed into a completely different person over the last ten years, she was the best human I'd ever met.

"I was invited," I said, still grinning at her. "What are you doing here? Did someone die and leave you a billion dollars?" This wasn't a lie. I had been invited. As the oldest child of Quinn and Janie Sullivan, theoretically I was due to inherit the privately held family business and therefore \$2.3 billion.

"I was also invited." Her tone sounded cool and the fake accent was gone. *Good.*

Stuffing my hands in my pants pockets, I rocked back on my heels, making a show of looking her down and then up. "You look different."

She did look different. More tits and hips and ass. Her cheeks had lost their roundness, and age had matured her features nicely. *Very nicely.* The makeup she wore made her already large eyes look huge. Her lips, however, were exactly the same.

На щастя, Генрі вже й так вважав мене ідіотом, тож моя недолуга поведінка цілком вкладалася в образ симпатичного недоумка, який я так старанно намагався створити саме для нього.

– Що ти тут робиш? – запитала вона, її гарненьке обличчя червоніло від злості. Вона вирвала кінчики перуки з моїх рук, кидаючи на мене настільки гнівний погляд, ніби була готова мене вбити. Красива і все ще така мила. Смертельна комбінація.

Я наказав собі не сміятися з виразу її обличчя. Я переконував себе, що, хоч мені це й подобалося, а її це безмежно бісило, та все ж я викриваю її акторську гру для її ж блага. Останнім, з ким хотіла би мати справу будь-яка адекватна людина, був Генрі Вікфорд. Якщо ж тільки Ейва за останні десять років не змінилася і не стала зовсім іншою, то вона дійсно була найкращою людиною, яку я коли-небудь зустрічав.

– Мене запросили, – відповів я, посмішка не сходила з мого обличчя. – А ти що тут робиш? Хтось помер і залишив тобі у спадок мільярд доларів?

Я не збрехав. Мене дійсно запросили. Як найстарший син Квінна і Джейні Салліванів, теоретично я мав би успадкувати приватний сімейний бізнес і, відповідно, майже два з половиною мільярда доларів.

– Мене теж запросили, – її голос звучав досить стримано, але фальшивий акцент зник. *Вже краще.*

Засунувши руки в кишені штанів, я відхилився назад на п'ятах, роблячи вигляд, що дивлюся на неї зверху вниз, а потім знизу вгору.

– Ти виглядаєш інакше.

І вона дійсно виглядала інакше. Більші груди, ширші стегна і кругліші сідниці. Її щокі вже не були такими пухкенькими, Ейва стала старше і це помітно вирівняно риси її обличчя. Дуже помітно. Макіяж, який вона нанесла, візуально збільшив її і без того великі очі. Однак губи залишилися такими, як і раніше.

“So do you,” she said, and something about her voice had my attention cutting back to hers.

Ava no longer looked adorably irritated or flustered. Her eyes had grown impossibly round and seemed glassy, like a puppy’s when they realize you’re going for a walk and you’re not taking them. She’d always been bad at hiding her emotions, bad at acting, which is why she’d always lost at poker.

I stilled, caught off guard by the raw quality of her expression, and my chest suddenly hurt. Was she still mad at me about leaving a decade ago? Impossible. Why would she care enough to be mad at me?

“What’s going on?” Henri interrupted the moment, drawing both our gazes. I was surprised by the lack of dead behind his eyes. Apparently, he did have expressions in his repertoire other than bored, stoic, and jaded.

Ava huffed, her eyes briefly closing. A second later, she straightened her shoulders and held out her right hand for Henri to shake. “Hi, I’m Ava Archer. Nice to meet you.”

My hands in my pockets balled into fists. *No, no, no! Don’t tell him your name!*

Henri accepted her hand for a shake. “Nice to meet you ... ?”

“I would apologize for giving you the wrong name earlier, but I won’t, because I’m not sorry. I’m doing a favor for a friend. She asked me to show up for a short while, pretend to be her tonight, and so here I am.” She administered a firm handshake, then dropped his hand just to lift hers a second later and point at his face. “And I would appreciate it if you both” —she paused here to swing her finger toward me along with her glare —“would go along with everything and call me Chelsea. This is the most interesting thing that’s ever happened to me outside of finding a

– Ти теж, – зауважила вона, і щось у її голосі привернуло мою увагу.

Ейва більше не виглядала милою через роздратування чи збентеження. Її очі зробилися неймовірно круглими і здавалися скляними. Вона нагадувала мені маленьке цуценятко, яке раптом розуміє, що ти йдеш на прогулянку, але не береш його із собою. Правду кажучи, вона завжди погано приховувала свої емоції, погано грала якісь ролі, тому й завжди програвала в карти.

Я завмер, здивований її щирим виразом обличчя, і раптом у грудях стисло. Чи вона все ще злилася на мене через те, що я зник десять років тому? Не може бути. Чому б це їй було настільки не все одно, щоб злитися на мене?

– Що відбувається? – Генрі обірвав цю мить, привернувши наші погляди до себе. Я був здивований відсутністю байдужості в його очах. Виявляється, в його арсеналі були й інші вирази обличчя, окрім нудьги, апатії та втоми.

Ейва зітхнула, на мить заплющивши очі. За мить вона випрямила плечі і простягнула праву руку, щоб потиснути її Генрі.

– Вітаю, я Ейва Арчер. Приємно познайомитися.

Мої руки в кишенях стиснулися в кулаки. *Ні, ні, ні! Не кажи йому свого імені!*

Генрі потиснув її руку.

– Приємно познайомитися...?

– Я могла б вибачитися за те, що раніше представилась вам неправильним ім’ям, але не буду, бо я не шкодую про це. Я намагаюся допомогти подрузі, ось і все. Вона попросила мене з’явитися тут сьогодні ввечері на деякий час та прикинутися нею, тож ось я тут, – Ейва міцно потисла йому руку, а потім відпустила її, щоб за мить підняти свою і тицьнути йому в обличчя. – І я була б дуже вдячна, якби ви обоє, – тут вона зробила паузу, щоб погрозити пальцем ще й мені, супроводжуючи цей жест грізним поглядом, – погодилися з усім цим і називали мене Челсі. Це найцікавіша річ, яка коли-небудь траплялася зі мною, не рахуючи

fifty-dollar winning lottery ticket, and I don't want to get my friend in trouble."

"Lottery tic—wait. What? This is the most interesting thing that's ever happened to you?" Henri inclined his head, as though he doubted he'd heard her right.

"Yes. By far."

"May I ask, what do you do for a living?" he pressed, and I couldn't believe my ears. Didn't he hear what I said about her mother being in the CIA?

"She does other people's taxes," I answered for her, and she sent me an extremely dirty look.

It was also cute, but I didn't know how to translate it. Was she mad because I'd told him a slight lie about her job? Or was she mad I'd blown her cover? Or was she still upset about me leaving years ago? Or maybe it was all three? And again, why would she care enough about me to still be mad?

"Whoa. Whadya do to this lady? Does she hate you or something?" Sue's voice in my ear reminded me that my handler was still watching and listening.

Apparently undeterred, Henri drifted closer to Ava, watching her like she was something new. "You're an accountant? Really? Now see, I find that so interesting."

I schooled my features before they disclosed my surprise. Henri never found anything interesting. What the hell was happening here?

Ava wrinkled her nose at him, her pretty lips curving at the corners, no dirty look in sight. "I don't do taxes, I'm a tax attorney. And no, you don't. No one ever finds my job interesting."

"I do," he said warmly, his grin looking entirely genuine.

знахідку виграшного лотерейного квитка на п'ятдесят доларів, і я не хочу, щоб у моєї подруги були проблеми.

– Лотерейний квит... зачекайте. Що? Це найцікавіше, що з вами коли-небудь траплялося? – Генрі нахилив голову, ніби сумніваючись, чи все він правильно розчув.

– Так. Наразі так.

– Можна поцікавитися, чим ви заробляєте на життя? – наполягав він, і я не міг повірити тому, що чую. Хіба цей бовдур не почув, як я сказав про те, що її мати працює в ЦРУ?

– Працює в податковій, – відповів я за Ейву, на що зловив від неї дуже гнівний погляд.

Цей погляд теж здавався мені милим, але я не знав, як правильно його інтерпретувати. Чи вона злилася, бо я дещо збрехав йому про її роботу? Чи вона злилася, що я викрив її акторську гру? Чи, може, вона все ще була засмучена тим, що я зник кілька років тому? Або ж все й одразу? І знов-таки, чому їй на мене так не байдуже, щоб досі злитися?

– Овва! Що ти такого зробив цій дамі? Вона тебе ненавидить чи що? – голос Сью в моєму навушнику нагадав мені, що вона все ще була тут, слухала і спостерігала.

Не зважаючи ні на що, Генрі підійшов ближче до Ейви, дивлячись на неї так, ніби вона була чимось новим і незвіданим.

– То ви працюєте бухгалтером? Справді? Розумієте, я вважаю, що це цікаво.

Я стримав свої емоції, аби не виказати щирого здивування. Генрі ніколи нічого не вважав цікавим. Що тут, в біса, відбувається?

Ейва зморщила ніс, її гарні губи вигнулися в легку посмішку, і тепер в її погляді не було ніякої люті.

– Не зовсім, я податковий адвокат. І ні, вам не цікаво. Ніхто ніколи не вважає мою роботу цікавою.

– Я вважаю, – відповів він тепло, і його посмішка виглядала цілком щирою.



Stomach tensing, my attention bounced between them. This was not good. I needed to get her out of here ASAP. I also needed her to promise to never accept calls or other contact from Henri Wickford. The guy looked like a movie star but lacked a soul.

“Well, I don’t think it’s right, you lying about being someone else.” I rocked my weight back and forth on my feet again, giving them both my best empty-headed-pretty-boy frown.

Slipping her dirty look back on with lightning speed, Ava glared at me once more. “Can I talk to you? Over there? *Alone* for a minute?”

I nodded brightly and my fingers circled her wrist firmly but gently, tugging her along. “Good idea. Follow me.”

Not giving her or Henri a single second to react, I pulled Ava from the ballroom toward the entry doors, saying for Sue’s benefit, “We’ll go to a place where we can talk, no bystander traffic, easy access to an exit on a side street or an alley where no cars are parked.”

“Got it.” Sue’s voice responded immediately in my ear. “Hang a left, go down the big hallway past the kitchens, second hallway after, make a right.” Sue paused a moment before giving me the rest of the directions. “I’ve unlocked the third door on the right, an emergency exit, and disabled the fire alarm. It’s an exit to the alley between Bollister and Cacture Avenues, no parking, deliveries only.”

Ava must’ve been surprised by my decisive action. She didn’t say a word, allowing me to guide her past the kitchens and to the second hallway before jerking her wrist away.

Мій шлунок стиснувся, а уважний погляд перескакував між ними. Це було фігово. Я мав би якнайшвидше відвести її подалі звідси. І я мав би вмовити її пообіцяти мені ніколи не відповідати на дзвінки Генрі Вікфорда або ж будь-які інші його спроби зв’язатися з нею. Цей хлопець виглядав як кінозірка, але у нього не було душі.

– Годі тобі, я не думаю, що це правильно правильного з твого боку намагатися бути кимось іншим, – я знову почав переступати з ноги на ногу, дивлячись на них обох своїм найкращим поглядом під назвою «я гарний, але пустоголовий».

З блискавичною швидкістю Ейва знову продемонструвала мені свій фірмовий гнівний погляд.

– Можна з тобою поговорити? Он там? *Наодинці*, хвилинку?

Я задоволено кивнув і міцно, але обережно обхопив її за зап’ястя, потягнувши за собою.

– Гарна ідея. Йди за мною.

Не даючи можливості їй, або цьому бовдуру Генрі хоч якось відреагувати, я витягнув Ейву з бального залу до входних дверей, прошепотівши для Сью:

– Ми йдемо в місце, де зможемо нормально поговорити, без сторонніх, з вільним виходом на узбіччя або в провулок, де немає припаркованих машин.

– Зрозуміла, – моментально відповіла Сью. – Поверни ліворуч, пройди великим коридором повз кухонні приміщення, а потім одразу ж другим коридором і поверни праворуч, – вона зробила невелику паузу, а потім продовжила давати мені вказівки. – Я відчинила треті двері праворуч – запасний вихід – і вимкнула пожежну сигналізацію. Вони ведуть до провулку між проспектами Боллістер і Какчер, там немає парковки, лише зона для доставок.

Ейва, мабуть, була здивована моїми рішучими діями. Вона не сказала ні слова, дозволивши мені провести її повз кухонні приміщення до другого коридору, а потім різко вирвала руку.

I turned and saw she'd opened her mouth again, likely to tell me off. Ignoring this, I gently grabbed her elbow and pulled her toward the third door leading to the alley. "I'll take you home." "I'm not going home," she said, but she didn't attempt to halt our forward momentum, which was smart. The shoes she wore were three inches high, at least. She'd likely end up with a twisted ankle if she dug her heels into the carpet. "And I can't leave until I grab my jacket."

"You can wear my jacket. Do I need to call your parents?" I ground out, pushing through the emergency exit and into the Chicago spring night.

"Sure. Call my parents. I'm sure they'd love to hear from you," she spat. "Hey, you know who else would love to get a call? Your parents."

"Oh. Sick *buuurn!*" Sue's obvious enjoyment via my earpiece didn't improve my mood.

"I talk to my mom every week," I said, shrugging out of my jacket as the large door closed behind us. "But I'll be sure to call her tonight once I drop you home."

"What about your dad?" Ava placed her hands on her hips while I hung my suit jacket on her shoulders, careful not to touch the bare skin of her neck.

"Do I need to get popcorn for this?" Sue asked unhelpfully. I fought a growl. "Let's go."

"Des—"

"Ava. Let's. Go." I reached for her hand again. She twisted away. "I'm not—"

Я озирнувся і побачив, що вона знову розкрила рота, мабуть, щоб мене вилаяти. Не звертаючи на це уваги, я обережно взяв її за лікоть і потягнув до третіх дверей, що вели до провулку.

– Я відвезу тебе додому.

– Ні, я не збираюся додому, – заперчила вона, але не навіть намагалася зупинитися, що було розумним рішенням. Її туфлі мали підбори висотою щонайменше сім сантиметрів. Якщо вона встромиться ними в килим, то, ймовірно, вивихне ногу. – Як мінімум, мені потрібно забрати куртку.

– Я дам тобі свій піджак. Мені варто зателефонувати твоїм батькам? – процідив я, виштовхуючи її через аварійний вихід на вулицю. Прохолодна темрява ночі нагадувала, що в Чикаго була весна.

– Ти ще питаєш? Ну ж бо, телефонуй моїм батькам. Я впевнена, вони будуть в захваті, – відрізала вона, стиснувши зуби. – А знаєш, хто буде ще в більшому захваті, якщо ти зателефонуєш? Твої батьки.

– Ого, ну дає мала, – захоплений коментар Сью у моєму навушнику аж ніяк не підняв мені настрої.

– Я розмовляю з мамою щотижня, – сказав я, знімаючи свій піджак, коли великі двері за нами зачинилися. – Але я обов'язково подзвоню їй сьогодні ввечері, коли відвезу тебе додому.

– А як же твій батько? – Ейва вперлася руками в боки, поки я накидував їй на плечі піджак, обережно, щоб не доторкнутися до відкритої частини шиї.

– Мені зганяти за попкорном? – уїдливо запитала Сью. Я стримався, щоб не загарчати.

– Ходімо.

– Дез...

– Ейво. Хо-ді-мо, – я знову потягнувся рукою в її сторону.

Вона висмикнулася.

– Я не...

Advancing on her, I backed her into the door of the building we'd exited, shoved my face into hers, and pointed toward the ballroom we'd left. "That guy is very bad news. Very bad. Worse than anyone you've met. In fact, many of the people here are bad news."

Inspecting me for several long seconds, the fury behind her gaze seemed to wane the longer she stared at me, until her eyes looked almost soft. *Fuck.*

I hadn't wanted to look at her directly again, not up close like this, and wasn't precisely prepared to do so now. Again, I comprehended how beautiful she was, but this time I unwillingly cataloged her features.

The doe-like brown eyes, the dark thick lashes, the high cheekbones, the pointed chin, and the big bottom lip I'd stared at and thought about more times than I could count. Her top lip was also distracting, but it wasn't as big as her bottom one. This meant when she wasn't smiling or wearing an active expression, when she was lost in thought or listening intently or reading, she looked like she was pouting. I used to catch myself smiling stupidly because of it.

But now, right now, this wasn't a passive pout. The searching softness in her expression wasn't passive at all, and it dug its claws into me, making my chest tight.

I stepped back, gaining essential distance, and softened my voice to match her look. "*Please, Ava. Let me take you home. You've done what you needed to do. You showed up for your friend. It's time to go.*"

Her shoulders rose and fell with a deep breath, and I narrowed my eyes to keep them from straying down to her chest. Ava had been pretty as a teenager, and looking at her used to be one of my favorite things to do. I'd drawn so many portraits of her, the memory of my infatuated foolishness was embarrassing.

Насунувшись на неї, я притиснув її до дверей будівлі, з якої ми щойно вийшли, наблизив своє обличчя майже впритул і показав у бік бальної зали, яку ми залишили.

– Той хлопець – дуже небезпечний. Дуже. Гірший за всіх, кого ти зустрічала. Власне, більшість людей тут – суцільна небезпека.

Вона вдивлялася в мої очі кілька довгих секунд, поки лютє у її власних, здавалося, танула, чим довше вона дивилася, аж поки її погляд не став майже лагідним. *Бляха.*

Я зовсім не хотів знову дивитися на неї так близько, просто не був до цього готовий. І знову збагнув, наскільки вона вродлива, але цього разу я мимоволі почав перераховувати всі її риси.

Очі – великі, карі, як у оленяти; густі темні вій; високі вилиці; загострене підборіддя; і пухкенька нижня губа, на яку я витріщався й про яку думав незліченну кількість разів. Верхня губа теж відволікала, хоч і не була такою об'ємною, як нижня. Через це, коли вона не усміхалася й не мала на обличчі активно виражених емоцій, коли була занурена в думки, уважно слухала чи читала, здавалося, ніби вона дулася. Я ловив себе на тому, що посміхався, як останній ідіот, спостерігаючи за цим.

Але зараз, саме зараз, її губи здавалися надутими не через відсутність емоцій. М'якість та легкий спокій у виразі її обличчя були зовсім про інше, і це глибоко чіпляло мене, заставляючи серце стиснутися.

Я відступив, відновлюючи вже таку необхідну дистанцію, і дещо пом'якшив голос, щоб він відповідав її погляду.

– *Будь ласка, Ейво. Дозволь мені відвезти тебе додому. Ти зробила те, що мала зробити. Прийшла заради подруги. Час іти.*

Її плечі поволі піднялися і опустилися від глибокого вдиху, і я звужив очі, щоб не ковзнути поглядом нижче і не витріщатися на її груди. Я не знаю, чи вже казав, але Ейва була дуже гарною ще в підлітковому віці, і я кайфував, коли міг спостерігати за нею. Я

Now she was all grown-up. And looked grown-up. And sounded grown-up. She was obviously still smart and strange, and far out of my reach, light-years away from any wishful thinking I'd given up on years ago. Incredibly frustrating that one single exposure impacted me this way. Where was my pride?

"She looks good in that dress," Sue said suddenly, reminding me that her camera's view was exactly at the level of Ava's chest.

Ripping the camera pin from my tie, I placed it in my pocket. Then, for good measure, I tugged the lapels of the jacket I'd placed on Ava's shoulders closed, hiding the front of her dress.

"Fine. How about this." Ava batted my fingers away. She then put her hands through the arms of my suit jacket, angling her chin as she spoke. "I'll leave now and never contact either of those guys, especially that Henri guy, if you promise to come this weekend to my parents' barbecue. Almost everyone will be there, including your dad, even the O'Malleys and Runouses are coming from out of town. You spend fifteen minutes—at least—talking to your dad and two hours at the party with everyone else. You promise to do that, and I'll leave now."

"Agreed." I was lying. There was no way I'd show up if Ava was there. And there was no way *in hell* I'd go if my dad was there. Ava pulled back the sleeve of my jacket and stuck out her hand. I accepted her shake. Before I could remove my fingers from hers, she tightened her grip and added, "And if you don't show up, I'll look up Henri Wick-something and send him an edible bouquet with my full name, address, and driver's license number."

намалював стільки її портретів, що зараз від самого спогаду про те закохане безглуздя мені ставало ніяково.

Тепер вона була дорослою. І виглядала дорослою. І говорила як доросла. Вона, безсумнівно, усе ще була розумною й дивакуватою, а для мене особисто — недосяжною, на світлові роки далі від будь-яких моїх марних надій, та і я відмовився від них ще багато років тому. Неймовірно дратувало, що одна-єдина зустріч так на мене вплинула. Чуваче, зберись, де ж моя гордість?

— У цій сукні вона просто лялечка, — раптом озвалася Сью, нагадавши мені, що камера на моїй краватці якраз була на рівні грудей Ейви.

Вирвавши камеру зі шпильки на своїй краватці краватки, я хутко поклав її до кишені. А потім, щоб не створювати додаткових проблем, застібнув лацкани свого піджака, який накинув на плечі Ейви, ховаючи передню частину її сукні.

— Добре. А як тобі таке, — Ейва відкинула мої пальці й просунула свої долоні в рукави мого піджака, гордо піднявши підборіддя. — Я піду зараз і більше ніколи не контактуватиму із жодним з тих хлопців, особливо з тим, що Генрі, якщо ти пообіцяєш прийти на цих вихідних на барбекю-посиденьки до моїх батьків. Там буде майже вся родина, і твій батько також, навіть О'Меллі й Руноузи приїдуть здалеку. Ти проведеш щонайменше п'ятнадцять хвилин, розмовляючи зі своїм батьком, і ще дві години на цій тусовці з усіма іншими. Якщо пообіцяєш, то я забираюсь звідси вже зараз.

— Домовились, — я збрехав. Я туди не піду, якщо там буде Ейва. І, тим паче, я *нізащо* туди не піду, якщо там буде мій батько. Ейва відкотила рукав мого піджака і простягнула руку. Я потис її. Я ще не встиг вихватити свою руку, як вона сильніше стисла її, серйозно додавши:

— А якщо ти не прийдеш, то я знайду того Генрі Вік... як там його, і надішлю йому солоденький букетик, вказуючи своє повне ім'я, свою адресу і навіть номер свого водійського посвідчення.

“Fine,” I gritted out, giving her hand another shake, then dropping it. “Fine. I’ll be there.” *Fuck a fucking duck.*

“It starts at two. Try not to be late.”

“Fine.”

“And bring something, like a side dish. Don’t show up empty-handed.”

She wagged a finger at me. Again.

“I wasn’t planning on showing up empty-handed.” I didn’t fight the growl.

“Well, how should I know if you’re familiar with basic etiquette?” Ava tossed her hands up. “I haven’t seen you in ten years and the last time we spoke on the phone you were a real shithead.”

“What happened the last time you two spoke on the phone?” Sue asked.

I heard the telltale sound of a microwave beeping paired with pops and hisses. That asshole had really made popcorn.

Tugging the earpiece from my ear, I stealthily put it in the same pants pocket as the camera. “I’ll bring potato salad. Happy?”

“Ecstatic! Can’t you tell?” She couldn’t have sounded less happy.

“Come on. I’m taking you home.” Steeling myself, I reached for her hand.

She flinched away before I made contact. “I can get home myself.”

“I’d feel better if you let me take you.”

“Well, I don’t really care what makes you feel better anymore. See you this weekend. Don’t be late.” With that, she turned on her heel and took off down the alley at an impressive pace, especially given the height of her shoes. Naturally, I gave her a

– За кого ти мене маєш? Я прийду, – вичавив я крізь зуби, ще раз потиснувши її руку, а потім відпустивши. – Я. Прийду.

Трясця твоєї матері.

– Починаємо о другій. Не запізнюйся.

– Гаразд.

– І захвати з собою щось типу салату чи якоїсь закуски. Не приходь з пустими руками.

Вона знову пригрозила мені пальцем.

– Я і не збирався, – я не хотів сперечатися.

– Ну, звідки мені знати, чи знаєш ти елементарні правила етикету?

– Ейва розвела руками. – Я не бачила тебе десять років, а коли ми востаннє розмовляли по телефону, ти повадився як справжній мудак.

– А що сталося, коли ви востаннє розмовляли по телефону? – запитала Сью.

Я почув характерне дзеленчання мікрохвильовки, що супроводжувався потріскуванням і шипінням. Ця сучка Сью й справді приготувала собі попкорн.

Смикнувши навушник з вуха, я непомітно запхав його в ту ж кишеню штанів, де вже лежала камера.

– Я принесу картопляний салат. Задоволена?

– Я в захваті! Хіба не видно? – її голос звучав так, ніби вона була найнещаснішою людиною у світі.

– Годі вже. Я відвезу тебе додому, – зібравшись із силами, я простягнув руку.

Вона відсахнулася, перш ніж я встиг торкнутися її.

– Я в змозі дістатися сама.

– Мені буде спокійніше, якщо я відвезу тебе.

– Ну, а мені вже байдуже, що там тобі буде спокійніше. Побачимося на вихідних. Не спізнюйся, – сказавши це, вона різко розвернулася й пішла вулицею з такою швидкістю, ніби в неї були кросівки, а не

ten-foot head start, then followed, making no attempt to mask my footfalls.

After a block, she stopped, turned, and scowled. “Why are you following me?”

“To make sure no one else is following you.” *Obviously. What other reason could there be?* I didn’t let myself dwell on it. Best not to. No good could come of dwelling on matters relating to Ava Archer.

“Go away.” She waved her fingers in the universal symbol for *shoo*. “Don’t follow me.”

I wasn’t going to argue with her. I don’t argue with people. Why argue when I was going to do what I wanted anyway?

So I said, “Fine,” and took a step back. I tossed a thumb over my shoulder, feigning disinterest and pretending to give up. “My hotel is back there anyway.”

Her gaze moved over me. “You’re not staying with your parents?”

I gave her a flat look.

She rolled her eyes. “Okay. Whatever. Not my business. Go to your hotel. And for the record, I don’t like you right now and I don’t want to see you again until Sunday.”

“You won’t see me until Sunday,” I said, holding up three fingers like I was still a Boy Scout. This time it wasn’t a lie.

Her eyes widened and her lips parted, giving me the sense I’d inadvertently done something good or surprising. But then her eyes narrowed and her lips pressed together, as though she’d remembered something bad and unsurprising. Clearly, she didn’t trust me. Not a bad thing.

*Harrumphing*, she turned and continued. Away.

Walking backward to the last alley we’d passed, I removed my tie, unbuttoned the first two buttons of my dress shirt, ducked into the alley, and jumped up to the fire escape. I followed her

підбори. За своєю звичкою, я дав їй можливість відійти на метри три, а потім рушив слідом, не намагаючись іти тихіше.

Пройшовши квартал, вона зупинилася, обернулася і насупилася.

– Чому ти ідеш за мною?

– Щоб переконатися, що ніхто інший за тобою не йде, – *очевидно ж. З якої ще причини?* Я не дозволив собі зациклюватися на цьому. Коли я багато думав про Ейву Арчер, то ніколи нічого путнього не виходило.

– Іди звідси, – вона махнула пальцями у всім відомому жесті «забирайся». – Не треба за мною ходити.

Я не збирався сперечатися. Я взагалі не сперечаюся з людьми. Навіщо сперечатися, якщо я все одно зроблю по-своєму?

Тому я пробурчав:

– Як скажеш, – я зробив крок назад і недбало тицьнув великим пальцем через своє плече, вдаючи, ніби мені байдуже і я здаюсь, – Мій готель усе одно там.

Вона глянула на мене.

– Ти не зупиняєшся у своїх батьків?

Я відповів їй рівним, беземоційним поглядом.

Вона закотила очі.

– Ну добре. Пофіг. Це не моя справа. Іди геть. І, між іншим, зараз ти мені огидний, і я не хочу тебе бачити аж до неділі.

– Ти мене й не побачиш до неділі, – відповів я, піднявши три пальці, наче досі був бойскаутом. Цього разу я не брехав.

Її очі округлилися, губи трохи розтулилися, і мені здалося, що я випадково зробив щось хороше або несподіване. Але вже за мить її погляд знову звужився, а губи стиснулися, наче вона згадала щось погане й передбачуване. Вочевидь, вона мені не довіряла. Ну, не так вже й погано.

*Фиркнувши*, Ейва розвернулася і пішла далі. Віддаляючись.

Розвернувшись до неї спиною і пройшовши так до останнього провулку, який ми врешті-решт оминули, я зняв краватку, розстебнув перші два гудзики своєї сорочки, зиркнув у провулок і

on the rooftops until she made it to the “L” station. I followed her through the station to the train, taking a seat at the back of the car and behind a big dude carrying groceries. I followed her to her apartment, watched her go inside, watched the front of the building until lights came on in a previously darkened unit. She never saw me, as I’d promised.

Third floor, likely a walk-up based on how long it had taken her. I didn’t like the way her windows looked. I didn’t like how the fire escape on the alley was easily accessible to someone with my skill set. I didn’t like that it had stairs and no elevator with key card or thumbprint access. I didn’t like the lack of a doorman. Did she have a security system? Cameras? How many bolts on her door? A thumbpad would be better than keylocks.

At the barbecue on Sunday, maybe I’d talk to her dad about finding her a new place to live, somewhere with an elevator and a door greeter. Someplace where I wouldn’t obsess about her safety after I left. I didn’t need any new reasons to think about Ava Archer.

### Chapter Three

*\*Ava\**

“I understand that you little guys start out with your woobies, and you think they’re great . . . and they are, they are terrific.

But, pretty soon, a woobie isn’t enough. You’re out on the street trying to score an electric blanket, or maybe a quilt. And the next thing you know, you’re strung out on bedspreads, Ken.

That’s serious.”

— *Mr. Mom* (1983)

стрибнув на пожежну драбину. Я йшов за нею по дахах, поки вона не дісталася станції, назва якої починалася на букву «Л». Потім я пройшов за нею через станцію до потяга, сів у вагоні позаду кремезного чоловіка з великими пакетами продуктів. Я прослідував за нею прямо до її квартири, спостерігав, як вона зайшла всередину, і стежив за парадною частиною будинку, поки в одному із вікон не загорілося світло, розвіявши темряву. Вона мене так і не побачила – як я й обіцяв.

Третій поверх, будинок без ліфта, судячи з того, скільки часу їй знадобилося, щоб дістатися помешкання. Мені не подобалося те, який вигляд мали її вікна. Мені не подобалося, що пожежна драбина в провулку не становила б жодних складнощів для когось, хто мав такі самі навички, як і я. Мені не подобалося, що там були сходинки й не було ліфта з картою доступу або відбитком пальця. Мені не подобалося відсутність консьєржа. Чи була у неї сигналізація? Або камери? Скільки замків на дверях? Хоча сканер відбитків пальців був би кращим варіантом, ніж замки з ключами. На барбекю-посиденьках у неділю, можливо, я переговорю з її батьком про те, щоб знайти їй нове житло, з ліфтом і консьєржем. Десь, де я не мав би перейматися її безпекою після того, як піду. Мені вже і так вистачало причин думати про Ейву Арчер.

### Розділ третій

**ЕЙВА**

«Розумію: спочатку ви, хлопчак, тримаєтеся за свої «подушки безпеки» – думаєте, що вони такі круті. Але невдовзі однієї такої подушки замало: ви починаєте нищпорити в пошуках подушки з електричним підігрівом або взагалі величезного міцного в’язаного простирадла. А згодом і зовсім потрапляєте на гачок та стаєте залежні від усіх цих подушок та простирадл. Я не жартую, Кен.

Ситуація серйозна.»

<p>The first thing I did upon arriving home was remove the auburn wig, the fancy shoes, and the custom pale green cocktail dress on loan from Chelsea that had complimented my complexion perfectly. Then I called my sister and left a ranting message for her to call me back during her next break.</p> <p>When I'd agreed to help Chelsea, I promised I wouldn't reveal details about the secret society or the marriage meetup to anyone, not even Grace. And I wouldn't. But I had to tell my sister about seeing Des Sullivan again. I had to. I HAD TO!</p> <p>I'd finished washing the wall of makeup off when I heard my phone ring. Carrying a towel with me, I sprinted across the apartment and answered without checking the caller ID. "Hello?"</p> <p>"Ava! What's going on? Your message sounded urgent." Unsurprisingly it was my sister.</p> <p>My sister and the rest of my family, for that matter, were the only people I hung out with regularly and who, over the course of my life, never made me feel like I needed to apologize for being myself or bite my tongue rather than say what was on my mind.</p> <p><i>That's not true. There is one other person—</i></p> <p>"It's Des! I saw him." Falling back on the couch to combat the dizziness and sick feeling in my stomach, I dabbed my face with the towel. "I saw him and he's illegally handsome!"</p> <p>My heart gave a pining ping and I tossed an imaginary wet blanket slathered in numbing hemorrhoid cream over the instinctual pining ping. I would not pine for him. I would not!</p>	<p style="text-align: right;">– Mr. Mom (1983)</p> <p>Перше, що я зробила, повернувшись додому, – зняла каштанову перуку, вишукані туфлі й блідо-зелену вечірню сукню на замовлення, позичену в Челсі, яка ідеально пасувала під тон моєї шкіри. Потім я зателефонувала сестрі й залишила їй роздратоване повідомлення на автовідповідачі з вимогою передзвонити, як тільки вона буде вільна.</p> <p>Коли я погодилася допомогти Челсі, я пообіцяла, що не розповім нікому деталей про таємне товариство чи весільну зустріч. Нікому, включаючи Грейс. І я цього не збиралася. Але я мусила розповісти сестрі про те, що знову побачила Деза Саллівана. Мусила. Я ПРОСТО МУСИЛА!</p> <p>Я вже закінчила змивати зі себе цілу тонну макіяжу, коли почула телефонний дзвінок. Загорнувшись у рушник, я кинулася через усю квартиру й підняла слухавку, не перевіряючи, хто дзвонив.</p> <p>– Алло?</p> <p>– Ейво! Що сталося? Я прослухала автовідповідач, і, здається, це щось дуже термінове, – ніяких несподіванок, це була моя сестра.</p> <p>Моя сестра – як, зрештою, і вся моя родина – були єдиними людьми, з якими я справді регулярно проводила час разом і які за все моє життя ніколи не змушували мене вибачатися за те, ким я є, або прикушувати собі язика замість того, аби виразити свою власну думку.</p> <p><i>Хоча... ні. Брешу. Є ще одна людина... І це...</i></p> <p>– Дез! Уявляєш, я його бачила, – я опустила на диван, щоб подолати запаморочення і відчуття дискомфорту в області шлунка, а потім протерла обличчя рушником. – Уявляєш, ні? І, віриш, він такий красень. Він просто незаконно гарний.</p> <p>Моє серце болісно стислося, і я накрила цю грудку судин, артерій, вен і болісних стискань уявною мокрою ковдрою, густо змащеною знеболювальним кремом від геморою. Я не буду убиватися по ньому. Не буду!</p>
--	--



“Wait. Wait, wait. You saw Des?” Grace sounded satisfactorily shocked, as she should be. “As in Desmond Sullivan, Uncle Quinn and Aunt Janie’s oldest child? Your former best friend until he left when you were fifteen and he ghosted you?” Us Archer kids called Des’s parents “aunt” and “uncle” only because we’d all grown up together, but we weren’t blood relatives of the Sullivans.

Our parents were simply exceptionally close.

“Yes. That’s the one. The very same Des. He is not allowed to look like that!” Standing up, I shoved my index finger through the air.

“Look like what?”

“He’s—he’s—” UGH! I was so angry. “He’s not supposed to look so good. He’s supposed to be pitiful, holed up somewhere—maybe a hovel or a damp cave—feeling sad and remorseful for cutting me out of his life.”

And he definitely wasn’t deserving of my nostalgia, wistful thinking, and heartache.

“Ava—”

“And another thing! No one suspected anything. There I was, getting away with it. I’m talking Oscar-worthy performance. And similar to the last time we spoke on the phone ten years ago, he swooped in and made me feel stupid.” I’d been embarrassed for years after that phone call. I couldn’t think about our last conversation without cringing, remembering my words, what I’d said, and how I’d been unequivocally rejected.

“Calm down for a second and tell me what actually happened. Where did you see him? And how did he make you feel stupid?”

I waved away her questions. “It was a party—”

– Зачекай. Стоп, зажди. Ти бачила Деза? – голос Грейс звучав достатньо приголомшено, як це і мало б бути. – Маєш на увазі Дезмонда Саллівана, старшого сина дядька Квінна й тітки Джейні? Твого колишнього найкращого друга, який зник, коли тобі було п’ятнадцять, а потім тупо заігнорив тебе?

Зараз проясню ситуацію. Ми, діти Арчерів, називали батьків Деза тіткою і дядьком тільки тому, що ми всі разом вирости, і, звісно ж, ми не були кровними родичами Салліванів.

Наші батьки просто дуже добре товаришували.

– Ага. Він. Той самий Дез. Він немає права виглядати так! – піднявшись, я розсікла повітря вказівним пальцем.

– Як?

– Він... він... – ААА! Я була така зла. – Він не має права так добре виглядати. Він повинен бути жалюгідним, розумієш, сидіти собі десь у халупі чи, не знаю, у темній сирій печері, і сумувати, й каятися за те, що викреслив мене зі свого життя.

І він точно не заслужив, щоб я із тяжкістю згадувала про нього, прокручувала в голові всі наші спогади з минулого, і корчилася через це ідіотське болісне відчуття десь між ребрами.

– Ейво...

– І, знаєш, що ще? Ніхто нічого не підозрював. А я собі така крута – ідеально граю свою роль, варту «Оскара». І аналогічно... як востаннє, коли ми говорили з ним по телефону десять років тому, він з’явився нізвідки й змусив мене почуватися дурепою. – Після тої телефонної розмови я ще роками почувалася дурепою. Я не могла згадувати її, не відчуваючи сорому, оскільки я дуже добре пам’ятала свої слова, і все те, що я тоді сказала, і те, як мене просто напросто відшили.

– Ейво, ти можеш заспокоїтися на хвилинку, а потім розказати мені, що саме сталося. Де саме ти його зустріла? І яким це чином він змусив тебе почуватися дурепою?

Я відмахнулася від її запитань.

<p>“Wait. You went to a party?!” Now she sounded ridiculously shocked. “You went to a party on purpose? You didn’t talk yourself out of it? Is the world coming to an end?”</p> <p>“I didn’t have time to talk myself out of it. I only had one hour to—you know what, forget about the party. It doesn’t matter where I saw him or how he made me feel like an idiot. That’s not the point.”</p> <p>“Then what is the point?”</p> <p>“HE’S TOO GOOD-LOOKING!” I moved the phone further away from my mouth as I shouted, not wanting to hurt my sister’s ear but also needing to get my point across by yelling. I heard my sister release a sigh. “Okay, Ava.”</p> <p>“What? Why don’t you sound upset? I need you to be upset on my behalf.” Even if she didn’t feel upset, she should’ve pretended. We did this for each other. When Grace was upset, I would get worked up with her so she didn’t have to be angry by herself. Being angry by oneself is irritating.</p> <p>Anger shared is comforting.</p> <p>The members of my family were like me, quoting movies and bursting into song with equal frequency. We always supported each other, and being around them was relaxing rather than taxing.</p> <p><i>Ha! See what I did there? Because I’m a tax attorney? Get it? I’m the funniest person I know, in my head.</i></p> <p>My sister must’ve walked into a different room because I heard a door close. “All I’m saying is, don’t you think maybe you’re a</p>	<p>– Я була на вечірці...</p> <p>– Так, стоп. Ти була на вечірці?! – її голос звучав так, ніби вона не могла повірити у те, що сама ж і спитала. – Ти пішла на вечірку добровільно? І ти не передумала в останній момент? Це що, кінець світу наближається?</p> <p>– У мене не було часу, щоб передумати. У мене була всього година, і ... знаєш що, забудь про вечірку. Не важливо, де я його побачила чи як саме він змусив мене почуватися дурепою. Не в цьому суть.</p> <p>– Тоді в чому?</p> <p>– ВІН ЗАНАДТО ГАРНИЙ! – я відсунула телефон подалі, щоб не зіпсувати своїй сестрі слух, бо мені просто необхідно було донести свою думку криком.</p> <p>Я почула, як сестра важко зітхнула.</p> <p>– Як скажеш, Ейво.</p> <p>– Що? Грейс, ти не розізлилася? Могла б і розізлитися, знаєш. Як мінімум, з поваги до мене. – Навіть якщо вона дійсно не розізлилася, то могла хоча б прикинутися. Ми завжди так робили одна для одної. Коли Грейс була зла, то я теж заводилася разом із нею, щоб їй не доводилося злитися наодинці. Злитися на самоті – це ж так нудно, і дуже дратує.</p> <p>Злитися разом приємніше.</p> <p>Члени моєї родини були схожі на мене (або я на них): вони так само часто цитували фільми і могли без причини почати співати пісні. Ми завжди підтримували одне одного, і коли я була поряд з ними, то скоріше просто відпочивала душею, а не втомлювалася. Податку на відпочинок в нашій сім’ї не існувало.</p> <p><i>Ха-ха! Бачите, що я тільки-но зробила? Це все тому, що я податковий адвокат? Зрозуміли жарт? Я найсмішніша людина, яку знаю... принаймні, у власній голові.</i></p> <p>Моя сестра, мабуть, пішла в іншу кімнату, бо я почула, як зачинилися двері.</p>
--	--

little biased where he's concerned? You've never gotten over him."

"You make it sound like I was in love with him or something." I huffed several disbelieving, snorting laughs while uncomfortable heat spread from my chest to my neck and cheeks. "We were best friends and that's all. We were just friends. We were never like that. He left when I was fifteen, before I had those kinds of—of—of urges. I was never attracted to him in that way. And I'm sure he never saw me that way. I mean, why would he?"

"Ava, listen to yourself. You doth protest too much." A cabinet or something similar snapped shut from her side of the call. "Why do you care if he's good-looking now if you never thought of him that way? And why would you get worked up like this if you never had those kinds of feelings for him?"

A vision of adult Desmond appeared in my mind's eye. It was the moment tonight when he'd backed me against the door in the alley and gazed down at me with those familiar and yet entirely unfamiliar gorgeous blue eyes of his.

My heart pinged again. *Stupid heart!*

"I'm telling you, my perception of his handsomeness now has nothing to do with our history. You would want to photograph him and make him one of your cover models."

Grace was working toward becoming a full-time photographer, but her income wasn't enough to cover even half our monthly expenses, which meant she did most of the household chores and I paid most of the bills. Her weekends were usually booked for photographing weddings and her evenings were full of studio shoots that ran well into the night.

– Все що я хочу сказати – це... ти не думаєш, що, можливо, ти трохи перебільшуєш, коли справа стосується Деза? Ти ж так і не змогла його забути.

– Це звучить так, ніби я була у нього закохана чи ще щось, – я кілька разів нервово вдихнула, спробувавши видавити із себе декілька смішків, поки неприємне тепло розросталося всередині мене, захоплюючи простір від грудей до шиї та щік. – Запам'ятай, Грейс, ми були найкращими друзями, і все. Просто друзями. Між нами ніколи нічого такого не було. Він зник, коли мені було п'ятнадцять, ще до того, як у мене взагалі з'явилися подібні... ну... е-е... підліткові пристрасті. Я ніколи не відчувала до нього чогось такого. І я впевнена, що він теж ніколи не вбачав в мені когось іншого, аніж просто подругу. Ну, і з якого дива він мав би?

– Ейво, послухай себе сама. Надто вже голосно репетуєш, – на іншому кінці телефона щось різко зачинилося, мабуть, шапка чи тумбочка. – Якщо ти ніколи не думала про нього в такому ключі, то чому тебе взагалі хвилює, що він зараз такий привабливий? І чому ти так заводишся, якщо він тобі ніколи не подобався?

У моїй уяві промайнув образ дорослого Дезмонда. Саме той момент сьогодні ввечері, коли він притиснув мене до дверей, як тільки ми вийшли на вулицю. Коли він обвів мене своїм до болю знайомим та водночас таким чужим поглядом. Його неймовірно гарні блакитні очі...

Моє серце знову болісно стиснулося. *Дурне серце!*

– Я клянуся тобі, те, що я зараз вважаю його привабливим аж ніяк не стосується нашого минулого. Якби ти його побачила, то сама б захотіла сфотографувати його у ролі моделі для своїх обкладинок. Грейс прагнула стати професійною фотографкою, але її заробітку ледь-ледь вистачало, щоб покрити навіть половину наших щомісячних витрат. Тому більшість хатніх справ була на ній, а більшість рахунків оплачувала я. Її вихідні зазвичай були розписані весільними фотосесіями, а вечори – студійними зйомками, які тривали до пізньої ночі.

Perhaps one day she'd be able to quit her day job and do what she loved. If she were very lucky. In the meantime, I didn't mind paying more than half of the rent and utilities if it meant I got to live with my sister. Plus, I wasn't a fan of weekly and monthly maintenance cleaning. I cleaned up after myself, obviously, but dusting never occurred to me. Our arrangement suited us both. And yet, even though we lived together, we didn't see each other nearly as much as I would've liked.

"Where were you tonight? Where did you run into him?" Grace asked, and it sounded like she turned on a faucet.

I waited until the running water ceased before responding. "Nowhere important."

"I can't believe you went out. Is Manny in town? Did you go out with him?"

"Manny is in Paris. I haven't seen him since New Year's. Where I was tonight and why is not important." Manny was one of the only people I considered a good friend outside of my family, but we didn't talk very often. He lived in Paris most of the year and owned an apartment in Chicago. Sometimes I watered his plants for him. Ever since his visit back in January, I'd been feeling restless.

Now reviewing my day in retrospect, the months-long restlessness had played a big part in my hasty decision this afternoon to help Chelsea as well as in my uncharacteristic bravery tonight. Really, this was all Manny's fault.

If he hadn't been out there living his best life, making every moment count, I wouldn't have impersonated my coworker doppelgänger and run into Des tonight. I would have no idea Des was currently doing great, not missing me at all, while walking around looking criminally handsome.

Можливо, одного дня вона зможе кинути свою основну роботу і займатися улюбленою справою. Якщо їй дуже пощастить. А поки що я не мала нічого проти платити більшу половину орендної плати та комунальних послуг, якщо це означало, що я можу жити разом із сестрою. До того ж я ніколи не кайфувала від щотижневих чи щомісячних прибирань. За собою я, звісно, прибирала, але про те, що треба витирати пил, мені й на думку не спадало. Тож наша домовленість влаштовувала нас обох. І все ж, навіть живучи разом, ми бачилися далеко не так часто, як мені хотілося б.

– Де ти була сьогодні ввечері? Де ти з ним перетнулася? – спитала Грейс, і мені здалося, що вона відкрутила кран.

Я почекала, доки шум води стихне, перш ніж відповісти:

– Неважливо, правда.

– Я все ще не можу повірити, що ти кудись вийшла. Менні в місті? Ти з ним зустрічалась?

– Менні зараз у Парижі. Я його не бачила після святкування нового року. Де я була сьогодні й чому – не має значення. – Менні був одним із небагатьох людей, кого я могла б називати своїм другом, не рахуючи свою сім'ю, але ми не часто спілкувалися. Він більшу частину року жив у Парижі, хоча й мав квартиру в Чикаго. Іноді я ходила поливати його квіти у горщиках. Відтоді, як ми бачилися в січні востаннє, я чомусь постійно була на нервах.

Обдумуючи те, як пройшов мій сьогоднішній день, вже будучи вдома і розмовляючи з сестрою, я зрозуміла, що багатомісячне відчуття, що я постійно на нервах, відіграло значну роль у моєму поспішному рішенні допомогти Челсі сьогодні вдень, а також у моїй нехарактерній сміливості сьогодні ввечері. Насправді, у всьому цьому був винен Менні.

Якби він не жив своїм найкращим життям, цінуючи кожну мить, я б не прикидалася своєю колегою на тій вечірці сьогодні ввечері та не зустріла б Деза. Я б досі не знала, що у Деза зараз насправді все просто чудово, він зовсім не сумує за мною і відвідує ті місця, які йому заманеться, виглядаючи просто неперевершено.

“Focus, Grace. Des’s face is why I called. And how he looks in a suit. There should be a law! That’s how good-looking he is. His picture would sell a million romance novels.”

She snorted. “Yeah. Okay. If you say so.”

“Fine. Don’t believe me.” Swiping at a patch of water on my neck, I stomped back to the bathroom. “You’ll see him for yourself at Mom and Dad’s barbecue this weekend.”

“Whoa. Hold on. Desmond is coming to the barbecue this weekend? Is that why he’s in town?”

“No. He didn’t seem to know about it. And that’s also not the point. Wait! Wait until you see him.” Inspecting myself in the mirror, my heart gave another twist as an unbidden question surfaced.

Against my will, I wondered what he’d thought of me tonight.

Throwing the towel at the mirror and fighting a breath-stealing wave of something resembling embarrassment, I flipped off the light and marched to my bedroom.

*He probably thinks you’re ridiculous.*

## Chapter Four

### \*Desmond\*

“I’d rather be hated for who I am than loved for who I am not.”  
— Kurt Cobain, Attributed

On my way to Ava’s family barbecue, and while under extreme duress due to her extortion of the Henri situation, I ended up wasting thirty minutes in the grocery store, unable to decide

– Зосередься, Грейс. Лице Деза – ось чому я подзвонила. І ще через те, як він виглядає в костюмі. Повинні ж існувати бодай якісь закони! Він просто красень. Грейс, я тобі кажу, якби його фото було на обкладинці любовних романів, то ці книжки продавалися б мільйонними тиражами.

Вона пирхнула:

– Так, я вже це чула.

– Фіг з тобою, можеш мені не вірити, – витерши краплю води з шиї, я повернулася до ванної кімнати. – Сама побачиш. Він прийде на наші барбекю-посиденьки у мами з татом на цих вихідних.

– Жартуєш? Не може бути! Дезмонд прийде на нашу міні-вечірку на цих вихідних? Тому він в місті?

– Ні. Не сказала б, що він взагалі про неї знав. Але це також не головне. Просто почекай! почекай, доки сама його побачиш, – Дивлячись на себе у дзеркало, моє серце знову неприємно стиснулося, коли в голові постало несподіване запитання.

Всупереч своїй волі, я замислилася, якої думки він був про мене сьогодні ввечері.

Кинувши рушник у бік дзеркала і з усіх сил намагаючись подолати в собі хвилю нових емоцій, в’язких і уїдливих, схожих на сором, я вимкнула світло і пішла до своєї спальні.

*Він, мабуть, вважає тебе дивачкою.*

## Розділ четвертий

### ДЕЗМОНД

«Нехай мене краще ненавидять за те, ким я є, ніж люблять за те, ким я не є»  
– Курт Кобейн

Дорогою до Ейви, на сімейні барбекю-посиденьки, перебуваючи під шаленим тиском через її шантаж, пов’язаний з Генрі, я згаяв пів години в супермаркеті, не в змозі вирішити, який картопляний салат

between New York-style or Southern-style potato salad. In the end, I'd bought both.

As I stepped off the neighborhood bus near Ava's parents' house, my earbuds announced a call from my handler. "Hello?"

"I figured out who that Ava lady is." Sue's voice had never been so cryptic.

Tripping on nothing, I held still to maintain my balance. "Oh?" Doing my best to mimic her tone, I forced my feet to move and shook off the irrational spike of panic. *Sue knows nothing*. How could she?

"Yessss," she said. With meaning.

The little red man flashed on the walk sign and the countdown dwindled from twenty to eight as I crossed the street. Then I walked another block, the noise of Sue wordlessly munching on potato chips filling my ear.

Taking a deep breath to ease some of the tightness in my chest, I lifted my free hand, my finger hovering over the End Call button. "Well, if that's all, I'm hanging up."

"YOU CARRY HER PICTURE IN YOUR WALLET! SHE'S THE—"

Wincing, I ripped out the earbuds, scowling at the residual ringing in my ears and cursing under my breath.

I could just make out, "Raz? Raz? Are you there? Raz? Have I lost you?"

Holding an earbud to my mouth, I growled, "Don't shout!" then put just one back in place.

"I'm sorry. Sorry. I can't believe I finally met the woman in the picture. An actual, physical picture. No one carries pictures in their wallet anymore, only you, Gramps. And only of her. It's a momentous occasion."

взяти – «по-ньюйоркськи» чи «по-південному». У підсумку купив обидва.

Коли я вийшов із автобусу на зупинці неподалік від будинку батьків Ейви, у навушниках пролунав сигнал вхідного дзвінка від моєї кураторки.

– Алло?

– Я з'ясувала, хто така ця Ейва, – голос Сью ще ніколи не звучав таким загадковим.

Спіткнувшись на рівному місці, я завмер, аби втримати рівновагу.

– Справді? – скопіювавши її інтонацію, я змусив себе йти далі, намагаючись позбутися раптового спалаху паніки, на який не було причин. *Сью нічого не знає*. Звідки б їй знати?

– Тааак, – протягнула вона з багатозначним натяком.

Маленький червоний чоловічок на світлофорі блимнув, і відлік часу очікування зменшився з двадцяти до восьми, коли я рушив переходити дорогу. Потім я пройшов ще один квартал під хрускіт картопляних чипсів у своїх навушниках. Сью мовчки жувала.

Глибоко вдихнувши, аби трохи розслабитися, я підняв вільну руку, палець завис над кнопкою «Завершити дзвінок».

– Ну, якщо це все, я кладу слухавку.

– ТИ НОСИШ ЇЇ ФОТО У ГАМАНЦІ! ВОНА...

Скривившись, я з силою вирвав навушники, насупившись через дзвін у вухах, що залишився після почутого, і тихо вилаявся.

Я ледь розчув наступні її слова:

– Раз? Раз? Ти тут? Раз? Щось зі зв'язком?

Піднісши один навушник до рота, я пробурмотів:

– Не горлань! – а потім одразу повернув його назад у вухо.

– Ой, все. Ну вибач. Я просто не можу повірити, що нарешті побачила ту жінку з фотографії. Справжньої фотографії, не в телефоні. Ніхто вже не носить фото в гаманці, тільки ти, Старий Буркотуне. І тільки її фото. Це ж канонічна подія.

<p>It didn't matter if Sue had realized Ava was the woman in the photo because I had an explanation all lined up. "Sue—" "Why her?"</p> <p>"You already know why I carry the photo. I don't always have the same phone, and getting rid of digital images is more difficult than physical pictures." A woman walking a dog passed me, giving me a small smile. I returned it, attention snagging on a fenced-in area behind her and to my left.</p> <p><i>The community garden.</i></p> <p>Ava's parents lived in a neighborhood in South Chicago that had staved off gentrification with moderate success. Most houses were original. The parks did have community gardens but they were managed by locals and stocked the neighborhood food bank. Ava's father volunteered at both the garden and the food bank. According to my mom, it's where she'd done her community service hours for high school.</p> <p>I'd never done community service hours for the purposes of high school as I'd never actually attended a high school, but—before things had gone to hell when I was thirteen—I used to garden with Ava and her dad. Once the dog walker passed, I paused at the edge of the fence and studied the garden.</p> <p>"Yeah, I get why you don't have me load photos on your burners, and I understand why you carry around a photo of a beautiful woman in your wallet." Sue sounded impatient. "It's come in handy more than once. But—Raz—why this woman?"</p> <p>Overall, the garden was still in good shape. A few beds needed weeding.</p> <p>"Why are you suddenly so interested in everything?" I deflected. No reason to answer the question. "Where's that apron of apathy I bought you for Christmas? How about the insoles of indifference for your birthday, huh? What's with this cardigan of curiosity? Take it off, it's not your color." I spotted the wooden</p>	<p>Не мало значення, чи Сью зрозуміла, що Ейва була саме тією жінкою на фотографії, бо я вже мав готове пояснення. «</p> <p>– Сью, послухай...</p> <p>– Чому саме вона?</p> <p>– Ти ж уже знаєш, чому я ношу це фото. Я часто змінюю телефони, а позбутися цифрових зображень складніше, ніж паперових світлин, – жінка, яка вигулювала собаку, пройшла повз мене, слабо посміхнувшись. Я посміхнувся у відповідь, а мій погляд зачепився за огорожену ділянку позаду неї, трохи ліворуч.</p> <p><i>Громадський сад.</i></p> <p>Батьки Ейви жили в одному з районів Південного Чикаго, який більш-менш успішно опирався реконструкціям та зведенню новобудов. Більшість будинків там ще були автентичними. У парках справді були громадські сади, але їх доглядали місцеві жителі, а врожай ішов до сусідського продовольчого банку. Батько Ейви волонтерив і в саду, і в банку. За словами моєї мами, саме там Ейва відпрацьовувала години громадських робіт для школи.</p> <p>Я ніколи не виконував громадських робіт для школи, оскільки ніколи не відвідував школу, але до того, як все пішло шкереберть, коли мені було тринадцять, я часто висаджував щось разом з Ейвою та її батьком. Коли жінка з собакою пройшла далі, я зупинився біля огорожі й уважно подивився на сад.</p> <p>– Ага, цілком розумію, чому ти не даєш мені завантажувати фото на твої телефони-згорайки, і це не дивно, що ти носиш фото красивої жінки в гаманці, – С'ю звучала дуже нетерпляче. – Воно, певно, вже не раз ставало в нагоді. Але – Раз, чому саме вона?</p> <p>Загалом сад виглядав доглянутим. Лише кілька грядок варто було б прополоти.</p> <p>– Чому тобі раптом стало цікаво все підряд? – я майстерно ухилився від відповіді. – Де ж твій фартух апатії, який я подарував тобі на Різдво? Або устілки байдужості на твій день народження, га? Що це за кардиган цікавості на тобі? Зніми його негайно, це не твій колір.</p>
--	--

bench swing in the far corner of the fenced-in area. I'd built that bench and welded the metal frame with Ava and her dad. I'd been ten or eleven.

"I'm not suddenly interested in everything." I heard Sue sniff, like me accusing her of curiosity about my life was insulting. "I've been chronically curious about this one thing ever since I first saw the picture. You know I don't give a rat's creepy pink ass about your personal life. Or lack thereof."

"Good." Turning from the garden and the bench and the memories, I continued on my way.

"But, my dude, it's always been *that* woman. A different photo whenever the old one wears out or looks out-of-date. But always her. And now I know who she is. It's like the ending of *The Usual Suspects*. I don't know what it means, but I know it means something."

I grunted, scanning the street. I'd taken the bus down here to discern whether or not I'd been followed. It's easy to follow a bus. It's also easy to spot a car following a bus. I hadn't been followed, but I still cataloged the cars and pedestrians. Occupational hazard.

"Who is she really, Gramps? Why Ms. Ava Archer?" Sue vacillated between calling me Raz—short for my call sign, Raziel—and Gramps.

Gramps was reserved for times I was being grumpy, stubborn, boring, out of touch with current pop culture, or what she considered old-fashioned. This was ironic since Sue was in her sixties and spoke more like someone my age than I did.

So 50 percent of the time she called me Raz and 50 percent it was Gramps.

I surrendered. Might as well get this out of the way. "Fine. She's someone Desmond Sullivan actually knows. When I say she's my fiancée, even if people check her out, they'll see we grew up

Мій погляд упав на дерев'яну гойдалку у дальньому кутку саду. Я будував цю основу для сидіння і зварював металеву раму разом з Ейвою та її татом. Мені тоді було десять чи одинадцять.

– Я не те щоб раптово всім зацікавилася, – було чути, як Сью хмикнула, ніби я образив її, звинувативши у допитливості. – Я хронічно цікавлюся тільки цим одним питанням ще з того часу, як уперше побачила фотографію. Ти ж знаєш, мені до одного місця твоє особисте життя. Або його відсутність.

– От і добре, – я рушив далі, уникаючи саду, гойдайки й спогадів.

– Але, чуваче, завжди була *саме ця* жінка. Тільки одне фото затиралось, одразу з'являлось інше, новіше. Але завжди і всюди була вона. А тепер я знаю, хто це. Це як фінал у «*The Usual Suspects*». Я не знаю, що це означає, але знаю, що воно щось означає.

Я буркнув, оглядаючи вулицю. Я приїхав сюди автобусом, щоб перевірити, чи не стежать за мною. За автобусом легко стежити. Але так само легко помітити машину, яка їде слідом за автобусом. За мною не стежили, але я все одно запам'ятовував машини та пішоходів навколо. Професійна звичка.

– Колись вже, Старий Буркотуне! Чому саме міс Ейва Арчер? – С'ю весь час вагалася між тим, щоб називати мене Раз (скорочення від мого позивного «Разієль») і Старий Буркотун.

«Старий Буркотун» призначався для тих випадків, коли я дійсно був буркотливим, упертим, занудою, відсталим від сучасної поп-культури або, за її мірками, надто старомодним. Це було особливо іронічно, адже С'ю було за шістдесят, але спілкувалася вона як представники мого покоління більше, ніж я сам.

Тому, аби все було порівну, у 50 відсотках випадків вона звала мене Раз, а весь інший час я був Старим Буркотуном.

Я здався. Краще вже вивалити все одразу.

– Гаразд, вмовила. Вона – людина, яку насправді знає Дезмонд Салліван. Мені потрібна ця фотографія, аби казати, що вона моя



together. Her mother works for my dad's company. We lived in the same building for a time. There's photos of us together out there. And her record is spotless. She's legit on paper."

"And she's beautiful."

I rubbed my chest. "Yeah." And because she was so beautiful, whenever I showed off her picture and said she was my fiancée, women would stop hitting on me, men would let me weasel out of strip clubs, and people would stop trying to set me up with their daughter or niece or friend.

I'd never shown her photo to Henri even though having an excuse to escape his sleazier tendencies would've been nice more than once. Going along with his habits fit the character I was playing. But also, I hadn't wanted him to see her picture. Ever.

I halted at the next crosswalk, waited for the signal to change like a law-abiding citizen, and glared at everything. "Since we're talking about her anyway, why was she at the Hawthorn Society? Did you confirm her story?"

"Ms. Archer's story checked out," Sue said, back in business mode. "She was there helping a senior partner in her law firm, Chelsea Albrecht-Walton of the languishing Albrecht department stores and retail empire."

"Mmm."

A pause, then, "Hey. You should ask her to help us with Henri."

"What?" The question arrived sharper than I'd intended.

"She's trustworthy, right?"

наречена. Навіть якщо хтось почне цю інформацію перевіряти, то побачить, що ми вирости разом. Її мати працює в компанії мого батька. Ми деякий час жили в одному будинку. У нас є спільні фотографії. І в неї бездоганна репутація. Особливо на паперах у своїй конторі.

– І вона просто лялечка.

Я потер груди, бо щось неприємно стислось всередині.

– Так, вона просто лялечка, – через це, коли я показував її фотографію і казав, що вона моя наречена, інші жінки переставали до мене клеїтися, чоловіки дозволяли мені забити на походи у стрипклуби, а рандомні люди більше не намагалися познайомити мене зі своєю дочкою, племінницею чи подругою.

Але я ніколи не показував її фото Генрі, хоча було б набагато приємніше існувати в цьому світі, якби я міг уникнути його непристойних нахилів більше, ніж один раз. Але підтримувати його в цьому питанні відповідало образу, який я грав. А ще я ніколи не хотів, щоб він бачив її фотографію. Ніколи.

Я зупинився на наступному пішохідному переході, дочекався, поки сигнал зміниться, як законослухняний громадянин, і кинув сердитий погляд на все довкола.

– Раз ми вже заговорили про неї, чому вона була в товаристві Хейвортн? Ти перевірила її версію цієї ситуації?

– Версія міс Арчер підтвердилася, – відповіла Сью, знову переходячи в робочий режим. – Вона була там, допомагала старшій партнерці юридичної фірми, Челсі Альбрехт-Волтон із занепадаючої мережі універмагів та торговельної імперії Альбрехтів.

– М-м-м.

Пауза, і тут:

– Слухай. Тобі варто попросити її допомогти нам із Генрі.

– Що? – питання вирвалося різкіше, ніж я думав.

– Їй же можна довіряти, еге ж?

“I’m not using Ava for this.” I knew I sounded belligerent, but I wasn’t going to use Ava at all. Today would be the last time I saw her. Maybe forever. A phantom pain in my sternum had me tensing my jaw, but nothing could be done. Rekindling our former friendship wasn’t an option. I didn’t want to be friends with her.

The only people I regularly interacted with under the identity of Desmond Sullivan were my mom, my sister, my paternal grandparents, and my grandpa Eugene. Most of the time, Desmond was one of the identities I used, albeit more rarely than any of the others and only when absolutely necessary. Adding Ava to this list of regular contacts would be like paving a road to nowhere, needlessly complicating my life and adding risk to hers.

That was assuming she even wanted to know me now, which she likely didn’t. Besides, I’d be in Chicago for another six weeks at most, then it was back to the underground. A job waiting for me in Brussels, then Sao Paolo, then somewhere else. Sue didn’t like some of the jobs I’d taken this last year, she said they were “Robin Hood BS,” including the one I was working now.

I swung the shopping bag full of potato salad and a bouquet of yellow roses—Ava’s favorite—to my back. “You can forget about using her.”

“Why?” Sue said between intermittent crunching sounds. “She seems smart. You two got a relationship history. She seems to trust you.”

An image of Henri whispering in Ava’s ear floated into my vision. I tried to suppress my scowl. I failed.

– Я не збираюся використовувати Ейву для цього, – я знав, що прозвучав доволі агресивно, але я взагалі не думав і не хотів втягувати Ейву у наші справи. Сьогодні буде останній день, коли я її побачу. Можливо, назавжди. Фантомний біль у грудях змусив мене стиснути зуби, але іншого виходу не було. Як і такого варіанту, як відновити нашу колишню дружбу. Я не хотів бути її другом.

Єдині люди, з якими я регулярно спілкувався під ім’ям Дезмонда Саллівана, були моя мама, сестра, дідусь і бабуся по батьковій лінії, а також дідусь Юджин. Здебільшого «Дезмонд» був одним із усіх моїх псевдонімів та кличок, хоча я використовував його рідше за інші та лише в разі крайньої необхідності. Додавати Ейву до цього списку постійних контактів було б як прокласти дорогу в нікуди, що без нагальної на те потреби ускладнило б моє життя і додало б ризику для її.

І це ще якщо припустити, що вона взагалі хотіла мене знати тепер, а я так не думаю. Крім того, я пробуду в Чикаго ще максимум шість тижнів, а потім знову в підпілля. На мене чекає робота в Брюсселі, потім у Сан-Паулу, потім обов’язково ще десь. Цього просто не можна уникнути. Сюю не подобалися деякі завдання, котрі я виконував протягом останнього року, і вона називала це «робінгудівською фігнею», включаючи ту, якою я займався зараз. Я закинув за спину пакет із картопляним салатом і букетом жовтих троянд – Ейва їх просто обожнювала.

– Забудь про цю ідею.

– Чому? – запитала Сюю, хрумкаючи чимось між словами (сподіваюсь, це не попкорн знову). – Вона здається далеко не дурною. У вас є там щось спільне в минулому. І, я б сказала, вона тобі довіряє.

Перед очима спливав образ Генрі, що шепоче щось на вухо Ейві. Я спробував придушити всі свої емоції, які й так з усіх сил намагались перетворити мій вираз обличчя на грудку незадоволення. Це завдання я провалив.

<p>“Des?”</p> <p>“She’s irritating,” I finally said. It was true. I didn’t like how I’d been replaying our five-minute interaction in my head on repeat for the last several days. Her soft look. Her angry look. Her surprised look. Every sentence. Every word. Today, I’d put a stop to it. No way could I let those abstract ideas about Ava that used to keep me awake at night as a teenager make a comeback now that we were both adults.</p> <p>“Seems like a dumb reason to ignore a potential resource when this job is unpaid. You won’t use your dad’s resources—which, fine, I understand why—but this job is taking forever.”</p> <p>“And she’s bad at lying,” I added. Even though the walk sign was illuminated, I looked both ways before crossing.</p> <p>“Well, she didn’t seem irritating to me. Naïve, sure. Goofy as hell, absolutely. Irritating, no. Other than Thursday, when’s the last time you saw her?”</p> <p>“I don’t remember,” I lied.</p> <p>I remembered exactly the last time I saw her prior to Thursday at the Hawthorn Society. She hadn’t known I was leaving Chicago for good because I didn’t tell her. I’d planned to tell her but didn’t.</p> <p>I’d stopped by her parents’ house unannounced. Her boyfriend at the time had been over. They were having pizza and playing Mario Kart and being normal. He’d given me the side-eye. She’d invited me to stay. I’d declined. That night, I’d boarded the plane to Boston with my grandma.</p> <p>“You grew up together, so you’ve known her your whole life?” Sue’s question brought me back to the present.</p> <p>“Right.” Surveying the sleepy street, the Archer house up ahead, I mentally logged each car, the sidewalk currently free of pedestrians. These old houses in South Chicago were built close</p>	<p>– Дез?</p> <p>– Вона мене дратує, – врешті-решт випалив я. І це було правдою. Мені не подобалося, що останні кілька днів я без кінця і краю прокручував у голові нашу п’ятихвилинну розмову. Її ніжний та моментами м’який погляд. Її погляд, сповнений люті. Її справжнє здивування. Кожне речення. Кожне слово. Сьогодні я покладав цьому край. Я не міг допустити, щоб ті думки та фантазії про Ейву, які не давали мені спати ночами в підлітковому віці, повернулися тепер, коли ми обоє дорослі.</p> <p>– Теж мені причина! Ти не можеш ігнорувати потенційний ресурс, особливо коли тобі ніхто за це не платить. Ти ж не користуєшся ресурсами свого батька – ти не подумай, я розумію чому, – але ця справа тягнеться вже вічність.</p> <p>– І брехуха з неї ніяка, – додав я. Хоча світлофор вже давно показав зелений, я все одно подивився в обидва боки перед тим, як перейти.</p> <p>– Ну, мені вона зовсім не здалася дратівливою. Наївною – так. Трохи дивачкою – абсолютно, так. Але щоб вона дратувала! Ну це ти загнув! Не рахуючи четверга, ти, власне, коли бачив її востаннє?</p> <p>– Не пам’ятаю, – збрехав я.</p> <p>Я чудово пам’ятав, де і коли востаннє бачив її до цієї зустрічі у товаристві Хейвортн. У той день вона не знала, що я їду з Чикаго назавжди, бо я їй не сказав. Я думав було сказати, і я справді збирався, але так цього і не зробив.</p> <p>Того дня я зайшов до дому її батьків без попередження. Хлопець, з яким вона тоді зустрічалася, якраз був у них вдома. Вони їли піцу, грали в «Mario Kart» і поводитися так, ніби для них це було звичайною буденністю. Той чувак дивився на мене косо, з підозрою. Вона запросила мене залишитися. Я відмовився. Тієї ж ночі я сів у літак до Бостона разом із бабусею.</p> <p>– Ви виросли разом, отже, ти знаєш її все життя? – запитання Сью повернуло мене в реальність.</p> <p>– Типу того, – оглядаючи сонну вулицю, будинок Арчерів, що виднівся попереду, я подумки перераховував кожную машину,</p>
---	--

to the street, no room for kids to play in the front, but they all had backyards.

“So, she’s like a sister?” Sue kept on pushing.

“No. *Not* a sister.” I’d never thought of Ava as a sister. Not once.

“Childhood sweethearts, then?”

“Just a, you know, kid I used to know. Did you get the information we needed on Henri’s house in the Caymans? What about the office in Chicago?” It was time for a subject change.

“I got the info on both. It was easy since he’s looking for a new firm to run security. Guess he didn’t like that visit you paid him last month. And that’s no kid. That’s a sexy lady.”

“She’s just Ava.” I wasn’t having this conversation with Sue. Or anyone.

“If you say so.” Sue must’ve finished with the bag of chips because I heard a crumpling sound. “Anyway, still, think about bringing Ava Archer in the loop. Don’t say no, think about it.”

I stopped again. “You want me to tell Ava who I am? What I do?” There was no way that’s what Sue meant.

“What? No! Not that. Approach her as Desmond, tell her about what happened with your friend Hareem’s patent, specifically that Henri misled Hareem into signing away his exclusive manufacturing rights, never moved forward with manufacturing, and therefore made the patent worthless. That’s all true and has nothing to do with how you make bank. It’ll also make you look like a saint.”

обдивився тротуар, пішоходів не було. Ці старі будинки в Південному Чикаго будували близько до дороги, тому спереду не дитячих майданчиків, зате в усіх були задні дворики.

– Тобто вона для тебе як сестра? – Сью продовжувала тиснути на мене.

– Ні. Не як сестра, – я ніколи не ставився до Ейви як до сестри. Жодного разу.

– Тоді дитяча закоханість?

– Просто, знаєш, знайома з дитинства. Ти дістала потрібну нам інформацію про будинок Генрі на Кайманах? А як щодо офісу в Чикаго? – час був змінити тему.

– Я збрала дані по обох. Було нескладно, адже він шукає нову фірму для розширення надання послуг охорони. Схоже, йому не сподобався твій візит минулого місяця. І, до речі, це зовсім не просто знайома з дитинства. Це, бляха, просто шикарна жінка.

– Просто Ейва, – я не мав жодного наміру обговорювати це зі Сью. Або з кимось іншим.

– Ой, занудо, як скажеш, – схоже Сью доїла пачку з... чипсами, бо я почув характерне шарудіння. – Це твоя справа, але все ж таки, просто подумай про те, щоб Ейва Арчер допомогла тобі зі справою. Не починай горланити і заперечувати, просто подумай.

Я знову зупинився.

– Ти хочеш, щоб я розповів Ейві, хто я? І чим займаюся? – щиро вірю, що Сью ще при своєму розумі та не пропонувала б подібне.

– Здурів? Ні! Вруби з нею Дезмонда, розкажи їй про те, що сталося з бізнесом твого друга Харіма, а саме про те, що Генрі його тупо обманув, змусивши підписати відмову від усіх авторських прав на виробництво, а сам ніколи так і не розпочав виробництво і тим самим бізнес просто зійшов нанівець. Це ж правда, так? Отож. І ніяк не стосується того, як саме ти заробляєш гроші. Повір, в її очах ти будеш просто святошею.

"I'm no saint," I grumbled. And the last thing I'd ever do to Ava is make myself out to be something I wasn't, not even to help Hareem.

Sue was tired of this job, I knew that. It had dragged on. Endlessly. Her fee was being covered by me, but I wasn't being paid. She got nervous for me when a steady flow of money wasn't coming in even though I had plenty in the bank. Part of me was nervous she'd threaten to retire again if I didn't wrap things up soon.

"I know," Sue said happily. "And my bank account thanks you. Now, if you'd stop taking on Robin Hood jobs and get back to making serious money, you could thank yourself. Bring Ava on board and we can look for some real work."

"Why would I tell Ava anything?" I started walking again. The Archer house was three lots away. As soon as I arrived, I planned to set the timer on my watch for two hours. I'd only promised two hours.

"Because you've already intercepted two gifts and one massive flower bouquet sent to her work from Henri. He's interested in her, and he's never expressed interest in anyone since you've been tracking him. Maybe you could leverage that, use Ava to—"

Sue's words had me turning away from Ava's parents' house and whispering harshly, "I don't fucking want Ava anywhere near him. The last thing I would do is fucking *leverage* her."

"Okay, your Boston is showing, Gramps. Calm down." Under her breath she added, "And she's just a kid you knew. *Riiiiight*." From the sound of it, Sue seemed to be sucking on her teeth. She had no sense of decorum, one of the reasons we got along so well. She also lacked sentimentality, which was usually an asset.

– Але я не святоша, – пробурмотів я. І останнє, як я вчинив би з Ейвою, – це показував би себе тим, ким я насправді не є, навіть щоб допомогти Харіму.

Сью втомилася від цієї роботи, я це знав. Бо все затягнулося. Я оплачував її роботу, хоча мені й не платили. Вона переживала за мене у моменти, коли я не мав стабільного доходу, хоча у мене було достатньо коштів на рахунку. Якось частина мене нервувала, що вона знову почне погрожувати піти на пенсію, якщо я не завершу справу найближчим часом.

– Я знаю, – радісно сказала С'ю. – І мій банківський рахунок дякує тобі за це. От якби ти перестав займатися своєю робінгудівською фігнею і повернувся до серйозного заробітку, ти також собі б подякував. Ну ж бо, підключи сюди Ейву і ми нарешті зможемо підшукати собі щось нормальне.

– Чому я взагалі маю щось казати Ейві? – я рушив далі. Дім Арчерів був за три дворики. Як тільки доберуся, одразу ж поставлю таймер на дві години. Я ж обіцяв не більше.

– Бо ти вже перехопив два подарунки і один величезний букет, який Генрі надіслав їй на робочу адресу. Він зацікавився нею, а ти добре знаєш, що такого давно не було. Ти добре знаєш, бо слідкував за ним весь цей час. І, можливо, цим можна скористатися, тому, підключай сюди Ейву, – С'ю звучала так, ніби виступала з промовою на робочій нараді.

Її слова змусили мене відвернутися від будинку батьків Ейви, і я тихо, але досить суворо прошепотів:

– Я, бляха, не хочу, щоб Ейва була десь бодай поруч із ним. Останнє, що я міг би зробити, це, нахрін, *використовувати* її.

– Та годі тобі, бо вже й твій бостонський акцент виліз, Старий Буркотуне. Заспокойся, – а собі під ніс вона тихо додала, – І це просто знайома з дитинства. *Aga-a-a*.

Звучало так, ніби Сью цокнула язиком. Вона не мала підвищеного почуття моралі, що і було однією з причин, чому ми так добре

“Alls I’m saying is, you’ve been working on this guy for months and we’re so close. You won’t ask your father, you won’t ask your uncle Dan, and you won’t ask Alex Greene for help. Thank God I know how to locate and delete things. You shouldn’t take any more time off from real jobs or people will think you’re retired. See if Ava can figure out where all the copies of the contract are, see if she can get him to trust her.”

“I’m not—”

“Fine. Fine. You won’t use one of the only solid leads you’ve had in four months. Okay. I get it. At the very least, if you actually tell her why Henri’s dangerous, then you won’t have to run interference. Maybe do that so you can stop stalking her.”

“I’m not stalking her.” I turned back toward the Archer house, but my steps were slow. I didn’t want to be overheard. Nor did I want anyone who might be looking out the window to think I was talking to myself.

“You followed her all day Friday and Saturday. I made a copy of her phone and you’re screening all her calls and texts. I’m reading her emails.” From Sue’s side of the call, I heard fast typing on a keyboard. Fast and agitated. “But, sure, that’s not stalking.”

“I need to make sure he doesn’t contact her,” I said reasonably. “If he does, I need to delete the messages before she sees them. Besides, it’s not like I’m the one reading her emails. And I don’t listen to her phone calls, just screen them to ensure it’s not Henri or one of his lackeys. See? Not stalking. *Protecting*. There’s a difference.”

ладнали. Вона також не була сентиментальною і не драматизувала, і для мене це зазвичай було великим плюсом.

– Я лише кажу, що ти працюєш над цим типом уже місяцями, і ми так близько. Ти не мушиш просити допомоги в батька, або ж у дядька Дена, і ти не звертатимешся до Алекса Гріна. Хвала небесам, мені вистачає клепки знаходити необхідну інформацію й затирати сліди. Тобі не варто більше відволікатися від нормальної роботи, бо люди подумають, що ти заліг на дно. Просто подивись, чи Ейва зможе з’ясувати, де всі ті копії контракту, чи вдасться їй завоювати його довіру.

– Я не...

– Все, все. Добре. Ти не використаєш одну з небагатьох реальних зачіпок, що в тебе взагалі були за останні чотири місяці. Та без питань. Зрозуміло. Хоча, знаєш, якщо ти нарешті розкажеш їй, чим саме Генрі небезпечний, тобі не доведеться весь час прикривати її дупу. Може, зроби це, щоб перестати за нею слідкувати.

– Я за нею не слідкую, – я знову попрямував у сторону будинку Арчерів, але кроки мої були дуже повільними. Я не хотів, щоб мене підслухали. І щоб хтось у вікні побачив мене і подумав, що я говорю сам із собою.

– Ти стежив за нею весь день у п’ятницю й суботу. Я зробила копії з її телефону, і ти переглядаєш усі її дзвінки та повідомлення. Я читаю її електронні листи, – з боку С’ю почулося швидке й роздратоване клацання клавіатури. – Але, звісно, ти не слідкуєш. Зовсім ні.

– Я мушу знати, що він не намагається зв’язатися з нею, – спокійно пояснив я. – Бо якщо він на це наважиться, я повинен видалити всі його повідомлення, перш ніж вона їх побачить. Крім того, це не я читаю її електронні листи. І я не прослуховую її телефонні дзвінки, а лише перевіряю, хто телефонує, щоб переконатися, що це не цей ідіот Генрі або хтось із його посіпак. Розумієш? Я не якийсь сталкер. *Я її захищаю*. Це різні речі.

<p>According to our intel on Henri, he had a history of becoming somewhat obsessive with the women he pursued. At least in one case, his former girlfriend had obtained a restraining order against him after he held her against her will for several days. The woman also changed her name and moved out of the US. His family was able to make the criminal charges go away with frightening efficiency.</p> <p>Maybe my apathy about respecting Ava's privacy made me a bad guy. Maybe I didn't really give a shit about being a bad guy if it kept her out of Henri's orbit.</p> <p>Thus far, he'd only sent things to Ava's office: two wrapped boxes I'd buried in the mail room of her building under a pile of misdirected mail and a huge bouquet of roses I'd rerouted to a random admin office on the floor above Ava's. If he looked into the missing items, their misdirection needed to appear plausible, even though I'd love nothing more than to toss everything into a fire. Maybe he'd figured out where she worked because she'd been impersonating a coworker who was on the invite list.</p> <p>If I were lucky, he might've already forgotten her last name. All the cards on his gifts had been made out to "Ava" only. I hoped he would give up when she didn't respond to his overtures. Henri's attention span was short. Though I'd never seen him pursue a woman, I trusted our source of intel that his attention could be dangerous. Better to be safe than sorry.</p> <p>Then again, maybe he'd eventually call me and ask for her details. I planned to string him along until he lost interest. Worst-</p>	<p>Згідно з нашими даними про Генрі, він мав звичку ставати надмірно зацикленим та одержимим жінками, з якими мав намір будувати стосунки, бо вони йому дійсно подобалися. Щонайменше в одному випадку його колишня дівчина отримала судову постанову на заборону наближення Генрі до неї після того, як він кілька днів утримував її всупереч її волі. Вона також змінила ім'я й виїхала зі США. Його родина з лякаючою легкістю та швидкістю зуміла «прибрати» кримінальні звинувачення.</p> <p>Можливо, моє наплювацьке ставлення до особистого простору Ейви робило мене поганцем. Можливо, мені було якось наплювати на те, що я міг бути поганцем, тільки б це тримало її подалі від Генрі.</p> <p>Що ми маємо зараз: він надсилав подарунки тільки на її робочу адресу – дві загорнуті коробки, які я зарив під купою неправильно адресованої кореспонденції у поштовій кімнаті будівлі, де вона працювала, і величезний букет троянд, який я переадресував у рандомний кабінет адміністрації поверхом вище Ейвиного. Якщо він почне шукати всі ці зниклі посилки, те, що вони «пішли не туди», має виглядати правдоподібно, хоча мені нічого б не завадило просто все це нафіг спалити. Можливо, він здогадався, де вона працює, бо вона видавала себе за колегу, котра була в списку запрошених.</p> <p>Якщо я й справді щасливчик, він, можливо, вже забув її прізвище. Усі листівки до його подарунків були адресовані лише «Ейві». Я сподівався, що він здасться, коли зрозуміє, що вона не відповість на його залицяння. Генрі не те щоб дуже довго приділяв комусь увагу. Хоча я й ніколи не бачив на власні очі, щоб він навмисно переслідував бодай якусь жінку, я все одно довіряв нашому джерелу інформації і прекрасно розумів, що його інтерес може бути небезпечним. Як то кажуть, береженого і Бог береже.</p> <p>Але з іншого боку, можливо, він згодом зателефонує мені й попросить будь-яку інформацію про неї. Я планував тягнути час, поки йому не набридне. У найгіршому випадку Генрі може найняти</p>
---	---

case scenario, Henri might hire his own people and dig into her background. If he did that, I didn't know what I'd do.

"Raz. You've found two of the original manufacturing contracts and destroyed them. I know it's occurred to you that even if we destroy all hard copies and all digital backups we can find, there might be more saved and stored in places we can't find. We're lucky he had Hareem sign physical copies instead of executing it through an online service where there are infinite digital backups. But hell, there might be hard copies of the hard copies and backups of the backups. I'm good, but I'm not a wizard."

"He's not meticulous that way. He's sloppy and overconfident. He thinks Hareem has no friends, no resources." I lowered the bag carrying the roses and potato salad to my side. "I still have a month until Brussels. Maybe I can't get to all of them, maybe I can. I have to try."

Sue wasn't finished. "At the very least, there's an original hard copy in that fortress of his in the Caymans and, if our informant is correct, another digital copy on a USB drive at the Chicago office. In a safe. How are we getting inside that place? Not even you can get inside. You've attempted twice."

"I have an idea about that. I need you to check the elevators of the Harding Building, see if they're in service. I suspect they haven't been installed yet. If that's the case, I can use a holster and climber to get in and out."

"Okay. I can do that."

"Listen, I'm here. I have to go." Eyeing Ava's parents' house, I gave my head a shake. Seeing this place was weird. Being back in Chicago was weird.

своїх людей і покопирсатися у її минулому. Якщо так станеться – не знаю, що я робитиму.

– Раз, просто почуй мене. Ти знайшов два оригінальні промислові контракти і знищив їх. Я знаю, що тобі спадало на думку, що навіть якщо ми знищимо всі паперові копії та всі цифрові резервні копії, які зможемо знайти, можуть бути ще інші, збережені та сховані в місцях, до яких ми не можемо дістатися. Нам пощастило, що він попросив Харіма підписати паперові варіанти, а не оформив це все через онлайн-сервіс, де є нескінченні цифрові резервні копії. Але, чорт забирай, можуть бути паперові копії паперових копій і резервні копії резервних копій. Я в цьому шарю, але я не якась чаклунка.

– Він не такий педантичний. Генрі неуважний і занадто самовпевнений. Він думає, що у Харіма немає друзів, немає ресурсів, – я опустив пакет з картопляними салатами вниз, мійно притримуючи букет квітів. – У мене ще є місяць до від'їзду бо Брюсселя. Можливо, я не зможу дістати всі копії, а може, і зможу. Я не можу просто сидіти, склавши руки.

С'ю ще не закінчила:

– Як мінімум, оригінальна паперова версія знаходиться в тій його фортеці на Кайманах, і, якщо наш інформатор правий, ще одна цифрова копія – на USB-флешці в офісі в Чикаго. У сейфі. Як ми туди проберемося? Навіть тобі туди не потрапити. Ти вже намагався двічі.

– У мене є ідея. Мені треба, щоб ти перевірила ліфти в будівлі Гардінга. Підозрюю, вони ще не введені в експлуатацію. Якщо це так, я зможу скористатися скелелазним спорядженням та кобурою як гачком, щоб залізти туди й вибратися звідти.

– Окей. Так і зробимо.

– Слухай, я вже на місці. Мені треба йти, – поглянувши на дім батьків Ейви, я похитав головою. Дивно було знову бачити це місце. Дивно було повернутися в Чикаго.



“Think about what I said. Maybe Henri likes Ava.” Sue kept on pushing. “Maybe he invites her down to the Caymans for a trip. Maybe you tag along as her old friend. Bang! That’s your invite, that’s how you get into the property there. Or in his office here. She gets inside his Chicago building for a lunch date or something. We have the safe combo, give it to her. She opens the safe where he keeps his USB backups, and—”

“I can get them on my own. Love ya. Bye.”

“No, Raz. Listen, you’re right. Henri is overconfident and sloppy. We know his people haven’t opened or checked the dummy files we’ve left behind, so he’s not paying attention, even with your multiple break-in attempts. Maybe we *have* found and destroyed all the digital copies, in which case you need that last original in the Caymans and the USB here.”

“I said I have to go.” I lifted my fingers to my ear, ended the conversation, and placed the device in my pocket.

I was here. My dad might already be inside. And my heart was beating too fast.

I didn’t hate my dad. I didn’t dislike him either. Yet, I couldn’t be around him without feeling like a huge disappointment. Ever since my first arrest at nine, I’d been an epic failure. It only got worse when I’d been diagnosed.

And I already knew what would happen today during our fifteen minutes of forced proximity. We’d stand together. Silently. The quiet between us a reminder of stuff we couldn’t change about ourselves or each other.

Anxiety I’d been ignoring suddenly sat like a leaden weight in my chest and sounded like an out-of-tune orchestra in my brain. It had been steadily ballooning, growing louder since I’d promised Ava I would show up today. My pulse was thrumming erratically, as off-sync as the rest of the orchestra, playing its

– Подумай над тим, що я сказала. Може, Ейва сподобалась Генрі, – С’ю ніяк не відступала. – Може, він запросить її на Каймани. А ти приєднаєшся як її давній друг. І тут, бум! Ось тобі й запрошення, так ти потрапиш у його хороми там. Або до його офісу тут. Вона вся така сексі заходить у будівлю на обід чи щось таке. У нас з тобою є комбінація сейфа, не забувай, – просто передай її Ейві. Вона відкриє сейф, де він тримає свої USB-флешки, і...

– Я і сам їх дістану. Все, цьомки-бомки. Бувай!

– Ні, Раз. Слухай, ти маєш рацію. Генрі занадто самовпевнений і неухажливий. Ми знаємо, що його люди навіть не відкрили чи не перевірили фальшиві файли, які ми їм залишили, тож він не звертає на це жодної уваги, навіть попри твої численні спроби проникнути в офіс. Може, ми й справді знайшли й знищили всі цифрові копії, а отже тобі просять потрібен той останній оригінал, що на Кайманах, і USB-флешка тут.

– Я вже сказав, що мушу йти. – я підніс руку до вуха, завершив розмову й поклав навушник у кишеню.

Я був на місці. Мій батько, можливо, вже був усередині. І моє серце билось надто швидко.

Я не ненавидів батька. І навіть не те щоб не любив. Але я не міг знаходитися десь поруч із ним, не відчуваючи себе величезним розчаруванням. Починаючи з мого першого арешту у дев’ять років, я був грандіозним нездарою. Ситуація тільки погіршилася, коли мені поставили діагноз.

І я вже знав, що станеться сьогодні під час наших п’ятнадцяти хвилин вимушеної близькості. Ми стоятимемо поруч. Мовчки. Тиша між нами нагадуватиме про те, що ми не можемо нічого змінити ні в собі, ні один в одному.

Тривога, яку я весь час ігнорував, раптом осіла в грудях важким тягарем і заграла в моїй голові, немов розладжений оркестр. Вона постійно наростала, ставала гучнішою відтоді, як я пообіцяв Ейві прийти сьогодні. Мій моє серце билось хаотично, так само розладжено, як і той оркестр, виконуючи запаморочливу й

dizzying and exaggerated rendition of “You’re about to Have a Heart Attack.” I would need at least a minute to prepare.

You know what? That’s a lie.

Finally getting real with myself, the truth was I needed to decide whether or not to take olanzapine before heading in because it felt like I was about to have a panic attack. In my case, if I had a panic attack, especially this late in the day, it might lead to a psychotic episode. This wasn’t true for everyone with my disorder, but it was for me.

And olanzapine isn’t necessarily FDA approved as a rescue med for panic attacks, as far as I knew, but that’s one of the ways it worked in my case. Grumbling a curse, I turned my back to the house and fished out a dose of olanzapine. I dry swallowed it. I’d have to circle the block while it kicked in and be twenty minutes late. Better than not showing up at all or having a panic attack on the sidewalk.

Glancing over my shoulder at the Archer house, I waited a few minutes before attempting to leave, needing my heart to stop beating erratically, and prayed no one would show up while I was stuck outside the house. Ducking my head, I distracted myself by wondering if Uncle Dan and Aunt Kat were already inside. I also wondered if any of their kids were here. Last I heard, one of their twin daughters was off doing something with the peace corps and their youngest—DJ, aka Daniel Junior—had recently been accepted to some fancy high school out West that specialized in artificial intelligence and robotics engineering.

So, you know, high-performing kids. Good kids. Unproblematic kids. Kids on the right track. The kind of kids parents brag about.

The other twin girl, my cousin Rebekah, was a screwup like me. But not really. I wondered what she was up to. I hoped she’d be here today. *Then we can be screwups together.*

гіпербалізовану версію пісні «Ось-ось у тебе буде серцевий напад». Мені знадобилася б щонайменше хвилина, аби зібратися.

Знаєте що? Це брехня.

Нарешті зізнавшись самому собі, я зрозумів: мені треба вирішити, приймати оланзапін перед тим, як заходити, чи ні, бо здавалося, що мене накриває панічна атака. У моєму випадку панічна атака, особливо так пізно вдень, могла призвести до психотичного епізоду. Це трапляється не з усіма, хто має мій розлад, але зі мною – так.

І оланзапіну не обов’язково потрібно бути визнаним Управлінням продовольства і медикаментів США засобом проти панічних атак, бо в моєму випадку він працював саме так. Лаючись собі під ніс, я відвернувся від будинку і дістав одну пігулку. Я проковтнув її насухо. Щоправда, мені доведеться обійти цілий квартал, поки вона почне діяти, і запізнитися на добрячих двадцять хвилин. Проте це краще, ніж не з’явитися взагалі або скрутитися тут на тротуарі.

Поглянувши через плече на будинок Арчерів, я почекав декілька хвилин, перш ніж спробувати поворухнутися, щоб моє серце перестало вибивати мені ребра. Я стояв і просто молився, щоб ніхто не з’явився, поки я застряг тут на одному місці. Опустивши голову, я намагався відволікти себе самого, задаючись питанням, чи дядько Ден і тітка Кет вже приїхали. Подумки я також цікавився, чи є тут хтось із їхніх дітей. Останнє, що я чув, одна з їхніх дочок-близнючок подалася в миротворчий корпус, а їхній наймолодший син – ДіДжей, він же Деніел-молодший – нещодавно вступив до якоїсь престижної школи десь на Заході, яка спеціалізується на штучному інтелекті та робототехнічній інженерії.

Отже, ви розумієте, діти з високими досягненнями. Хороші діти. Діти без проблем. Діти, які йдуть правильним шляхом. Такі, якими батьки пишаються.

До речі, інша близнючка, моя двоюрідна сестра Ребека, була такою ж помилкою своїх батьків, як і я. Але не повністю. Цікаво, чим вона

<p>My heart rate had leveled enough for me to start walking and I was just about to begin my first circle around the block when I heard, “Desmond?”</p> <p>My shoulders stiffened, automatically bunching toward my ears, and I turned to my left. Greg Archer looked dumbstruck. He stood on the second to last step leading up to their brownstone. He stared at me, eyes wide, like if he blinked I might disappear.</p> <p>And if I’d possessed invisibility superpowers in that moment, I definitely would’ve.</p>	<p>зараз займається. Сподівався, що вона також тут сьогодні. Тоді ми могли б бути лузерами разом.</p> <p>Мое серцебиття саме трохи заспокоїлось, і я врешті-решт зміг зробити крок уперед, щоб намотати перше коло навколо кварталу, коли почув:</p> <p>– Дезмонд?</p> <p>Мої плечі напружилися, автоматично піднявшись до вух, і я повернув голову ліворуч. Грег Арчер виглядав так, ніби він реально очманів. Він стояв на передостанній сходинці, що вела до їхнього будинку, і дивився на мене широко розплющеними очима, так, ніби я зникну, як тільки він блимне.</p> <p>І якби в той момент у мене була суперсила ставати невидимим, я б, без вагань, нею скористався.</p>
---	---

## CHAPTER 2

### CHALLENGES IN TRANSLATING HUMOUR AND WITTY ELEMENTS IN THE ROMANTIC COMEDY NOVEL *BANANAPANTS* BY PENNY REID

#### 2.1. Penny Reid and her romantic comedy novel

Penny Reid is a major figure in contemporary romance fiction, especially known for her ability to blend humour, wit, love and intelligence in her narratives. Before becoming a full-time author, Reid pursued a career in science, working in biomedical research and writing federal grant proposals. This background suggests discipline and attention to detail, and provides her with an analytical framework that she sometimes incorporates into character traits or story elements. (Kirkus Reviews, 2024) noted that Reid is a person who blends the personal and the playful, she engages with her readers through social media and newsletters, and her humour is often self-deprecating and absurd, and is rooted in the messy reality of real-life emotions and relationships. Moreover, (Books Order List, n.d.) considered Penny as the one whose writing style is marked by speed and consistency, including a strong emotional or psychological component. Presently, Penny Reid has a huge number of contemporary romantic comedies, and her book, *Bananapants*, is popular due to humour and witty elements used in the narrative.

The genre of this book falls under contemporary romance, describing and demonstrating love stories set in modern times, often exploring realistic and relatable relationships and tackling contemporary challenges and issues. In general, romantic comedy is a genre that aims to capture the reader's heart by combining love and humour as far as it is a light-hearted tale in which two protagonists find themselves in different humorous situations (Deleyto, 2019). Moreover, as contemporary romantic comedy is one of the most popular genres, it is also frequently criticised for not being serious in terms of perceptions of love (Gabrielsson, 2022), and Penny Reid surely focused on incorporating humour and witty elements wherever possible. Thus, the author's writing style is a real epitome of her unique style, which combines thoughtful complexity with a friendly, easy-to-read tone. Her narrative style immerses readers in the internal lives of her characters by presenting dual perspectives, which allows for rich emotional layering. The author's prose is fluid, witty and extremely thoughtful, with a rhythm that feels both natural and meticulously crafted, and the use of internal monologue as well as realistic witty dialogue enhances the authenticity of her characters, even the eccentric ones, making them feel grounded and relatable.

As we mentioned above, *Bananapants* is an easy-to-read book with a huge number of humour and witty elements, and because of the author's style of writing, therefore the target audience is young adults and those who enjoy intellectually engaging contemporary romantic comedies with sharp banter, pop culture references as well as well-developed characters. The structure of this book is typical as for its genre – it is divided into 35 chapters, with an apilogue followed by the 36<sup>th</sup> chapter which is also called as *Author's note*. This division, as well as the author's language, which is extremely witty and contemporary, make this work a perfect read that will make anyone laugh, and it is truly interesting for the target audience.

After reading the book, we can conclude that Penny Reid's humour is a defining feature of *Bananapants*, characterised by smirk-worthy banter and situational absurdity. The novel opens with the tone of a romantic comedy, filled with so-called hijinks and shenanigans that frequently evoke laughter. These include pop culture references and clever metaphors with humour and witty elements. And this type of humour never undermines emotional depth, it rather serves as a way for exploring vulnerability, with comedic moments often preceding poignant revelations.

It should be noted that translating different genres and styles requires special approaches, efforts, methods and techniques. No matter what kind of book the translator is working on, their most important job is to be the kind of reader the original author was writing for, and also to be the kind of author that the reader will be able to rely on and trust (Robinson, 2019). Sometimes, the target language lacks the means to reproduce certain units of the source language, particularly when considering not only individual units, but also entire sentences, statements and examples that predominantly rely on information accessible to the source audience. The ideology of translation is complex and depends on the topic, style, cultural context and final text of the original, as well as the translator's choice. It's not just a mechanical replacement of words, but a complex process that considers the nuances of language and conveys the original meaning as accurately as possible (Tymoczko, 2014, p. 181). Clearly, the translator's task is to convey the essence of the original text as accurately as possible, using all the available units and meanings in the target language (Tkachuk, 2017, p. 105). In the book that we took for translation and analysis, there are a lot of humour and witty elements as well as jokes. Consequently, translation required an appropriate approach for rendering them all, paying attention to certain meanings that the author wanted to convey. Therefore, despite the words, which were sometimes equivalent in the source and target languages, the main task of this translation was to deliver the meaning of those jokes and humour elements in the chapters where the idea was not that clear and understandable from the first sight.

With this in mind, we will devote particular attention to reproducing the figurative language of the book, ensuring that the humorous and witty elements are clearly evident, as these are important ways in which the author conveys information. Chiaro (1992, p.77) stated that anyone who has ever attempted to translate an English joke into another language will be aware that it is no easy task. The challenge of translating humour lies in its tendency to employ double meanings, ambiguity, metaphorical interpretations, and occasionally, a departure from the conventional interpretation of "meaning"; instead, it often relies on absurdity, surrealism, or abstract and symbolic expressions (Zabalbeascoa, 2005). In this case, even if the translator is fluent in the target language, cultural references and polysemous items may require them to provide lengthy explanations, which rarely elicit a laugh from the recipient.

Therefore, a translator should keep in mind that jokes, humour and witty elements can be a major problem in translation, even if they are understandable when read in the source language.

In the book we are analyzing, there are a lot of humour and witty elements, and some of them may potentially be a little similar to some Ukrainian equivalents, but it does not imply the same meaning. The task of the translator is to reproduce the text containing such elements and vocabulary in a way that allows to comply with the lexical and cultural norms of the target language regarding the relevant context. Furthermore, it is very crucial to convey the message to the audience through understandable author's writing manner, but filled with the humorous narrative that we will analyze.

So, from all of the above, we can conclude that the book of the American writer Penny Reid *Bananapants*, as a contemporary romantic comedy, has all the hallmarks of such books. It also raises some topics that are captivating, interesting and relatable for the readers. In convergence these factors make this book thought-provoking and amusing to its intended audience.

## **2.2. Humour and witty elements in *Bananapants***

Language, as a reflection of cultural and social values, continually evolves and adapts to mirror the world it describes. The vocabulary of any field reveals not only what people talk about but also how they think and feel. In the realm of romantic comedies, language captures shifting attitudes toward love, relationships, and gender roles. The elements and expressions that define this genre – whether playful, ironic, or deeply emotional – serve as linguistic markers of contemporary romance

culture. Translators and writers working with romantic comedies must therefore navigate not only linguistic systems but also the cultural nuances and emotional codes embedded in this ever-evolving lexicon. First and foremost, jokes are linguistic performances, and in order to understand one, you need to recognise the code they use, and then be able to see how that code varies (Dunphy & Rainer, 2010, p. 27). Accordingly, translation is not to assimilate a foreign language text and its units in the target language, but to comprise the information and figurativeness which must be preserved by all means, especially using humorous units.

In addition, translation is largely a process of decision-making, much of which involves deciding how to express something and how this relates to the author's underlying intentions and reasons for choosing one form of expression over another, especially when it comes to working on humour and witty elements. Everyone is capable of producing laughter, yet different people find different things funny (Chiaro, 1992, p. 5). According to Cambridge dictionary, humour is the ability to find things funny, the way in which people see that some things are funny, or the quality of being funny (Cambridge dictionary, 1999). Our project focused on the translating humour and witty elements, conveying the sense of the narrative. Careful analysis of these figurative units helped us to provide a correct translation, which can be perceived by the reader as part of the target audience. In our project, it was essential to find accurate Ukrainian equivalents, not literal ones, especially for those humorous elements that do not tend to be common in the target language. We used Merriam-Webster Dictionary, Cambridge Dictionary, Urban Dictionary, Longman Dictionary of Contemporary English, and OZDIC English Collocation Dictionary for defining and translating processes.

It is worth mentioning that there are not only challenges in translating and looking for potential equivalents and ways to deliver a message of the author, but also several types of verbal humour that cannot be reduced to jokes only. Thus, Dynel (2009) categorised it with the following list: jokes (which include shaggy-dog stories, riddles, and one-liners), conversational humour (which includes lexemes, phrasemes), witticisms (which include a lot of different stylistic figures as well as puns, allusions, register clashes), retorts, teasing, banter, putdowns, self-denigrating humour, and anecdotes. To this point, since the text we are working with is about a funny love story with a pinch of wittiness, we analyzed humorous elements, having previously classified them into jokes, conversational humour, witticisms, retorts, teasing, banter, and self-denigrating humour, referring to Marta Dynel (2009), and taking into account the specifics of the genre. These humour and witty elements were predominantly used to describe emotional tension and rapport between the characters, their concerns, memories, attitudes and perspectives. They also served as a depiction of relatable relationship challenges, that made them more captivating and pleasurable, developed entertainment and narrative functions, and helped to build a connection between the characters and the audience.

The book is written in an accessible and engaging style, and the jokes can appeal to anyone who has ever wondered how humour works and what it all means. In order to understand the meaning of a joke, it is necessary to know something about the person telling it, the social and historical context in which it was told, and how it relates to a wider body of expression (Oring, 1995). The text we are working with contains many one-liners, which are a type of joke. A one-liner is a short sentence with comic effects and an interesting linguistic structure: simple syntax, deliberate use of rhetoric devices (Mihalcea & Strapparava, 2005). Namely, while longer jokes can possess more intricate narrative structures, the requirement for one-liners is to produce the desired humorous effect in a single instance and with minimal linguistic complexity.

Let us look through some examples of one-liners:

*I'm the funniest person I know, in my head (Reid, 2024, p. 30).*

*Stupid heart! (Reid, 2024, p. 31)*

*Fuck a fucking duck (Reid, 2024, p. 25).*

The notion of conversational humour appears to be a more encompassing concept than “conversational joking or jokes”, given its capacity to incorporate components such as humorous words and witticisms. These elements are not inherently associated with formal jokes and frequently transcend the confines of the humorous mode, frame or key (Coates, 2007). In addition, Dynel (2009) stated that the range of units of conversational humour is broad, including single-word lexemes, phrasemes, and entire sentences, as well as multi-turn exchanges interwoven into non-humorous discourse. The text we are working with contains such lexical units as lexemes and phrasemes. Most humorous lexemes can be conceptualised as neologisms, that is to say, new words which express humour for the sole reason of conveying novelty of expression and wittiness (creating new morphemes, derivation – adding prefixes and suffixes creatively, combining words, combining parts of words, acronyms and alphabetisms, decomposition via folk etymology) (Dynel, 2009). So, the use of humorous neologisms is predicated on the exploitation of various mechanisms of word formation.

The following examples illustrate the use of lexemes:

*Plus, free new shoes. Woot! (Reid, 2024, p. 9)*

*“Whoa. Whadya do to this lady? Does she hate you or something?” Sue’s voice in my ear reminded me that my handler was still watching and listening (Reid, 2024, p.23).*

It is evident that the text we are working with exhibits phrasemes, which are characterised by their novelty, and are particularly effective in creating surprising juxtapositions. A phraseme is a stable multi-word unit, overall meaning or stylistic effect of which cannot be fully derived from the meanings of its individual components, and in humorous discourse, semantic phrasemes (Dynel, 2009) often manifest novelty through unexpected juxtapositions of linguistic elements that create incongruity, irony, or exaggeration. These expressions do not stem from idioms or set expressions in the lexicon; rather, they are unique, original phrasemic inventions that are characteristic of Penny Reid’s humorous style. In this style, syntax and morphology are employed as tools to convey irony.

The following examples illustrate the use of phrasemes:

*Never let it be said that I, Ava Archer, shirked her pretending-to-be-someone-else-at-a-marriage-meet-up-in-order-to-save-her-coworker-from-experiencing-tension-in-said-coworker’s-long-term-releationship-as-a-favor responsibilities (Reid, 2024, p. 9).*

*I rocked my weight back and forth on my feet again, giving them both my best empty-headed-pretty-boy frown (Reid, 2024, p. 22).*

A witticism is defined as a clever and humorous textual unit that is interwoven into a conversational exchange. Witticisms can thus be considered to be similar to non-humorous sayings or proverbs in the sense that they are communicative entities comprehensible even in isolation. However, they are usually produced relevantly to (recurrent) conversational contexts (Dynel, 2009). In terms of their form, the witticisms can be likened to one-liners. In contrast to one-liners, which, as are longer jokes, are produced within a humorous frame and rarely communicate meanings outside it (Oring, 2003), witticisms overtly convey meanings. Moreover, Dynel (2009) also stated that witticism can be divided into such subcategories as puns, allusions, register clashes. There are several examples of these subcategories in the text we are working with, namely allusions and register clashes. The following analysis will commence with an examination of examples of witticism, utilising a variety of stylistic figures. Subsequent to this, the investigation will proceed to subcategories.

Let us consider the following examples of witticisms using comparison:

*Abruptly, he looked quite put out. As put out as Lady Catherine de Bourgh from the Keira Knightley film adaptation of *Pride and Prejudice* (Reid, 2024, p. 11).*

*She sounds like Mayor Quimby from *The Simpsons* (Reid, 2024, p. 18).*

*He stared at me, eyes wide, like if he blinked I might disappear (Reid, 2024, p. 42).*

There are some examples of witticisms using metaphor:

*Gathering several deep breaths from my spot overlooking the ballroom, I descended the stairs to the main floor, doing my best to feign an air of imperviousness (Reid, 2024, p. 8).*

*Beautiful and still cute. A lethal combination (Reid, 2024, p. 20).*

The following examples illustrate witticisms using hyperbole:

*I saw him and he's illegally handsome! (Reid, 2024, p. 29)*

*He's not supposed to look so good. He's supposed to be pitiful, holed up somewhere—maybe a hovel or a damp cave—feeling sad and remorseful for cutting me out of his life (Reid, 2024, p. 29).*

There are some examples of witticisms using irony:

*I'll bring potato salad. Happy? (Reid, 2024, p. 26)*

*What? Why don't you sound upset? I need you to be upset on my behalf (Reid, 2024, p. 30).*

As we can see, in her book *Bananapants*, Penny Reid employs a constellation of humorous and expressive devices – witticisms, using comparison, hyperbole, irony, and metaphor – to create a distinctive narrative voice that fuses intellectual playfulness with emotional sincerity. In some sentences, witticisms serve as the foundation of the narrator's voice, allowing characters to articulate anxiety, attraction, and awkwardness through clever phrasing rather than direct confession. As previously stated, witticisms can be categorised into multiple subcategories. In the text we are working with there are allusions and register clashes.

Verbal humour may also rely on already existing material, for instance, on allusions. The humour is rooted in the recognition by the user of the pre-existing text and the relevance of the quotation to the situation (Dynel, 2009). In *Bananapants* every chapter starts with quoted or referenced material that can be considered as allusions from known TV series, popular films or famous people. Moreover, there was a quotation in one of the chapters we analyzed. In the course of our research, we ascertained that the aforementioned quotation was a line derived from Jane Austen's renowned literary work, *Pride and Prejudice*. It was used by Lady Catherine de Bourgh to articulate her vehement disapproval of the prospect of the prestigious Darcy family name and estate, Pemberley, being "polluted" or disgraced by a union with the socially inferior Elizabeth Bennet.

So, there is the example:

*Are the shades of Pemberley to be thus polluted?! (Reid, 2024, p. 11)*

Register clashes are defined as linguistic phenomena that occur in both real and fictional interactions. The phenomenon of register clash may manifest in two distinct ways (Partington, 2008). Firstly, there is the process of upgrading, which entails the utilisation of lexical items from a higher register in informal discourse. Secondly, there is the process of downgrading, otherwise referred to as bathos, which involves the use of words from a lower register in a formal text. This phenomenon is frequently contingent not solely on the style per se, but also on the ideas conveyed, which ought not to be conveyed informally, unless humour is the intention.

Let us consider the following example of upgrading:

*Look at me! Chatting it up with a baroness's son. Or grandson. Or nephew. Point is, he was a relative of someone fancy (Reid, 2024, p. 10).*

Let us consider the following example of downgrading:

*The Toussaint family was notoriously snobby and this Henri Wickford dude was treating their grandson like he was a waiter. Who is this guy? (Reid, 2024, p. 13).*

Another humorous form is the retort. A retort is defined as a quick and witty reply, which is given in response to a preceding utterance, and with which the retort is associated (Holmes & Marra, 2002). It is evident that the producers of the initial pairings did not anticipate the presence of humour or witty elements. In contrast, the presence of non-humorous adjacency pairs is typically predictable.

The following example illustrates retort:

*I waved away her questions. "It was a party—"*



*“Wait. You went to a party?!” Now she sounded ridiculously shocked. “You went to a party on purpose? You didn’t talk yourself out of it? Is the world coming to an end?” (Reid, 2024, p. 30)*

Another example:

*“Desmond is coming to the barbecue this weekend? Is that why he’s in town?”*

*“No. He didn’t seem to know about it...” (Reid, 2024, p. 32)*

The frequency with which teasing occurs during social interactions in *Bananapants* is noteworthy. Teasing can be conceptualised as a higher-order concept (Dynel, 2009). It encompasses various forms of jocular utterances which perform a range of pragmatic functions, including mock challenges, threats and imitation (Partington, 2008). In the text we are working with teasing closely interacts with retorts, but its function is slightly different: teasing often initiates humour or tension, while a retort responds to it.

Let us look through some examples of teasing:

*Okay. Whatever. Not my business. Go to your hotel. And for the record, I don’t like you right now and I don’t want to see you again until Sunday (Reid, 2024, p. 26)*

*Okay, your Boston is showing, Gramps. Calm down (Reid, 2024, p. 38)*

In the event that both parties are willing to adopt a humorous frame of mind, a one-turn tease can evolve into a longer exchange of repartees, which is referred to as banter. In essence, banter can be defined as humorous dialogue or interaction that is created collaboratively by the participants. It can be conceptualised as a form of conjoint humour, as proposed by Holmes (2006). It is clear that the use of banter constitutes a pivotal element in Penny Reid’s literary style, particularly evident in *Bananapants*. This form of discourse, while intricately linked to teasing and retorts, is distinguished by its more expansive scope.

The following detailed breakdown is accompanied by the example:

*“Should I get myself checked out?”*

*“It’s not a bad idea.”*

*“Would you do it? If I asked?”*

*“I’m not a doctor.”*

*“No. You just play one on TV, right?” (Reid, 2024, p. 14)*

A peculiar form of pragmatic humour manifests when the speaker directs a barb at themselves. This phenomenon is known as self-denigrating humour within the domain of literary studies (Dynel, 2009). Moreover, Dynel (2008) stated that the prevalent view advocated in literature is that self-denigrating humour boasts both undermining and bonding capacity. Surely, self-denigrating humour is a key comedic element in *Bananapants*, particularly because it shapes Ava Archer’s narrative voice.

There is the example:

*Gramps was reserved for times I was being grumpy, stubborn, boring, out of touch with current pop culture, or what she considered old-fashioned (Reid, 2024, p. 35).*

In all these examples from *Bananapants*, we can observe various humour and witty elements which are characteristic of Reid’s romantic-comedy style. In most cases, these forms are closely tied to the characters’ personalities and social contexts, but given the structure of the sentences and dialogue, the type of humour is also evident, whether it is ironic, hyperbolic, or even playful. The reason for this clarity is that these humorous units, with their precise lexical choices and inventive phrasing, represent the closest possible reproduction of Reid’s stylistic voice, including the interactive quality that make the humour effective and distinctive.

In conclusion, we can note that it is obvious that humorous units play a crucial role in Reid’s narrative, serving as indispensable tools for articulating character traits, social dynamics, and emotional states. These lexical and stylistic components, including jokes, conversational humour, witticisms, retorts, teasing, banter, and self-denigrating humour, facilitate the conveyance of complex feelings and relational subtleties, while simultaneously creating comedic effect. This underscores the

growing importance of scrutinising the nuances of humour in contemporary romantic comedy discourse, a field that has previously been categorised to reflect emerging modes of playful, ironic, and emotionally intelligent communication.

### 2.3. Translation methods and techniques applied while rendering humour and witty elements in Ukrainian

It is well known that the process of translation is the process of transferring the original text using linguistic units of another language in such a way that the meaning is accurately conveyed and the text is appropriate in the target language. Hence, translators use different translation techniques to achieve equivalence between a message in the source language and its translation into the target language. Moreover, it is essential that the translator is fully familiar with the values associated with each unit, and that they are exactly rendered for the target audience (Matamala, 2009). Information, provided by an author of a source text, is always crucial for understanding, since it affects the choice of methods and techniques applied while translating. In order to align the translated text with the standards and norms of the target language and to enhance its intelligibility and familiarity to the readers, translation methods and techniques are applied. Translation studies have a certain number of their classifications but in our project we will stick to Hurtado Albir A. and L. Molina's classification. They define eighteen techniques (2002, p. 511), and some of them were employed in our translation process, namely modulation, variation, amplification, particularization, literal translation, and transposition.

As we are working with humorous elements and the style of the author, we will also consider the purpose of the translation, the nature of the readership, the type of text, referring to this classification. Therefore, different types of humour had to be translated using different techniques.

Let us consider the examples of translating jokes, which were previously classified as one-liners in our project:

*I'm the funniest person I know, in my head* (Reid, 2024, p. 30). – *Я найсмійніша людина, яку знаю... принаймні, у власній голові.*

This example is both funny and interesting from a linguistic point of view. Therefore, the techniques of amplification by adding *принаймні* and particularization by specifying *власній* were applied to preserve humorous tone and inner self-reflection.

*Stupid heart!* (Reid, 2024, p. 31) – *Дурне серце!*

This example demonstrates direct equivalent preserving of both form and emotion. To maintain emotional intensity and simplicity of the source text we used literal translation.

*Fuck a fucking duck* (Reid, 2024, p. 25). – *Тряся твоїй матері.*

This example is a great epitome of variation in the translation. According to Hurtado Albir A. and L. Molina (2002, p. 511), this technique is aimed at rendering linguistic elements via changing textual tone and style for the target audience. In our case, the obscene phrase was replaced with a natural Ukrainian curse expressing similar emotional force, but not literal meaning. So, variation was used to convey the same emotional outburst in a culturally acceptable way.

In all the examples given above, we can see the techniques of amplification, literal translation, particularization, and variation that were applied for rendering jokes. So, in all these instances, the objective was to convey the style and tone of the author as well, hence these techniques were well-suited to this task due to its acceptance of the cultural dimension of the target language.

It is widely acknowledged that translation is a human activity that involves the transferring of not only the meaning of words but also the style, impression, emotions, and effect as well as the message of the author of the source language into the target language. Translators must select words that accurately reflect their understanding of the original text and the context in which it is situated.

This understanding must extend to the idea expressed in the text. So, in the case of rendering conversational humour (lexemes and phrasemes), our main task was not only to translate the original text in its entirety, but also to convey the cultural nuances associated with the subject matter.

The following examples illustrate the translation of lexemes as a part of conversational humour:

*Plus, free new shoes. Woot! (Reid, 2024, p. 9) – На додачу, ще й нові безкоштовні туфлі отримала. Оце так!*

*“Whoa. Whadya do to this lady? Does she hate you or something?” Sue’s voice in my ear reminded me that my handler was still watching and listening (Reid, 2024, p.23). – Ова! Що ти такого зробиш цій дамі? Вона тебе ненавидить чи що? – голос Сью в моєму навушнику нагадав мені, що вона все ще була тут, слухала і спостерігала.*

Both examples contain exclamations as well as additional comments from the speakers, thus we had to ensure fluency and natural flow to sound natural. For that reason, amplification (adding *це й, що ти такого*) and modulation (an exclamation *Оце так*) were applied to reproduce enthusiasm and colloquial excitement in the first sentence, and to preserve spoken spontaneity and clarify situational context in the second one. Moreover, it is worth to say that translation professionals typically employ these techniques with greater frequency than other methods, making it a particularly suitable approach for translating English books (Surya Adam et al., 2023). Accordingly, amplification and modulation were the best choices for translating these lemes.

Now, let us consider the examples that illustrate the translation of phrasemes as a part of conversational humour:

*Never let it be said that I, Ava Archer, shirked her pretending-to-be-someone-else-at-a-marriage-meet-up-in-order-to-save-her-coworker-from-experiencing-tension-in-said-coworker’s-long-term-releationship-as-a-favor responsibilities (Reid, 2024, p. 9). – Ніколи не кажіть, що я, Ейва Арчер, не дотрималася обіцянки прикидатися-кимось-іншим-на-весільній-зустрічі-щоб-врятувати-свою-колегу-від-відчуття-тиску-оточуючих-на-її-тривалі-стосунки.*

*I rocked my weight back and forth on my feet again, giving them both my best empty-headed-pretty-boy frown (Reid, 2024, p. 22). – я знову почав переступати з ноги на ногу, дивлячись на них обох своїм найкращим поглядом під назвою «я гарний, але пустоголовий».*

Both examples contain ironic labels that look like one phrase put together to describe a specific thing or person. When translating these sentences amplification, modulation (including syntactical modulation as changing the word order in the sentences), and variation were used to adapt the humorous descriptive way into a more natural Ukrainian construction, recreating the playful self-parody and humour, not literal structure.

Witticisms constitute a substantial proportion of the text with which we are working with. With regard to the classification of Marta Dynel (2009), witticisms in our projects were divided into such subcategories as comparisons, metaphors, hyperbole, irony, allusions and register clashes. Yoon (2014, p. 203) believed that witticisms are witty and clever ways of making comparisons, observations, and analogies, and farcical wordings and phrasings involved in the humorous tools. On that account, the translation of witticisms warranted the utilisation of a diverse array of techniques.

So, there are some examples of translating witticisms using comparison:

*Abruptly, he looked quite put out. As put out as Lady Catherine de Bourgh from the Keira Knightley film adaptation of Pride and Prejudice (Reid, 2024, p. 11). – Раптом він навіть почав здаватися дуже пригніченим. Настільки пригніченим, як леді Кетрін де Бург в екранізації книги «Гордість і упередження», де ще грала Кіра Найтлі.*

It was of paramount importance to make the cultural reference accessible and clear in this example, therefore the techniques of amplification and modulation (syntactical) were utilized to clarify the context, ensuring the reader recognizes the reference paying attention to the comparison.

*She sounds like Mayor Quimby from The Simpsons* (Reid, 2024, p. 18). – Вона звучить як мер Квімбі з «Сімпсонів».

This example demonstrates direct transfer of reference and structure. Accordingly, literal translation was applied to preserve the pop culture reference exactly as in the source.

*He stared at me, eyes wide, like if he blinked I might disappear* (Reid, 2024, p. 42). – ...і дивився на мене широко розплющеними очима, так, ніби я зникну, як тільки він блимне.

In this example, the techniques of syntactical modulation (changes of the word order in the comparison) and transposition by changing *eyes wide* into *широко розплющеними очима* to keep natural flow and emotional tension.

There are some examples of translating witticisms using metaphor:

*Gathering several deep breaths from my spot overlooking the ballroom, I descended the stairs to the main floor, doing my best to feign an air of imperviousness* (Reid, 2024, p. 8). – Глибоко вдихнувши кілька разів, я *вреітмі-реіт* спустилася зі своєї схованки на перший поверх, оминаючи сходи і намагаючись здаватися абсолютно байдужою.

This sentence required to apply particularization (зі своєї схованки), modulation and amplification as far as a shift in focus was made in order to convey an authentic and vivid auditory experience. Moreover, such words as *зі своєї схованки* and *оминаючи сходи* were added to the whole entire to create smoother rhythm and psychological realism in Ukrainian.

*Beautiful and still cute. A lethal combination* (Reid, 2024, p. 20). – Красива і все ще така мила. Смертельна комбінація.

The translation of this witticism keeps the structure and the meaning directly. That being the case of literal translation to preserve the balance of tone, namely admiration mixed with irony.

There are some examples of translating witticisms using hyperbole:

*I saw him and he's illegally handsome!* (Reid, 2024, p. 29) – Він просто незаконно гарний.

In this example we can see the techniques of literal translation with stylistic equivalence. The adverb *illegally* is transferred literally, as the Ukrainian equivalent *незаконно гарний* mirrors the playful exaggeration. So, literal translation keeps the hyperbolic humour and flirtatious tone.

*He's not supposed to look so good. He's supposed to be pitiful, holed up somewhere—maybe a hovel or a damp cave—feeling sad and remorseful for cutting me out of his life* (Reid, 2024, p. 29). – Він не має права так добре виглядати. Він повинен бути жалюгідним, розумієш, сидіти собі десь у халупі чи, не знаю, у темній сирій печері, і сумувати, й каятися за те, що викреслив мене зі свого життя.

It was integral part of the translation to keep the emotional rhythm, exaggeration, and spoken tone authentic. Accordingly, modulation, amplification and transposition were applied, transforming *he's not supposed to* into *він не має права*, *he's supposed to* into *він повинен*; adding natural fillers (*розумієш, не знаю*) typical of colloquial Ukrainian; rendering *cutting* as *викреслив*.

There are some examples of translating witticisms using irony:

*I'll bring potato salad. Happy?* (Reid, 2024, p. 26) – Я принесу картопляний салат. *Задоволена?*

The translation of this ironic sentence was carried out using literal translation keeping structure and reflecting speaker-listener agreement. In addition, literal translation also helps to maintain natural conversation dynamics and pragmatic accuracy.

*What? Why don't you sound upset? I need you to be upset on my behalf* (Reid, 2024, p. 30). – *Що? Грейс, ти не розізлилася? Можла б і розізнитися, знаєш. Як мінімум, з поваги до мене.*

This example demonstrates amplification (the name of the sister *Грейс*, natural fillers *знаєш, як мінімум*) and modulation (rendering *don't you sound upset* and *I need you to be upset* as *ти не розізлилася* and *можла б і розізнитися*) applied for the translation of the text, since they helped to enhance emotional expressiveness and ensure natural dialogue flow in the target language.

There is an example of translating witticisms using allusion:

Are the shades of Pemberley to be thus polluted?! (Reid, 2024, p. 11) – Чи справді міні Пемберлі мають бути так осквернені?!

As it was mentioned before, verbal humour may also rely on already existing material, in our case, on allusions. This line helped the author deliver attitude to the situation that had arisen through a reference to another existing work. Thus, a witty situation arose on the basis of the fact that the character's attitude to a funny situation was expressed through quoting another literary text. Therefore, amplification and particularization, with archaism preservation, were applied to preserve intertextual and stylistic parody of *Pride and Prejudice*.

There are some examples of translating witticisms using register clashes, namely upgrading and downgrading:

Look at me! Chatting it up with a baroness's son. Or grandson. Or nephew. Point is, he was a relative of someone fancy (Reid, 2024, p. 10). – Тож подивіться на мене ще раз! Я розмовляю з сином баронеси. Або онуком. Або племінником. Суть в тому, що він був родичем когось знатного.

Upgrading in this part of the translated text was rendered applying the techniques of amplification (the exclamation *Тож подивіться на мене ще раз*), literal translation (*сином баронеси, або онуком, або племінником*) and particularization (*когось знатного*) to preserve the humorous self-awareness and aristocratic parody.

The Toussaint family was notoriously snobby and this Henri Wickford dude was treating their grandson like he was a waiter. Who is this guy? (Reid, 2024, p. 13). – Сім'я Туссен була відома своїми статками, а цей Генрі Вікфорд ставився до їхнього онука, наче до звичайного офіціанта. Хто цей чувак?

Downgrading in this part of the translated text was rendered applying the techniques of modulation and variation, since the word *snobby* was translated as *відомі своїми статками* which is cultural reinterpretation that softens judgment, and *dude* was translated as *чувак*, a colloquial Ukrainian equivalent. Modulation and variation assisted to balance humour and naturalness, localizing slang and tone for the target audience.

It should be noted, that in her novel *Bananapants*, Penny Reid has a rich array of humorous and expressive elements, including witticisms using comparisons, hyperbole, irony, and metaphor to craft a distinctive narrative voice that merges intellectual wit with emotional depth. At times, witticisms form the very core of the narrator's expression, enabling characters to convey feelings of anxiety, attraction, or social discomfort through sharp, playful language rather than straightforward admission. As mentioned earlier, witticisms were divided into several subtypes, also portraying allusions and clashes of register.

Correspondingly, it was necessary to take into account how exactly it is possible to shift the perspective, emphasis, or cognitive framework rendering of the source text. With this in mind, modulation, variation and amplification were predominately used, since these techniques concern the events and states of affairs that words refer to (Croitoru & Dumitraşcu, 2006). So, it is closely related to the way a native speaker of the target language would naturally conceive of the referents of words, phrases, structures, and texts. Thus, a shift in meaning that occurs during the process of translation is a natural and common phenomenon, and additions allow the target audience to perceive and reproduce the text.

Another humorous form that was the focus of our research and translation efforts was the retort. The text comprised a series of concise and ingenious responses, provided in reaction to a preceding statement and concomitantly linked to the retort.

Let us consider the examples of translating retort:

I waved away her questions. "It was a party—"

*“Wait. You went to a party?!” Now she sounded ridiculously shocked. “You went to a party on purpose? You didn’t talk yourself out of it? Is the world coming to an end?” (Reid, 2024, p. 30) – Я відмахнулася від її запитань.*

*– Я була на вечірці...*

*– Так, стоп. Ти була на вечірці?! – її голос звучав так, ніби вона не могла повірити у те, що сама ж і спитала. – Ти пішла на вечірку добровільно? І ти не передумала в останній момент? Це що, кінець світу наближається?*

This particular example is noteworthy for its utilisation of amplification (by adding the clarification *її*), variation (by rendering *waved away* as *відмахнулася від* and *wait* as *так, стоп*), particularization (by specifying *she* as *голос*), and modulation (including syntactical one) in the greatest part of the sentence to preserve tone and humorous exaggeration of disbelief in a culturally fitting way, showing exactly how the dialogue goes with its humour in a natural flow.

Another example:

*“Desmond is coming to the barbecue this weekend? Is that why he’s in town?”*

*“No. He didn’t seem to know about it...” (Reid, 2024, p. 32) –*

*– Дезмонд прийде на нашу міні-вечірку на цих вихідних? Тому він в місті?*

*– Ні. Не сказала б, що він взагалі про неї знав.*

This example demonstrates the techniques of amplification (by adding *не сказала б* and *взагалі*), modulation for changing the level or perceiving and giving information throughout the dialogue, and particularization (by naming *barbecue* as *міні-вечірку*). These techniques helped to render the retort as far as it made dialogue sound naturally spoken in Ukrainian, maintaining character dynamics.

The frequency of teasing in the context of social interactions observed within *Bananapants* merits particular consideration, suggesting that it is a salient feature of the interpersonal dynamics in this setting.

There are some examples of translating teasing:

*Okay. Whatever. Not my business. Go to your hotel. And for the record, I don’t like you right now and I don’t want to see you again until Sunday (Reid, 2024, p. 26) – Ну добре. Пофіг. Це не моя справа. Іди геть. І, між іншим, зараз ти мені огидний, і я не хочу тебе бачити аж до неділі.*

In this example we can see the techniques of variation and modulation, namely we replaced *whatever* with *пофіг*, conveying the same dismissive tone in Ukrainian slang; *I don’t like you* was translated as *ти мені огидний*, strengthening emotional charge.

*Okay, your Boston is showing. Gramps. Calm down (Reid, 2024, p. 38) – Та годі тобі, бо вже й твій бостонський акцент виліз, Старий Буркотуне. Заспокойся.*

In this example, modulation (for *бо вже й твій бостонський акцент виліз*) and variation (by rendering *okay* as *та годі тобі*, *Gramps* as *Старий Буркотуне*) were employed to transform the idiomatic expression about Boston into an explanatory account of the accent and the character’s communicative style, thereby preserving the natural humour. Variation was used to convert the person’s nickname and make the answer more pointed.

The regularity of banter in social interactions in *Bananapants* is a point of interest. It is evident that the employment of banter plays a pivotal role in Penny Reid’s literary style.

So, there is an example of translating banter:

*“Should I get myself checked out?”*

*“It’s not a bad idea.”*

*“Would you do it? If I asked?”*

*“I’m not a doctor.”*

*“No. You just play one on TV, right?” (Reid, 2024, p. 14) –*

- Мені варто пройти медичне обстеження?
- Це непогана ідея.
- Ви б провели обстеження? Якби я вас попросив?
- Я не лікар.
- Ні. Ви просто граєте роль лікаря в серіалі, так?

This dialogue was translated with the use of literal translation, particularization (by specifying *обстеження* and *лікаря*), and amplification (by adding *вас*) since the target text keeps original exchange structure, adjusting the tone and the style for the readers. It is evident that the techniques preserved humour and reference clarity without losing the internal context within the lines.

The employment of self-denigrating humour constitutes a significant comedic element, particularly in terms of shaping the narrative voice of Ava Archer.

Let us consider the example of translating self-denigrating humour:

*Gramps was reserved for times I was being grumpy, stubborn, boring, out of touch with current pop culture, or what she considered old-fashioned* (Reid, 2024, p. 35). – «Старий Буркотун» призначався для тих випадків, коли я дійсно був буркотливим, упертим, занудою, відсталим від сучасної поп-культури або, за її мірками, надто старомодним.

This example shows that the techniques of modulation (by changing *was reserved for times* into *призначався для тих випадків*, *out of touch with* into *відсталим від*, *what she considered* into *за її мірками*) and variation (by transforming *Gramps* into «Старий Буркотун», *boring* into *занудою*) were applied to keep characterization of the character clear as well as emotional nuance.

In conclusion, the application of translation techniques is the primary factor in achieving the adequacy and coherence of the translation. The capacity to select the most appropriate translation technique is a fundamental skill, and it is crucial to be aware of the rationale behind the utilisation of a specific technique during the translation process. Consequently, the optimal choice is of paramount significance for every translator, as well as the classification chosen for this process. The techniques employed ultimately play a substantial role in how well the essence of the original will be conveyed to the target audience.

## CONCLUSIONS

This translation project focuses on the translation of a fragment from the book *Bananapants* by Penny Reid and the analysis of the techniques applied for translation. Furthermore, our translation project deals with witty and humour elements, which we distinguished, studied and classified. Our analysis provides grounds for the following conclusions:

1. The genre of this book can be categorised as contemporary romance, describing and demonstrating love stories set in modern times, often exploring realistic and relatable relationships and tackling contemporary challenges and issues. Penny Reid's writing style is unique, and combines thoughtful complexity with witty and humour elements as well as easy-to-read tone. The author's prose is fluid, witty and extremely thoughtful, with a rhythm that feels both natural and meticulously crafted, and the use of realistic witty dialogue enhances the authenticity of her characters, even the eccentric ones, making them feel relatable for the audience. It becomes evident that chapters of the book are replete with humour, wittiness, irony and other humorous elements. In our project, we examined all these humour and witty elements, and stuck to Marta Dynel's classification. She defines the following types of humour: jokes, conversational humour, retorts, teasing, banter, putdowns, self-denigrating humour, and anecdotes. According to our statistics, in this translation project, the elements are presented in the following percentage ratio: witticisms (32%), retorts (18%), jokes (16 %), teasing (12%), banter (10%), self-denigrating humour (7%), and conversational humour (5 %) (See Appendix A).

2. It was of the utmost importance during the project that the translation was adequate, clear and accessible to the target audience, and conveyed the meaning and message that the author had laid in the original. In order to perform any translation, the translator must focus on the units and phenomena they work with, what is characteristic of a certain work, and what are the characteristics of the source text. In our project, we examined types of witty and humour elements and divided some of them into subcategories, sticking to Marta Dynel's classification. She defines the following type of humour and their subcategories: jokes (which include shaggy-dog stories, riddles, and one-liners), conversational humour (which includes lexemes, phrasemes), witticisms (which include a lot of different stylistic figures such as comparisons, metaphors, hyperbole, irony, allusions, register clashes, as well as puns), retorts, teasing, banter, putdowns, self-denigrating humour, and anecdotes. According to our statistics, the most frequent humorous element is one-liners (17 %). We also translated the following ones – metaphors (14 %), retorts (13 %), teasing (12%), banter (11%), irony (9%), hyperbole (8%), self-denigrating humour (5%), register clashes (4%), comparisons (3%), allusions (2%), lexemes (1%), and phrasemes (1%) (See Appendix B).

3. The translation process is informed by the differing aspects of the source and target languages. Accordingly, certain techniques are employed to ensure that the translated works achieve equivalence. One of our objectives was to translate the text focusing on humour and witty elements in a manner that would ensure an appropriate level of quality, with regard to aspects such as accuracy, clarity, and naturalness. In our project, we stuck to Hurtado Albir A. and L. Molina's classification. And regarding our statistics, the most commonly applied technique of our translation in our project is modulation (23 %). We also used the following ones – variation (20 %), amplification (18 %), particularization (16 %), literal translation (13 %), and transposition (10 %) (See Appendix C).

In summary, in this project we characterized the author's style and writing manner, explored and classified witty and humour elements used in the book, determined and described techniques of different types of humours, and clarified the usage of applied translation techniques.



## REFERENCES

1. Alfaori, N. A. D. M. (2017). Equivalence problems in translation. *Sino-US English Teaching*, 14(2), 86-97.
2. Books Order List. (n.d.). *Author: Penny Reid*. Books Order List. Retrieved from: <https://booksorderlist.com/author-penny-reid>
3. Cambridge Dictionary. Retrieved from: <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/humor>
4. Cambridge University Press. (1995). *Cambridge Dictionary* (<https://dictionary.cambridge.org/>).
5. Chiaro, D. (1992). *The Language of Jokes: Analyzing Verbal Play*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203135143>
6. Coates, J. (2007). Talk in a play frame: More on laughter and intimacy. *Journal of pragmatics*, 39(1), 29-49. <https://doi.org/10.1016/j.pragma.2006.05.003>
7. Croitoru, E., & Dumitraşcu, A. M. (2006). Modulation—A translation strategy. *Translation Studies: Retrospective and Prospective Views*, 32, 24-33.
8. Deleyto, C. (2019). *The secret life of romantic comedy*.
9. Dunphy, R. G., & Emig, R. (Eds.). (2010). *Hybrid humour: comedy in transcultural perspectives* (Vol. 130). Rodopi.
10. Dynel, M. (2008). No aggression, only teasing: The pragmatics of teasing and banter. *Lodz papers in pragmatics*, 4(2), 241-261.
11. Dynel, M. (2009). Beyond a joke: Types of conversational humour. *Language and linguistics compass*, 3(5), 1284-1299. <https://doi.org/10.1111/j.1749-818X.2009.00152.x>
12. Gabrielsson, M. (2022). *Time to Love: Romantic comedies and narratives of LOVE – from a Swedish context*.
13. Holmes, J. (2006). Sharing a laugh: Pragmatic aspects of humor and gender in the workplace. *Journal of pragmatics*, 38(1), 26-50. <https://doi.org/10.1016/j.pragma.2005.06.007>
14. Holmes, J., & Marra, M. (2002). Over the edge? Subversive humor between colleagues and friends. *Humor: International Journal of Humor Research*, 15(1).
15. Kirkus Reviews. (2024). *Penny Reid: Interview and profile*. Kirkus Reviews. Retrieved from: <https://www.kirkusreviews.com/news-and-features/articles/penny-reid/>
16. Matamala, A. (2009). Main challenges in the translation of documentaries. *New trends in audiovisual translation*, 109-120.
17. Merriam-Webster Dictionary, Incorporated. (1997). *Merriam Webster's collegiate dictionary* (10th ed.). Merriam-Webster, Incorporated.
18. Mihalcea, R., & Strapparava, C. (2005, July). Computational laughing: Automatic recognition of humorous one-liners. In *Proceedings of Cognitive Science Conference*, 1513-1518.
19. Molina L., & Hurtado, Albir A. (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. *Meta*, 47(4), 498-512. <https://doi.org/10.7202/008033ar>.
20. Oring, E. (1995). *Jokes and Their Relations*. Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780203787892>
21. Oring, E. (2010). *Engaging humor*. University of Illinois Press.
22. OZDIC English Collocation Dictionary. (<https://ozdic.com/>).
23. Partington, A. (2008). From Wodehouse to the White House: a corpus-assisted study of play, fantasy and dramatic incongruity in comic writing and laughter-talk. *Lodz Papers in Pragmatics*, 4(2), 189-213. <https://dx.doi.org/10.2478/v10016-008-0013-3>
24. Robinson, D. (2019). *Becoming a translator: An introduction to the Theory and Practice of Translation* (4th ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9780429276606>
25. Surya Adam, M., Haryanti, D., Hum, M., & Candraningrum, P. D. (2023). *Amplification Technique Analysis Of Creation Of The Universe Book And Its Implication In Teaching Translation* (Doctoral dissertation, Universitas Muhammadiyah Surakarta).

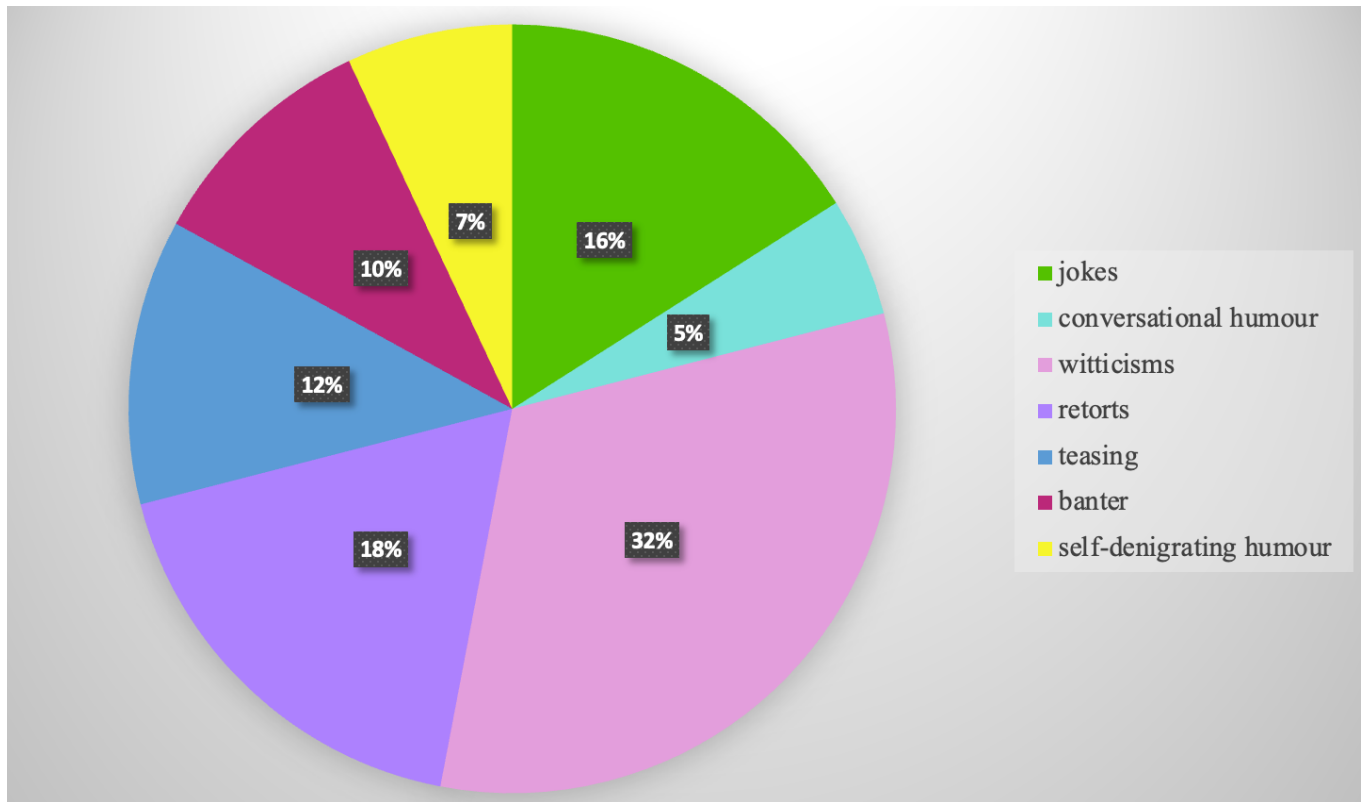
26. Tymoczko, M. (2014). Ideology and the position of the translator: In what sense is a translator 'In Between'?. *In Apropos of ideology*, 181-201. Routledge.
27. Yoon, Y. (2014). Connecting irony and humor with witticism and lightheartedness. *Linguistic research*, 31(1).
28. Zabalbeascoa Terran, P. (2005). Humour and translation, an interdiscipline. *Humour*, 2(18), 185-207. <http://dx.doi.org/10.1515/humr.2005.18.2.185>
29. Ткачук, Т. І. (2017). Realia Types and Strategies of their Translation in Frames of Cultural Translation. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету: Філологія*. № 30. с. 105-107.

## ILLUSTRATIVE MATERIAL

1. Reid, Penny. (2024), *Bananapants*. Cipher-Naught.

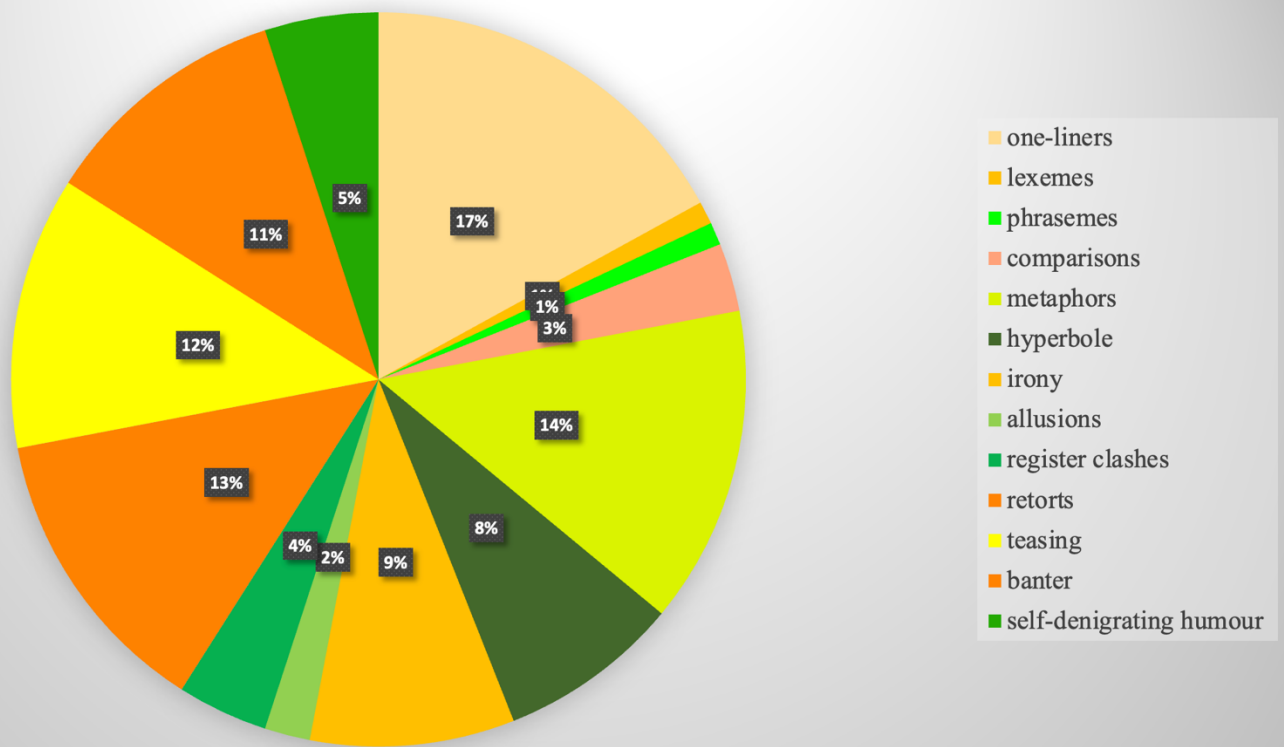
## APPENDIX A

### CLASSIFICATION OF WITTY AND HUMOROUS ELEMENTS



## APPENDIX B

### KINDS OF HUMOUR AND WITTINESS



## APPENDIX C

### TRANSLATION TECHNIQUES

